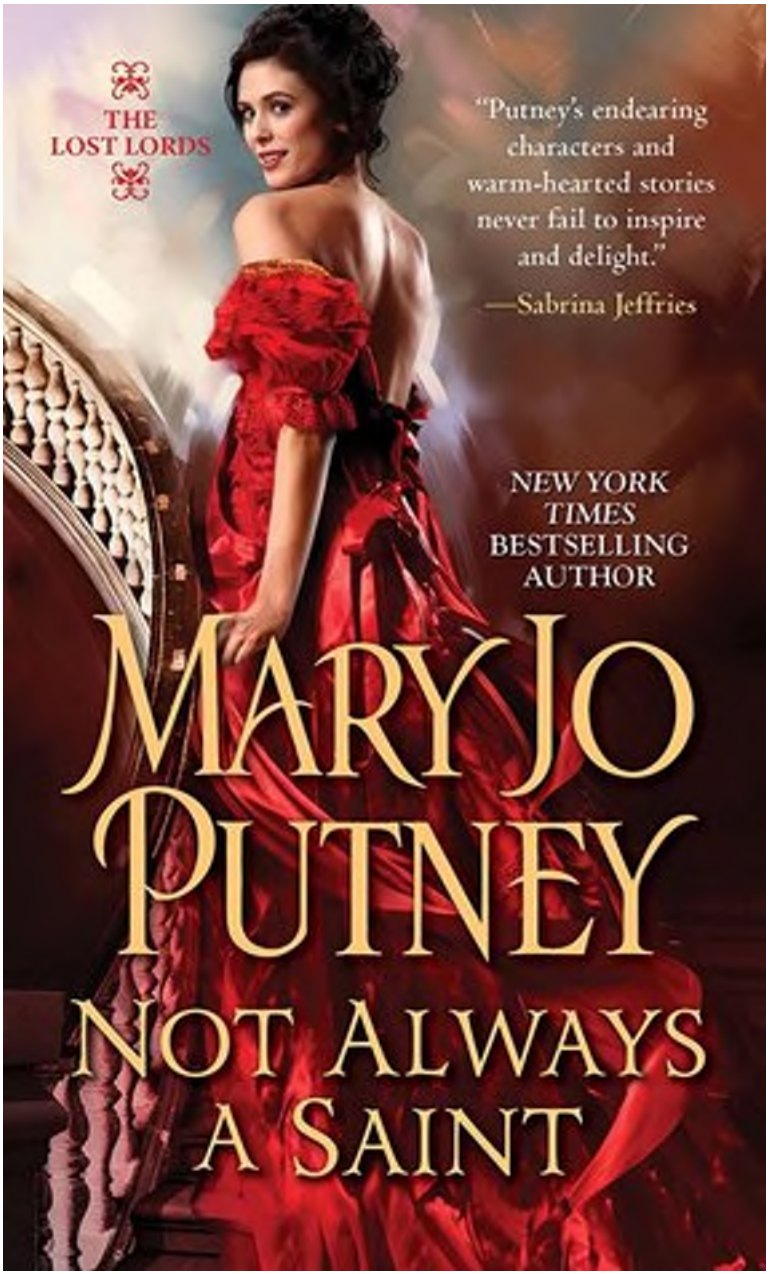
THE LOST LORDS
"Putney's endearing characters and warm-hearted stories never fail to inspire and delight."
—Sabrina Jeffries
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MARY JO PUTNEY
NOT ALWAYS A SAINT

prolog

Bristol, toamna anului 1806

Flota intrase în port, era lună plină și activitatea era în toi la infirmeria gratuită Herbert. Pe Daniel Herbert nu-l deranja. Îi plăcea să repare trupuri vătămate și iubea infirmeria pe care o concepuse cu ajutorul priceput al surorii sale, Laurel, care era partenera și cea mai bună prietenă al lui.

Cu toate acestea, pe la miezul nopții se săturase de cărpitul marinarilor beți, răniți în încăierările din cârciumi. Ultimul intrase șchiopătând în cabinet, cu sângele șiroindu-i din brațul stâng bandajat grosolan. Când zări ginul folosit de Daniel pentru curățarea rănilor, se năpusti spre sticlă.

– Stai jos! zise Daniel ferm, aplicând o strânsoare pe nervul de la umăr al marinarului amețit și forțându-l să se așeze pe un scaun. Trebuie să te dreg ca să închid și eu infirmeria și să prind câteva ore de somn.

Marinarul zbieră și se frecă pe brațul amorțit.

– Da' vreau și io numa' o țâr' de beutură! zise el cu reproș.

– N-o s-o găsești aici. Cu priceperea unei îndelungate practici, Daniel îndepărtă bandajul murdar și găsi o tăietură de cuțit murdară, dar superficială. Curăță cu îndemânare tăietura, terminând cu destul gin pentru a-l face pe marinar să țipe.

– De ce ai făcut asta? întrebă marinarul.

– Am descoperit că ginul ajută la cicatrizarea mai rapidă a rănilor, așa încât e mai puțin probabil să-ți pierzi brațul, explică Daniel. Acuma, ia-ți valea și fii gata pentru o durere de cap groaznică mâine.

– Nici măcar o gurită mică din sticlă?

– Pleacă imediat! Pe când marinarul îi mulțumi și plecă, Daniel aruncă într-un lighean cu apă și săpun

instrumentele chirurgicale folosite. La fel ca și cu ginul, observase că, ținându-și instrumentele curate, obținea rezultate mai bune.

Ușa cabinetului se deschise cu atâta putere că se lovi de perete. Își ridică privirea și o văzu pe sora lui care deschisese ușa cu o mână în timp ce cu brațul celălalt o ținea de mijloc pe o tânără femeie bătută și sângerândă, la un pas de a leșina.

Ca de obicei, fără să-și piardă cumpătul, Laurel spuse:

– Nu strânge instrumentele alea, Daniel. Avem o pacientă nouă. O ajută pe fată să se urce pe masa de examinare.

El ura să vadă femei bătute, de obicei de către bărbații care de fapt trebuiau să le protejeze. Examinând-o pe noua pacientă, oboseala îi dispăru. Ea stătea cu umerii aplecați, având fața acoperită de o șuviță de păr negru care era murdar de sânge pe partea dreaptă. Ținea strâns o pelerină pe după umeri și tremura din cauza șocului.

Cu o voce blândă, el spuse:

– Sunt doctorul Herbert. Pe tine cum te cheamă?

– J-J-J...

Vorbea cu stângăcie ca și cum întâmpina greutăți să articuleze cuvintele, așa încât el îi sugeră:

– Jane?

După un lung moment, ea șopti istovită:

– Da, J-Jane.

– O să te examinez să văd ce trebuie reparat. Umezi o cârpă curată. Ridică-ți capul ca să-ți pot curăța sângele de pe față.

Ea se supuse, arătând o față cu un ochi umflat închis și o vânătaie atât de mare încât nici propria mamă n-ar fi recunoscut-o. Vânătăile ascundeau faptul că era foarte tânără și el bănuia că în condiții normale ar fi putut fi drăguță. Cum de putea un bărbat să-i facă rău unei fete plăpânde ca asta?

Își lăsă deoparte mânia pentru mai târziu. Ceea ce conta acum era să o oblojească. Ea tresări de câteva ori pe când el îi spăla sângele de pe față, în ciuda faptului că se străduia să fie cât mai blând cu putință. Era deosebit de atent în jurul ochilor.

– Ai noroc, zise el pe un ton familiar. O să ai niște ochi vineți ca un boxer fără mănuși, dar n-ai vătămări serioase.

Pe când îi curăța rana de pe cap, o întrebă:

– Cine te-a bătut?

Ea scoase un sunet înfundat și se trase înapoi cu teamă. Observând sclipirea unei verighete pe mâna ei stângă, o întrebă:

– A fost bărbatul tău?

Jane se uită în jos la mâna ei ca și cum uitase de inelul pe care-l purta. Apoi își smulse verigheta îngustă de aur și o azvârli cât colo în cabinet. Aceasta ricoșă din perete și se rostogoli pe dușumea.

– Vinde-l! Ajutor... pentru infirmerie, șopti răgușit. Fața ridicată îi expuse gâtul vânăt. Bruta încercase s-o stranguleze.

Mișcările lui Jane făcură ca pelerina să-i alunece de pe umeri, expunând o tăietură însângerată de-a lungul spatelui. Rana neregulată mergea de la umărul stâng până aproape de mijloc. Probabil că fusese înjunghiată pe când încerca să scape. Vârful lamei alunecase spre stânga când atinsese marginea corsetului, apoi mai departe prin îmbrăcămintea căptușită.

Cu o voce calmă, Daniel se întinse după foarfecele mare și tăie corsetul. Rochia și corsetul erau de bună calitate, dar corsajul era distrus, și combinezonul subțire era lipit de rană cu sângele uscat. Îi udă combinezonul ca să i-l desprindă mai ușor de rană și Jane gemu când i-l îndepărtă.

– Din fericire, rana nu-i adâncă, deși îmi imaginez că doare ca dracu'. Cu atât mai mult pentru că îi curăța rana cu gin. Probabil că, după seara asta, Jane va rămâne cu această cicatrice pentru tot restul vieții, dar cel puțin nu va fi la vedere.

El își continuă șirul blând de comentarii pentru a o alina. Laurel îl asista, acoperind corpul lui Jane ca să fie cât se poate de decent.

Când Daniel termină de curățat rana, Laurel zise:

– O să ai nevoie de haine noi, Jane. Daniel, poți tu să aduci niște haine din rezerva noastră?

Poate că Daniel nu se pricepea la fel de bine ca Laurel să aleagă veşminte femeieşti, dar aveau o regulă care zicea că o femeie recent bătută nu va fi lăsată singură cu un bărbat, nici măcar cu el. El dădu din cap şi se ridică, simţind povara unei zile lungi.

– Ai unde să te duci în seara asta? Familie? Prieteni?

Cu privirea încă îndreptată în jos, Jane şopti:

– O... o prietenă mă va găzdui.

– Pentru seara asta e de ajuns, dar nu putem îngădui ca asta să se repete, zise Laurel cu hotărâre. O să anunţăm judecătorul şi poţi să depui o plângere împotriva bărbatului care te-a bătut.

– Nu! Jane se agăţă de îmbrăcămintea ruptă, cu o voce disperată. Nu pot fi în siguranţă decât dacă plec din Bristol. Un judecător nu poate fi de ajutor.

Daniel se încruntă. Jane părea hotărâtă să nu se întoarcă la brută, dar mult prea des femeile se întorceau la bărbaţii care le răniseră pentru că n-aveau de ales. După ce el ieşea din cameră, Laurel avea să discute cu tânăra.

Jane nu era primul pacient care avea nevoie de haine, aşa că Laurel umpluse două dulapuri încăpătoare cu haine pentru femei şi bărbaţi de toate vârstele. Unele dintre ele fuseseră donate de bisericile din zonă, pe altele le găsise în prăvăliile de vechituri. După ce le cărpea şi le spăla, hainele erau curate şi cuviincioase, chiar dacă nu şi la modă.

Fata avea nevoie de un combinezon larg care să n-o jeneze la spatele rănit. Pantofi? Nu, purta nişte cizmuliţe solide, bine făcute. Adună iute lucrurile de care avea nevoie fata şi îndesă totul într-o desagă din pânză care se putea căra cu uşurinţă. La sfârşit, alese o bonetă voluminoasă şi o pelerină care să îi acopere rănile şi bandajele.

După ce lăsă hainele, Laurel îl dădu afară din cabinet ca s-o poată ajuta pe Jane să se îmbrace. El se încruntă, închizând uşa în urma lui. Împreună cu sora lui ofereau servicii, nu bani. Aproape toată alocaţia generoasă oferită de soţul înstrăinat al lui Laurel era cheltuită pentru întreţinerea cabinetului, iar banii gheaţă erau puţini.

Dar câteodată trebuiau făcute excepții. Biroul lui era la doar câțiva pași, așa că descuie ușa și deschise sertarul ascuns unde ținea bani. Jane nu părea să aibă vreo lescaie la ea. Cât ar fi costat-o să plece și să se întrețină până când se înzdrăvenea?

Nu suporta gândul că femeia ar putea să se întoarcă la bărbatul ei violent. Luă monede și bancnote mici în valoare de douăzeci de lire și le vârî într-o punguță de pânză. Era o sumă substanțială, suficientă să plece din Bristol și să se întrețină două sau trei luni, dacă era chibzuită. Apoi se înapoie în cabinet, amintindu-și că nu putea salva pe toată lumea. Nici măcar pe departe.

Jane era înfășurată în pelerina veche, să-i țină de cald, iar fața învinețită și capul bandajat îi erau acoperite de borul bonetei.

– Ești sigură că o să fii bine? o întrebă Laurel încruntându-se. Poți să-ți petreci restul nopții în infirmerie.

– Nu pot, zise fata cu o voce mai puternică acum. N-o să pățesc nimic, pe cuvânt. Nu trebuie să merg departe.

Daniel bănuia că nu voia să rămână, de teamă să nu fi fost urmărită. Nădăjduia să fi spus adevărul despre prietena care o va găzdui peste noapte. Poate că plănuia să se ascundă într-un grajd sau în vreo biserică. Asta mergea pentru o noapte, dacă avea de gând să plece a doua zi.

– Ai unde să mergi dacă pleci din Bristol? De preferință, la cineva din familie.

– N-am pe nimeni, dar o să mă descurc. Nu mi-e frică să muncesc, spuse râzând nervos. Sau să merg pe jos.

Daniel îi întinse punga.

– la asta! Ar trebui să fie de ajuns să te întreții până când te poți stabili undeva.

Ei i se tăie răsuflarea și încercă să înapoieze banii.

– Nu pot! Ați făcut deja atâta pentru mine.

Bărbatul îi luă mâna, vorbind încet ca să sublinieze cuvintele.

– Nu vrem să ne gândim cum ar fi să pleci de aici și să nimerești într-o situație chiar și mai rea.

Jane se uită lung la el. Ochiul nevătămat era de un albastru-deschis, limpede și avea umbre pe care nici o tânără fată nu ar fi trebuit să le aibă.

Se aplecă și îi sărută mâna cu buzele ei rănite.

– Mulțumesc, zise ea cu o voce aspră, răgușită.

Îi dădu drumul la mână și bagă punga în pelerină, apoi se întoarse spre Laurel.

– Vă mulțumesc foarte mult amândurora. N-o să uit niciodată bunătatea voastră. Dacă vreodată e ceva prin care să vă pot răsplăti...

Daniel spuse hotărât:

– Să iei hotărâri înțelepte! Să fii bună cu ceilalți! Asta e de ajuns.

Din nou, ea își lăsă capul în jos, apoi se întoarse și ieși din încăpere.

Daniel și Laurel o conduseră până la ușă, uitându-se în tăcere cum fata coborî cele câteva trepte spre stradă și o coti spre stânga. Era ceva înduioșător de îndrăzneț în silueta ei zveltă care dispărea în noapte.

– Casa din spatele nostru e de vânzare, spuse Laurel. Vreau s-o cumpăr și să fac un refugiu pentru femeile și copiii care au nevoie de adăpost și să se ferească de bărbații violenți.

– Cred că-i o idee excelentă, spuse pe loc Daniel. Un adăpost pentru femei ca Jane ar fi o adevărată mană cerească. Avem banii?

– O să *găsesc* banii! zise Laurel cu o extraordinară înverșunare.

– Atunci o să-l facem. Daniel o luă pe după umeri pe sora lui și o strânse liniștitor. Acum însă, amândoi avem nevoie de mâncare și de un ceai tare.

Laurel expiră, relaxându-se în îmbrățișarea lui.

– Ce sfat bun, doctore! Avem o supă bună de mazăre pe plită.

– Perfect. Dar înainte ca Daniel să închidă ușa, se uită înspre umbrele unde dispăruse Jane. Simți niște furnicături pe ceafă și avu sentimentul straniu că într-o bună zi o va revedea.

capitolul 1

Bristol, toamna 1813

După ce-şi îngropă părinţii, Daniel Herbert se întoarse la muncă, pasiunea şi mântuirea lui dintotdeauna. Indiferent cât de neliniştită îi era mintea, talentele sale medicale ajutau la vindecarea trupurilor în suferinţă, iar predicile ocazionale pe care le ţinea în capela pe care o patrona ajutau câteodată la vindecarea sufletelor rănite.

Pentru a se asigura că era pe atât de ocupat pe cât trebuia să fie, Daniel îl trimise pe medicul său rezident, Colin Holt, în vacanţă cu proaspăta lui soţie. Distribuirea de siropuri de tuse şi ceai de răchită albă şi executarea de operaţii minore îl oboseau pe Daniel îndeajuns ca să poată dormi. Extenuarea era preferabilă gândurilor. Trecuseră două săptămâni de la înmormântare şi în curând trebuia să se confrunte cu schimbările aduse de moartea lor; dar, deocamdată, prefera să cârpească rănile de cuţit ale bătrânilor mateloţi destrăbălaţi.

De abia terminase cu un pacient, când Betsy Rivers, intendenta infirmeriei, ciocăni şi intră în sala de tratament.

– Doctore Herbert, un domn vrea să vă vadă pentru o chestiune despre care susţine că e importantă.

– Mă îndoiesc că ideea lui de important e la fel cu a mea, răspunse Daniel sec. Dar Red Rab, aici de faţă, tocmai pleca, aşa că spune-i domnului să intre.

Betsy se încruntă uitându-se la şorţul lui stropit cu sânge, dar nu încercă să-l convingă să-şi schimbe îmbrăcămintea de lucru.

– Da, domnule.

Pe când Betsy ieşea, Daniel legă ultima sutură a căruntului său pacient.

– Fii atent, Rab! Într-o bună zi cineva s-ar putea să-ţi înjunghie din întâmplare un organ vital.

– Aş, doctore, chicoti Red Rab ridicându-se. Ne batem de atâta vreme că ştim unde-i sigur să împungem cu lama.

Marinarul ieşi agale, şi Daniel începu să cureţe cârpele şi instrumentarul murdar de sânge.

Betsy se întoarse însoţită de un individ îndesat, îmbrăcat sobru, cu o privire pătrunzătoare şi cu o foaie îndoită sub braţ.

– Acesta este domnul Hyatt.

Vizitatorul se uită clipind la ţinuta neîngrijită a lui Daniel, apoi îşi înclină politicos capul.

– Sunt Matthew Hyatt de la firma de avocaţi Hyatt si Fiii din Londra. Sunteţi Daniel Herbert, cu reşedinţa la Belmont Manor?

Deşi Daniel nu mai locuise acolo de ani de zile, conacul era, fără îndoială, al lui acum.

– Eu sunt.

Lăsă instrumentele chirurgicale folosite în ligheanul cu apă şi săpun.

– Condoleanţele mele pentru pierderea părinţilor dumneavoastră, domnule Herbert. Avocatul oftă. Boala izbucnită la castelul Romayne a fost o mare tragedie.

– A lovit cu o rapiditate îngrozitoare. Mult prea mulţi oameni din abaţie şi din oraş au murit, zise Daniel, strângând din buze la această amintire.

Părinţii lui fuseseră încântaţi să primească o invitaţie la o petrecere dată de vărul îndepărtat al tatălui său, lordul Romayne. Insistaseră să meargă şi el, dar lui nu-i plăceau defel astfel de lucruri. Dacă ar fi fost acolo, ar fi putut el oare să ofere tratamente eficiente la timp? Înghiţirea unor cantităţi masive de lichide putea ajuta în caz de febră mare. Sau poate că ar fi murit şi el?

Se spălă repede pe mâini.

– Mă aşteaptă pacienţii, aşa că poate îmi puteţi spune motivul vizitei dumneavoastră!

Avocatul clipi nedumerit de francheţea doctorului.

– Foarte bine. Sunt încântat să vă informez că sunteţi moştenitorul domeniului şi al titlului de baron de Romayne.

Ceilalţi moştenitori ai lordului Romayne muriseră cu toţii în acea groaznică epidemie? Daniel îngheţă, simţind impactul cuvintelor ca pe o lovitură fatală. Zidurile pe care le înălţase împrejmuindu-şi durerea şi vinovăţia se prăbuşiră, şi emoţia pură îl cotropi.

Viaţa lui se sfârşise.

Când James, lordul Kirkland, intră în biroul lui Daniel a doua zi târziu, Daniel nu fu surprins. Kirkland, cumnatul şi uneori prietenul lui, era transportator maritim şi un maestru al spionajului. Cu sursele de informaţii pe care le avea, Kirkland ştia de obicei ce se întâmplă chiar înainte de a se fi întâmplat. În acea seară arăta ca un animal de pradă elegant şi misterios, dar ochii îi erau plini de compasiune.

Deşi Daniel reuşise să treacă peste conflictele interioare pricinuite de baronia care-i căzuse pe cap, era stânjenitor de uşurat să-l vadă pe Kirkland, care era de asemenea şi un maestru la rezolvarea problemelor. Dând deoparte cina târzie şi rece, Daniel îi întinse mâna.

– Presupun că ai auzit noutăţile? Pentru că, dacă Laurel nu se simte bine, ar trebui să stai cu ea.

Kirkland zâmbi, strângându-i mâna.

– Laurel e în faza aia a sarcinii când are o energie impresionantă. Abia am putut-o convinge să nu vină cu mine.

Daniel îşi arcui sprâncenele.

– Presupun că te-a trimis să te asiguri că nu-mi pun capăt existenţei.

– Exact, admise Kirkland cu un umor sec. Să moşteneşti bogăţie, să capeţi influenţă şi un loc în Camera Lorzilor sunt motive suficiente ca să-l ducă pe un om la disperare.

Daniel zâmbi în silă, recunoscând cât de bine îl cunoşteau Laurel şi Kirkland. Deschise sertarul de jos al biroului său şi scoase sticla de brandy pe care o păstra pentru zile neobişnuit de grele.

– Încă mă simt zdruncinat de veştile astea. Sunt doar un văr de-al treilea din altă generaţie. Însă erau numai câţiva moştenitori şi toţi au murit la petrecerea aia blestemată!

– O tragedie. Kirkland acceptă paharul cu brandy pe care i-l turnă Daniel, apoi se aşează pe singurul scaun ce mai era în micul birou. Nu mai mică pentru tine.

Daniel oftă.

– În nici un fel nu pot refuza moştenirea, nu-i aşa?

– Din nefericire, nu, zise Kirkland. Titlul nobiliar şi proprietăţile sunt moştenite de ruda cea mai apropiată de sex bărbătesc din familia Herbert, iar acesta eşti tu. Acum eşti responsabil de domeniu şi de toţi arendaşii ce depind de el.

– Mă simt de parcă Atlas mi-a azvârlit întreaga lume pe umeri. Tu ai fost crescut ştiind că eşti moştenitorul Kirkland, dar eu abia dacă ştiam de existenţa lui Romayne, cu atât mai puţin că aveam vreo şansă de a-l moşteni.

Tatăl lui ar fi ştiut şi ar fi fost încântat dacă moştenirea i-ar fi revenit lui.

Kirkland învârti gânditor băutura în pahar.

– O schimbare de anvergura asta este intimidantă, dar poţi să fii lord.

– Fără îndoială. Faţa lui Daniel se încordă la gândul celei mai mari temeri pe care o avea. Dându-şi seama că Kirkland ar înţelege, adăugă scurt: Dar pot să fiu şi doctor?

– O să fii mult mai ocupat, admise Kirkland. Dar poţi angaja oameni capabili să-ţi administreze proprietăţile. Acum eşti un pair ereditar! Alţi lorzi petrec mult timp colecţionând fosile sau scriind lucrări de matematică sau îmbătându-se până când cad din picioare. Poţi să-ţi găseşti timp pentru munca ta.

– Sper şi eu. Daniel încercă să estimeze cam câte ore ar fi folosite cu supravegherea oamenilor şi cu administrarea proprietăţii, precum şi cu mersul la Parlament. Prea multe. N-o să fiu în stare să ajut tot atâta pe cât o fac acum.

– O să-ţi spun exact ce i-am spus şi lui Laurel. Noul tău titlu e o povară, dar şi o şansă, şi o avere oferă posibilitatea de a ajuta cu mult mai mulţi oameni. Kirkland zâmbi. Sora ta îmi cheltuieşte banii cu o nonşalanţă extraordinară ajutând la deschiderea mai multor adăposturi pentru femei precum Casa Zion. Tu poţi înfiinţa mai multe infirmerii. Poţi să sponsorizezi educaţia unor tineri chirurgi şi a unor doctori promiţători. Ciudat e că Daniel nu se gândise la aceste posibilităţi.

– Îmi plac ideile astea, dar am deja viaţa pe care mi-o doresc. Moştenirea Romayne e o povară şi o complicaţie.

– Mai e viaţa pe care o doreşti? întrebă încet Kirkland. Sau e timpul pentru o schimbare?

Daniel dădu să-i răspundă că firește că viaţa lui era foarte bună. După aceea, închise gura şi cumpăni din nou.

La naiba, Kirkland avea dreptate! Aici, în Bristol, Daniel avea o muncă valoroasă şi provocări în fiecare zi, dar era singur de când sora lui se împăcase cu Kirkland şi se mutase. Avea nevoie de mai mulţi prieteni şi de alte provocări.

– Poate că e timpul, zise el încet. Sunt zdruncinat încă de când avocatul mi-a adus veştile astea groaznice. Trebuie să mă gândesc la ce vreau şi la ce e acum posibil.

– Vino la Londra şi stai cu noi, sugeră Kirkland. Eu şi Laurel am fi bucuroşi să stai cu noi, iar eu te pot ajuta să te familiarizezi cu chestiunile practice şi legale ale noii tale poziţii. De asemenea, trebuie să fii prezentat în societate. Micul sezon începe în curând, şi grupul absolvenţilor Academiei Westerfield o să te ajute să te organizezi în orice măsură vei dori.

Daniel se mai detensionă. Londra părea mai suportabilă dacă locuia împreună cu Laurel şi Kirkland.

– Mi-ar plăcea să-mi revăd foştii colegi, dar am dubii în ceea ce priveşte intrarea în înalta societate.

– Înţelept din partea ta să-ţi faci griji, zise prietenul lui amuzat. În special în lumina pericolelor pe care le vei înfrunta.

– N-o să cedez ispitei jocurilor de noroc şi a băuturii. Daniel îşi privi paharul gol, apoi îşi mai turnă nişte brandy. Deşi n-ai zice, văzându-mă azi.

– La vremuri grele este nevoie de măsuri drastice. Kirkland îşi întinse paharul pentru a-i fi din nou umplut. Dar pericolul la care mă refeream este piaţa căsătoriilor. Acum eşti cea mai dorită marfă, un nobil chipeş sau cel puţin prezentabil, în căutarea unei soţii. Rânji. Poate că-ţi găseşti o tânără văduvă plăcută şi serioasă care să dorească să-ţi administreze moşiile şi să-ţi dea libertatea de a fi doctor.

Fără să vrea, Daniel se surprinse stârnit în mod neaşteptat de ideea unei soţii. Câţi ani trecuseră de la moartea lui Rose? Mult prea mulţi şi chinuitori. Era o fiinţă fericită şi avea o viaţă agitată şi niciodată n-ar fi vrut ca el să se transforme în holteiul bătrân şi plictisitor care era acum. Dacă avea să se schimbe, se putea întâmpla acum ori niciodată.

Îşi ridică paharul, închinând ironic:

– Foarte bine, atunci. O să vin la Londra şi o să-mi caut o soţie.

capitolul 2

– Lordul Kelham nu va mai fi printre noi multă vreme, spuse încet medicul când Jessie Kelham se întoarse în camera bolnavului, aducând-o pe somnoroasa ei fiică de patru ani.

Femeia făcu semn cu capul arătând că înţelesese. Philip zăcea de multe săptămâni şi era clar că sfârşitul i se apropia. Era spre miezul nopţii, şi ea bănuia că nu va mai apuca dimineaţa.

Beth căscă somnoroasă.

– *Papa* e mai bine?

Jessie mângâie părul castaniu al fiicei ei. Deşi era cu mult mai deschis decât pletele ei întunecate, toţi cei care le vedeau împreună ştiau că sunt mamă şi fiică. Beth, cea mai preţioasă fiinţă din viaţa lui Jessie.

– Nu, scumpo. În curând ne va părăsi, dar vrea ca mai întâi să-şi ia rămas-bun de la tine.

O duse pe fiica ei la patul masiv, unde trupul firav al lui Philip zăcea împăcat în lumina blândă a lămpii. Cu părul lui alb şi faţa palidă, aproape că dispărea în aşternutul rece de pe pat. Servitorul lui îl făcuse prezentabil pentru ultima întâlnire cu Beth.

Când ajunseră la pat, Jessie se temu pentru un moment că era prea târziu, dar când o aşeză pe fiica ei pe saltea, Philip deschise uşor ochii şi zâmbi cu bunătate.

– Mica mea rază de soare. Îmi pare rău că nu voi mai fi aici să te văd cum creşti, dar ştiu că o să fii frumoasă.

Dându-şi seama că e finalul, ochii lui Beth se umplură de lacrimi. Se aplecă în faţă şi îi sărută obrazul îmbătrânit.

– Nu vreau să pleci, *papa*, spuse ea tristă.

El o mângâie pe mână când şi-o puse lângă el.

– N-o să fiu niciodată prea departe de tine, scumpo. Închide-ţi pur şi simplu ochii şi gândeşte-te la mine, şi o să fiu acolo.

– Ar fi mult mai bine să te pot îmbrăţişa ori de câte ori vreau!

Philip zâmbi obosit.

– Într-adevăr, dar nu putem avea întotdeauna ce ne dorim. Să fii cuminte şi să faci ce-ţi spune mama ta! O să ne vedem din nou în ceruri. Peste foarte mult timp de acum încolo, sper. Respiraţia lui devenea tot mai chinuită, aşa că Jessie îi făcu semn dădacei lui Beth care le urmase jos din camera copiilor.

Lily o luă în braţe pe Beth, consolând-o.

– E timpul de culcare, vrăbiuţă mică. O să-ţi cânt până când o să adormi.

Beth plecă ascultătoare, deşi privirea-i melancolică rămase aţintită asupra lui Philip pe când ieşea din cameră. Jessie era recunoscătoare că fiica ei era destul de mare să ţină minte cât de mult o iubea tatăl ei.

Când ele plecară, Jessie se aşeză pe marginea patului şi îşi puse mâna pe cea a soţului ei. Oasele degetelor lui păreau la fel de fragile ca nişte vreascuri.

– E rândul meu acum. La fel ca Beth, nici eu nu vreau să ne părăsești.

– Mi-a venit sorocul. Îl podidi un acces de tuse înainte de a continua: Tu și Beth mi-ați dăruit mai mulți ani și mai multă bucurie decât aș fi visat că e posibil după ce am pierdut-o pe Louise. Mi-aș fi dorit mult ca ea să te fi cunoscut.

– Și eu îmi doresc s-o fi cunoscut, dar dacă n-ar fi murit, nu ne-am fi întâlnit niciodată. Jessie îi strânse mâna cu blândețe. Poate că ea m-a trimis să te fac fericit până când vă veți întâlni din nou.

– Ce gând sublim! Își trase din nou răsuflarea cu vădit efort. Nu trebuie să te temi de viitor, draga mea. De fapt, când o să se citească testamentul, o să fie o surpriză pentru tine și Beth. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet poznaș. Întotdeauna îi plăcuse să le facă câte o surpriză lui Jessie și lui Beth.

– Tu însuți ai fost o surpriză încă de la bun început, zise ea cu un zâmbet nostalgic. Nu mi-a venit să cred că un gentleman nobil ca tine s-ar însura cu o actriță neînsemnată, fără valoare.

Bărbatul începu să tușească atât de tare, încât Jessie aproape că voi să-l cheme pe doctor. Când tusea se potoli, el șopti:

– Nici mie nu mi-a venit să cred că s-ar mărita cu mine cea mai frumoasă femeie din Anglia fie și numai pentru bani și titlu.

– Nu m-am măritat cu tine pentru banii tăi și, cu siguranță, nu pentru titlu, spuse ea încet. M-am măritat cu tine pentru blândețea și pentru înțelepciunea ta.

Schimbară un zâmbet tainic. Înalta societate fusese scandalizată de mariajul nepotrivit, dar acesta le adusese fericire amândurora. Când Philip avea să moară, ea își va pierde cel mai bun prieten.

Cu un firicel de voce, el șopti:

– Frederick o să ajungă la timp?

– Drumurile sunt într-o stare proastă după atâta ploaie, așa că e imposibil de spus, răspunse ea. Nu se îndoia că Frederick Kelham era pe drum, însă doar pentru

moştenire, şi nu pentru că-şi iubea unchiul. Frederick se iubea doar pe sine.

În calitate de moştenitor al titlului şi al domeniului, Frederick aşteptase ani la rând cu nerăbdare moartea unchiului său. Fusese foarte nefericit de sarcina lui Jessie, şi ea se rugase să fie fetiţă, astfel încât să nu fie un obstacol în calea ambiţiilor lui Frederick. Naşterea lui Beth fusese o uşurare. Philip fusese încântat să aibă o fetiţă pe care să o înzestreze, şi tensiunea se atenuase.

Ea se gândi că Philip aţipise, când el rosti pe o voce surprinzător de puternică:

– Trebuie să te căsătoreşti din nou, Jessie. Eşti o soţie mult prea grozavă pentru a te irosi în văduvie.

Femeia strâmbă din buze. Philip, Dumnezeu să-l binecuvânteze, îi exagera farmecele şi calităţile de soţie. Dar acum nu era momentul să îl contrazică.

Ea spuse doar:

– Dacă voi găsi un bărbat la fel de bun ca tine, o să mă gândesc la asta. Dar va fi foarte greu ca un bărbat să se ridice la nivelul tău, Philip.

– Mă flatezi, fătuco, zise el amuzat cu o voce care se stingea. Am încredere că o să alegi bine, indiferent încotro te vei îndrepta. Ochii lui de un albastru şters se închiseră la loc şi răsuflarea lui chinuită se făcu din ce în ce mai greu auzită. Ticăitul ceasului de pe poliţă răsuna nefiresc de tare măsurându-i clipele vieţii.

– Louise! i se păru că-l aude murmurând cu o voce uşor mirată.

Apoi încetă să mai respire.

Ea îşi aplecă fruntea pe mâinile lor împreunate, şi lacrimi tăcute îi alunecară pe obraji. Philip Kelham o convinsese că bărbaţii pot fi buni. Nu se aştepta să mai întâlnească altul la fel ca el.

Dar nu voia şi nu avea nevoie de alt bărbat. Atâta vreme cât o avea pe Beth şi suficiente resurse pentru a se întreţine amândouă, era de ajuns.

După o lungă zi în care îşi îngropase soţul şi acceptase condoleanţe de la vecini care în majoritate

nu fuseseră de acord cu ea, Jessie ar fi fost bucuroasă să amâne citirea testamentului pentru a doua zi, dar Frederick era nerăbdător ca procedura să aibă loc chiar în acea seară. Probabil că abia aştepta să afle cât de mare îi era moştenirea.

În ciuda a ce spusese Philip referitor la o surpriză, Jessie se aştepta ca citirea să aibă loc fără complicaţii. Philip discutase despre planurile lui înainte de a-şi fi revizuit testamentul cu câteva luni în urmă, şi Kelham Hall, această baronie veche din Kent, era atribuită următorului Lord Kelham. De asemenea, Frederick urma să primească o sumă substanţială din averea personală a lui Philip, deşi nu avea să fie fericit să afle că majoritatea banilor erau blocaţi în fonduri astfel încât să fie imposibil să-i risipească.

Deşi înaintaşii lui Philip nu se bucuraseră de mare faimă, îşi folosiseră înţelept resursele şi se îngrijiseră aşa cum trebuie de servitorii lor. Jessie spera ca Frederick să nu distrugă această situaţie, dar avea îndoieli serioase.

O sumă similară fusese lăsată într-un fond pentru Beth, împreună cu casa lui Philip din Londra. Jessie urma să primească un venit considerabil pe viaţă, chiar dacă se recăsătorea, de vreme ce Philip spusese de repetate ori că spera ca ea s-o facă.

Moştenea, de asemenea, o casă elegantă în Canterbury. Oraşul avea câteva şcoli bune de fete şi era un loc plăcut unde s-o crească pe Beth. Vor avea casa din Londra pentru vizite în oraş. Beth va fi o moştenitoare cu o avere însemnată, aşa încât era important pentru ea să înveţe cum să se comporte în societate când va fi mai mare.

Obosită, Jessie intră în bibliotecă pentru citirea testamentului. Fuseseră aduse scaune în plus pentru că erau mulţi beneficiari. Biblioteca era unul dintre locurile ei preferate pentru că adesea stătea aici seara împreună cu Philip, bucurându-se de căldura focului, citind şi discutând. Spre sfârşit, când vederea începuse să-l lase, ea îi citea cu glas tare.

În acea seară, biblioteca era plină de lume și înăbușitoare. Avocatul, domnul Harkin, îi aruncă un zâmbet cald când ea luă loc în fața biroului unde-și așezase hârtiile. Harkin fusese întotdeauna bun cu ea, chiar și când fusese o mireasă scandaloasă. De dragul lui Philip o socotise nevinovată și, în timp, deveniseră prieteni.

Erau prezenți toți servitorii, cei mai în vârstă stând jos, iar cei mai tineri, în picioare, în fața pereților tapetați cu cărți. Chiar și cei mai noi dintre servitori primiseră cel puțin o sumă modestă, iar celor cu vechime li se dăduseră rente ce le asigurau un trai confortabil la bătrânețe.

Vicarul local scoase un oftat de ușurare la primirea unei sume pentru repararea clopotului din turn, apoi zâmbi cu căldură când află că va mai primi și jocul de șah din fildeș în fața căruia el și Philip petrecuseră multe ore plăcute prefăcându-se că se luptă. Aici nu era nici o surpriză. Jessie era cea care sugerase ca la banii pentru clopot să se adauge jocul de șah, astfel încât vicarul să aibă o amintire personală de la vechiul său prieten.

Jessie nu dormise prea mult în ultimele săptămâni de boală ale răposatului ei soț, așa că după o oră moțăia în biblioteca încălzită și arhiplină. Se trezi când domnul Harkin își drese glasul, rău prevestitor:

– În final, iubitei mele fiice, Elizabeth, moștenitoarea titlului și a baroniei de Kelham, îi las drept moștenire...

– Ce? Cu ochii în flăcări, Frederick Kelham sări brusc în picioare. *Eu* sunt moștenitorul baroniei! Ce tâmpenie blestemată mai e și asta?

Domnul Harkin se uită pe deasupra ochelarilor de citit, spunând pe un ton netulburat, dar cu o licărire hazlie în ochi:

– Nu e o tâmpenie, domnule Kelham este o baronie foarte veche și atestată în documente de pe vremea normanzilor. Poate fi transmisă pe linie feminină.

– E absurd! bolborosi Frederick. Toți moștenitorii au fost bărbați!

– De acord, au trecut aproape două secole de când unica moștenitoare a fost o femeie, astfel încât problema

aproape că a fost uitată, încuviință avocatul. Dar unchiul dumneavoastră a dat recent peste acest lucru în arhiva domeniului. M-a pus să cercetez chestiunea și este foarte adevărat. Tânăra dumneavoastră verișoară, Elizabeth, este acum baroneasă de Kelham, titlu cuvenit de drept.

Jessie icni. Așadar, asta era surpriza pe care o promisese Philip! Trebuie să fi fost încântat să știe că singurul și multiubitul său copil îl va moșteni, dar nu-și dăduse seama cât de urât va reacționa Frederick.

– *Tu!* Turbat, Frederick se întoarse să o înfrunte pe Jessie. Asta e în întregime opera *ta!* Ai falsificat dovezile, astfel încât odrasla ta să moștenească și tu să poți prădui domeniul!

Domnul Harkin interveni cu asprime:

– Faceți o mare greșeală, domnule Kelham! Lady Kelham nu a avut cunoștință de asta până azi, iar „dovezile", așa cum le denumiți dumneavoastră, sunt străvechi și dincolo de orice îndoială. Deja am întocmit o scrisoare către Colegiul de Heraldică să autentific faptul că Beth a moștenit titlul și proprietatea revenită prin succesiune.

– Așadar, unchiul m-a lăsat fără o lețcaie, spuse Frederick cu răutate.

– Nicidecum. Lord Kelham are o avere personală considerabilă și suma rămasă după legatele secundare va fi împărțită între dumneavoastră și fiica lui. O să aveți mai mult decât suficient să trăiți confortabil și fără griji. Vocea avocatului deveni seacă. Nu e ca și cum ați fi arătat vreun interes în administrarea domeniului.

– Planificasem să angajez un administrator capabil, izbucni Frederick. *Eu* ar trebui să fiu Lord Kelham! Prietenii mei o să râdă când vor afla că am fost deposedat de progenitura unchiului meu!

– O să le treacă, spuse Harkin și mai sec. Să fiți recunoscător că unchiul ținea atât de mult la dumneavoastră. Cu ușurință ar fi putut să-și lase întreaga avere fiicei lui.

Ochii lui Frederick se îngustară, privind spre Jessie.

– Plodul nu-i al unchiului Philip, ci al meu!

Jessie simţi cum se albeşte la faţă.

– Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva, Frederick!

– Tot ţinutul ştie cum te-am adus aici, la Kelham Hall, ca amantă a mea, zise el batjocoritor. Şi toţi ştiu cum l-ai sedus pe unchiul, pentru că nici un bărbat nu-ţi poate rezista. Ai crezut că poţi fi şi cu slănina-n pod şi cu varza unsă, nu-i aşa? Titlul şi banii unchiului Philip şi pe mine să te regulez ori de câte ori veneam în vizită. El n-a bănuit niciodată nimic, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-i spun, ca să te azvârle afară ca pe o târfă ce eşti!

Jessie se ridică cu pumnii încleştaţi şi cu vocea tremurândă:

– Eşti *dezgustător!* Nu mi-am încălcat niciodată jurămintele nupţiale!

Frederick zâmbi superior.

– Nimeni nu va crede nici un cuvânt al unei actriţe mincinoase şi intrigante.

Domnul Wicks, majordomul, vorbi cu o demnitate rece:

– Eu urmăresc îndeaproape cine vine şi cine pleacă din această casă. Domnia Sa a împărţit întotdeauna patul cu soţul său până când s-a îmbolnăvit fatal, în vreme ce domnul Frederick, în rarele sale vizite, aproape întotdeauna se strecura afară din casă noaptea târziu.

Una dintre cameriste se amestecă şi ea în vorbă, ajutând:

– Ciocăneşte o servitoare de la grajduri din sat.

Faţa lui Frederick se făcu roşie, aproape de a exploda. Apoi expresia i se schimbă:

– În calitate de cea mai apropiată rudă de sex masculin a lui Elizabeth, scuipă el, sunt tutorele ei legal?

Domnul Harkin se încruntă.

– Mama ei este, iar eu sunt principalul administrator financiar. Nu aveţi nici o autoritate legală privitor la verişoara dumneavoastră.

Frederick zâmbi cu răutate şi spuse:

– Dar îi datorez unchiului să mă îngrijesc ca tânăra mea verișoară să fie crescută așa cum trebuie și cum se cuvine noii ei poziții în viață. Sunt sigur că tribunalul va fi de acord ca noua Lady Kelham să fie luată de la mama ei, actrița, și să fie crescută de mine.

capitolul 3

În timp ce un oftat general se auzi în încăpere, Jessie îngheță. Oare chiar putea Frederick să i-o ia pe Beth? Se uită spre domnul Harkin și văzu că era la fel de șocat ca și ea.

Voia să strige că Frederick avea s-o ia pe Beth doar peste cadavrul ei, însă învățase ce e stăpânirea de sine la o școală severă.

– N-ai decât să-ți risipești averea pe avocați, Frederick. La ritmul rapid în care lucrează tribunalul, Beth va fi mare, măritată și cu copii, înainte ca acest caz să se soluționeze. Ochii i se îngustară. Nu mai ești bine-venit la Kelham Hall și vei pleca *acum!* Domnule Wick, îngrijește-te ca domnul Kelham să fie plecat înainte de următoarea bătaie a orologiului.

Majordomul își înclină capul.

– Cum doriți, milady. Își îndreptă privirea spre ceilalți servitori. Testamentul a fost citit și e vremea să vă întoarceți la îndatoririle voastre.

Cu alte cuvinte, spectacolul luase sfârșit. Frederick ieși furios din bibliotecă, urmat de servitorii care fremătau de agitație. Mulți aruncau priviri pline de înțelegere spre Jessie. Deși la început existase o neîncredere față de tânăra soție actriță a stăpânului, Jessie condusese gospodăria cu o corectitudine și o demnitate calmă, câștigându-le treptat loialitatea. Faptul că majordomul îi sărise în apărare era o dovadă bine-venită.

Însă Frederick era nepotul lui Philip și era considerat un gentleman. Asta îi dădea putere.

După ce bărbatul ieşi din cameră trântind uşa, Jessie se ghemui, tremurând în fotoliu, cu braţele strânse pe stomac. Avocatul întrebă încet:

– Eşti în regulă, Jessie?

Buzele femeii începură să tremure.

– Soţul meu e mort, iar nepotul lui ameninţă să-mi ia fetita. Nu, nu sunt în regulă. Dar să se lase pradă panicii nu ducea la nimic bun. Străduindu-se să se relaxeze, întrebă: Poate să obţină custodia lui Beth, Marcus?

Avocatul scoase un oftat îngrijorat.

– Aş vrea să spun că n-ai de ce să te neliniştești, dar nu pot. Deşi fundamentul legal al moştenirii lui Beth este solid, există diferite moduri în care domnul Frederick ar putea ameninţa chestiunea. Tribunalul preferă ca tutorii să nu fie bărbaţi care să beneficieze de pe urma decesului pupilei lor, dar deoarece el este cea mai apropiată rudă de sex masculin a lui Philip, ar putea argumenta că, în calitate de baroană, Beth ar trebui crescută în conformitate cu viitoarele ei responsabilităţi de stăpână a locului şi că el e cel mai capabil să facă asta.

– Aşadar, o rudă de sex masculin e automat o alegere mai bună decât o biată femeie, spuse cu amărăciune Jessie. Un pierde-vară născut în înalta societate e un tutore mai bun decât mama unui copil!

– Aşa ar privi problema multe tribunale, încuviinţă el. În special pentru că nu eşti nobilă prin naştere. Exista o uşoară ridicare a tonului la sfârşitul frazei, ca o invitaţie să-i povestească despre originile ei.

Ea ignoră întrebarea sugerată. Philip cunoscuse în linii mari trecutul ei, dar nimeni altcineva.

– Educaţia mea a fost respectabilă, dar, cu siguranţă, nu aristocratică şi nu am legături de familie influente.

Avocatul îşi ţuguie buzele.

– Ce păcat! Legăturile de familie sunt de nepreţuit în cazuri precum acesta.

– Ar fi posibilă cedarea titlului şi a proprietăţii aferente lui Frederick? N-o să mai fie interesat în Beth odată ce o să aibă ce-şi doreşte.

Harkin scutură din cap.

– Titlul e stabilit în neam. Atâta vreme cât trăiește Beth, va fi baroană de Kelham. Dar chiar dacă ar fi posibilă renunțarea la titlu, n-ai putea s-o faci în numele lui Beth. Moștenirea e a ei, nu a ta.

Fața lui Jessie se încordă.

– Ei bine, Frederick *nu* o să obțină custodia fiicei mele! O să fug cu ea înainte de a permite să se întâmple asta.

– Jessie, nici măcar să nu te gândești la așa ceva! exclamă Harkin. Cum ați trăi? Chiar dacă ai reuși cumva s-o ascunzi într-un loc sigur, ai lipsi-o de numele și de moștenirea ei? Așa cum i-ai atras atenția lui Frederick, procedurile legale durează. Nu există o primejdie imediată să pierzi custodia, dar dacă faci o mișcare disperată și dai greș, *o vei pierde* pe Elizabeth!

Jessie trase aer în piept, încet și adânc, știind că el are dreptate, fiind totuși incapabilă de a-și înfrânge frica rece din inimă.

– Este posibil a se tărăgăna procedurile legale până când va fi majoră?

Domnul Harkin oftă.

– Nu atât de mult. Deoarece subiectul disputei este un copil, avocații domnului Frederick vor cere o soluționare rapidă a cazului.

– Putem argumenta că acordarea custodiei unui copil vulnerabil către un bărbat care îi va moșteni titlul și averea dacă moare e un conflict de interese, ca să spunem doar atât! izbucni Jessie.

Avocatul se încruntă.

– Cu siguranță nu te gândești că domnul Frederick ar încerca practic să-i facă rău.

Jessie își mușcă buzele. Avea motive întemeiate să nu aibă încredere în Frederick, dar, fără dovezi, ar părea doar o femeie isterică și nu ar fi luată în seamă.

– Nu asta. Deși îl credea pe Frederick capabil de așa ceva. Dar nimeni nu poate avea mai bine grijă de un copil decât mama lui. Îți aduci aminte cât de bolnavă a fost Beth acum doi ani când a avut pneumonie? Doctorul a spus că poate nu ar fi supraviețuit dacă nu o îngrijeam eu.

Dacă se îmbolnăvește din nou, Frederick mai degrabă o să fie în Londra la berții cu prietenii lui. Știi că îi va fi mai bine cu mine!

– Nu am nici o îndoială, fu de acord Harkin. Philip a avut încredere deplină în dumneata să ai grijă de fiica lui. Voia să te recăsătorești și, dacă o faci, noul dumitale soț poate cere tutela. Philip știa că nu te-ai mărita decât cu un bărbat care să o trateze pe Beth ca și cum ar fi fiica lui.

Jessie își lăsă capul în jos.

– Nu-ți poți închipui cât de mult apreciez încrederea lui Philip, șopti ea.

– Nu mai mult decât prețuia Philip dragostea dumitale, spuse încet Harkin.

„Tutela lui Beth poate fi transferată unui nou soț." Jessie rămase nemișcată. Philip îi vorbise de acea clauză din testamentul lui, dar ea nu-i dăduse mare atenție pentru că nu-și imaginase că va dori să se mărite din nou. Dar dacă Frederick avea de gând să i-o ia pe Beth...

– Așadar, dacă mă voi recăsători, Beth va fi în siguranță?

– Presupunând că noul dumitale soț este un bărbat de caracter, da. Ochii avocatului se îngustară gânditori. N-ar strica dacă ar avea legături bune în societate, în cazul în care Frederick ar contesta transferul tutelei.

– Ar putea face asta în ciuda dorințelor clare ale lui Philip?

– Procesele pot fi intentate din tot felul de motive, indiferent cât de absurde ar fi, spuse Harkin sec. Ideal ar fi să te măriți cu un duce sau cu un episcop cu o avere și o poziție în societate care să poată zdrobi orice absurditate cu care ar veni Frederick.

– Bănuiesc că nu sunt prea mulți duci holtei, spuse ea la fel de sec. Și mai degrabă ar fugi cu Beth decât să se mărite cu un episcop. Dar există mulți bărbați de rang mai mic care sunt cu mult superiori lui Frederick.

– Într-adevăr, există. Deși va trebui să aștepți până când se va termina anul de doliu, sunt sigur că n-o să fie o problemă să-ți găsești un soț potrivit care să-ți fie

pe plac şi care s-o protejeze pe Beth. Harkin zâmbi. Frederick avea dreptate că puţini bărbaţi îţi pot rezista. Dacă n-aş avea-o pe Helen, aş fi eu însumi interesat.

Faptul că avocatul avea o căsnicie fericită făcuse posibil ca ei doi să devină buni prieteni. Dar Harkin nu înţelegea pe deplin cât de vulnerabile erau femeile sau ce blestem putea fi frumuseţea. Ea se gândi la răutatea din ochii lui Frederick.

– Să mă încumet să aştept un an? Cu cât Beth va fi mai curând inaccesibilă lui Frederick, cu atât mai bine, aşa mă gândesc eu. Dacă Frederick o răpeşte, pretinzând că în calitate de tutore are dreptul? Aş putea vreodată s-o iau înapoi?

Avocatul se încruntă.

– Aici ai servitori credincioşi. Ei ar proteja-o.

– Da, dar majoritatea sunt bătrâni şi Frederick poate fi foarte convingător. Jessie zâmbi cu tristeţe. Poate că ar trebui s-o duc pe Beth la Londra şi să caut imediat un soţ. Un soţ care să o poată proteja mai bine decât mine.

– Vânătoarea de soţi, când Philip nici nu s-a răcit bine, o să-ţi confere exact genul de reputaţie pe care Frederick îl poate folosi împotriva dumitale, spuse dezaprobator Harkin. Nu te sfătuiesc. Nu poţi nici să stai în Kelham House, dacă te duci la Londra, pentru că acolo locuieşte Frederick, şi ar fi greu să-l dai afară. Ai putea închiria ceva sau să mergi cu Beth la casa dumitale din Canterbury, dar n-o să fie neapărat mai în siguranţă decât dacă rămâi aici.

Jessie se încruntă.

– Am nevoie de o fortăreaţă şi de un soţ puternic, dar n-o să găsesc nimic din toate astea în Kent. Londra oferă mai multe posibilităţi.

Arătând mâhnit, avocatul spuse:

– Presupun că da, dar îţi va fi greu să găseşti un soţ corespunzător pentru că ai puţine relaţii în societate. Philip nu te-a luat niciodată la Londra şi spui că nu ai cunoştinţe influente. Doar dacă nu cunoşti nişte negustori bogaţi! Dar mă tem că un judecător nu ar privi cu ochi buni un negustor ca tată vitreg al lui Beth.

– Nu cunosc nici un negustor bogat şi am avut foarte puţine contacte cu înalta societate. I se tăie răsuflarea. Dar cunosc o ducesă şi pe fiica unei ducese.

Harkin clipi.

– Cum?

– Lady Julia Randall a înfiinţat Fundaţia Surorilor, care asigură adăpost pentru femei şi copii maltrataţi. Am auzit de munca ei şi i-am scris, oferindu-i ce am putut economisi din banii de cumpărături. Am continuat să ne scriem, deoarece ne făcea plăcere schimbul de idei. Pe lângă asta, m-a pus în legătură cu buna ei prietenă, ducesa de Ashton, care e profund implicată în această fundaţie. Jessie zâmbi afectuos. Scrisorile lor au fost o rază de lumină în perioada în care Philip a fost bolnav.

– Am auzit de amândouă femeile, spuse Harkin impresionat. Atât ele, cât şi munca lor sunt foarte admirate. Pot să te ajute când vei fi gata să te gândeşti din nou la măritiş?

– Deja şi-au oferit ajutorul şi ospitalitatea. Soţul lui Lady Julia e prieten de o viaţă cu ducele de Ashton, aşa că familia Randall e bine-venită la Ashton House. Mi s-a spus că e destul spaţiu pentru Beth şi pentru mine dacă ne ducem la Londra.

– Am văzut exteriorul reşedinţei Ashton. E, într-adevăr, o fortăreaţă, spuse Harkin gânditor. Să ai nişte prieteni atât de bine situaţi nu poate fi decât de folos, şi sunt sigur că dumitale şi lui Beth o să vă facă plăcere vizita la Londra după aceste ultime luni atât de dificile.

Jessie dădu din cap, cu gâtul încordat. Deşi nu spuseseră direct, fusese limpede că doamnele îi oferiseră o vacanţă drept consolare după moartea soţului ei.

Avocatul spuse încet:

– Philip mi-a spus acum două săptămâni că s-a simţit binecuvântat să aibă o soţie atât de devotată. Ştiu că îngrijirea lui n-a fost o treabă uşoară.

– La cununie am jurat să-i fiu alături la bine şi la rău, Marcus. Am fost binecuvântată să am un soţ atât de bun la suflet! Se uită în jos la mâinile încleştate din

poală. Abia putea suporta ideea de a se mărita din nou. Dar pentru Beth, o s-o facă.

Trebuia să facă asta sau să fie gata să-l ucidă pe Frederick dacă demonul acela lacom o amenința pe fiica ei.

– Trebuie să privesc spre viitor de dragul lui Beth. O să-i scriu lui Lady Julia în seara asta să confirme că invitația este încă valabilă.

În afară de asta, Jessie trebuia să se forțeze să accepte necesitatea unei noi căsătorii. Va putea s-o facă. Avea nevoie doar să găsească un soț care să fie puternic, bun și *de nădejde*.

capitolul 4

Lui Daniel i-au trebuit doar două zile să-și aranjeze treburile la infirmerie astfel încât să poată pleca la Londra. Acesta era avantajul angajării de oameni capabili și de a le da ocazia să învețe, dar era și enervant să-și dea seama că era mai puțin indispensabil decât crezuse.

Kirkland rămăsese cu el, folosindu-și timpul pentru a se îngriji de afacerile companiei lui de transport maritim. Călătoriseră spre Londra în superba trăsură cu arcuri a lui Kirkland care îi dădu lui Daniel răgazul să-și iscodească cumnatul despre responsabilitățile unui nobil. Te puteai baza întotdeauna pe Kirkland în ceea ce privește sinceritatea și perspicacitatea răspunsurilor sale. Deși nimic nu era peste posibilitățile lui Daniel, majoritatea noilor obligații nu prezentau nici un fel de interes pentru el.

Dar, oricum, trebuia să învețe. Câteodată își dorea să nu se fi născut cu un simț exagerat al responsabilității.

În ciuda zgomotului și a mirosurilor Londrei, inima îi bătu ceva mai repede când ajunseră în oraș. Era un loc incitant, unde puteai întâlni câteva dintre cele mai luminate minți din Marea Britanie.

Kirkland House era situată în elegantul cartier Mayfair. Daniel făcuse odată o scurtă vizită, dar cum ajunsese seara nu dăduse multă atenție reședinței. De data

asta ajunsese după-amiază şi putuse aprecia casele luxoase care dădeau spre parcul îngrijit din Berkley Square. Laurel îi scrisese cât de mult îi plăceau copacii şi florile din această grădină citadină.

Când intră în reşedinţa Kirkland, o minunată muzică de pian se auzi dinspre scări într-o bogată revărsare de sunete melodioase. Daniel zâmbi, risipindu-i-se încordarea odată ce o recunoscu pe sora lui cântând. Îşi dădu seama că era tensionat de ceva vreme.

– O să mă uit repede pe aceste scrisori să văd dacă e ceva urgent. Kirkland luă misivele de pe o măsuţă laterală, dar făcu semn spre scări. Mergi pe urma muzicii.

Cândva, Daniel îi spusese aceleaşi vorbe lui Kirkland şi pentru acelaşi motiv: s-o găsească pe Laurel. Bucuros că omul îi acorda răgaz pentru o întâlnire între patru ochi, urcă scările în linişte, uitându-se în jurul lui.

În scurta sa vizită anterioară, casa păruse de o eleganţă reţinută şi neprimitoare, un loc al misterelor şi al secretelor. Deşi mobilierul şi decoraţiunile erau prea puţin diferite, atmosfera se schimbase. Acum casa era caldă şi primitoare şi nu doar pentru că lumina după-amiezii pătrundea prin ferestre. Locuinţa era oglinda noii sale stăpâne, pentru că Laurel crea o atmosferă plăcută oriunde se ducea.

Uşa camerei de muzică era deschisă spre coridorul de la etaj. El intră şi o găsi pe Laurel în faţa claviaturii unui splendid pian Broadwood identic cu cel din casa lor din Bristol.

Laurel îşi ţinea ochii închişi în timp ce cânta din memorie una dintre sonatele ei preferate compuse de Beethoven, degetele ei alunecând cu mare pricepere pe clape. Nu purta doliu după părinţii lor. De înţeles, dat fiind că o repudiaseră.

Când termină sonata, Daniel spuse încet:

– Mi-a lipsit să aud cum muzica se revarsă prin casă.

– Daniel! Sora lui se întoarse pe banchetă şi se ridică să-l întâmpine, strălucind cu o căldură de madonă. Nu arătase niciodată atât de încântător.

Când îl îmbrățișă, trebui să se aplece puțin din cauza dimensiunilor crescute ale mijlocului ei.

– Cât de mult mi-ai lipsit!

– La fel de mult cât mi-ai lipsit și tu. Îmbrățișarea lui fu rapidă, dar atentă, înainte de a se da înapoi și de a o examina cu ochi de medic. Te simți bine?

– Splendid! Am trecut de faza în care mă simțeam extenuată și bolnavă. Bănuiesc că sunt spre sfârșitul fazei optimiste și energice. Laurel zâmbi larg. În curând o să încep să mă clatin ca o rață și să număr zilele până când o să mă întâlnesc cu copilașul ăsta sub cerul liber.

Daniel zâmbi tandru.

– O zi fericită, într-adevăr. Kirkland o să se supere dacă-i fetiță?

Laurel își trecu palma peste abdomen.

– James jură că tot ce contează e ca eu și bebelușul să fim sănătoși.

Daniel încuviință. Nașterea nu era fără riscuri, și Laurel se apropia de treizeci de ani, destul de în vârstă pentru primul copil.

– Ai o moașă bună?

– Chiar două! Soția unuia dintre prietenii lui James este o moașă cu experiență și a fost de mare folos. Probabil că nu va fi în Londra când o să vină copilul pe lume, dar mi-a făcut cunoștință cu o femeie pe care a recomandat-o cu multă căldură.

– Aș vrea să stau de vorbă cu cea care va fi aici când vine copilul.

– Să nu crezi c-o poți intimida pe doamna Granger, spuse Laurel râzând. Își știe meseria la fel de bine cum ți-o știi și tu pe a ta. Dar destul despre mine. Cum te împaci cu noua și nedorita ta înnobilare?

Avea încredere că Laurel îl înțelegea.

– Continui să sper că a fost o greșeală și că un alt tip care ar aprecia cu adevărat onoarea e adevăratul moștenitor, spuse Daniel cu tristețe.

– Mă tem că nu. Domnul Hyatt, avocatul familiei Romayne, m-a vizitat aducând cu el arborele genealogic în caz că aș fi știut ceva de alți urmași care ar putea fi mai

aproape de răposatul Lord Romayne, dar nu există nici unul. Eşti prins, Daniel. Dar odată ce te obişnuieşti, o să vezi că există avantaje.

– Kirkland a zis cam acelaşi lucru, spuse Daniel sec. Încă nu le-am găsit.

– O să ai mai mulţi bani pentru fapte bune. M-am distrat nemaipomenit cheltuind banii lui Kirkland pentru cauzele mele preferate. Îi studie gânditoare expresia feţei. Te gândeşti să-ţi cauţi o soţie? Acum ar fi un moment favorabil să ai asta în vedere.

El îi zâmbi cu jumătate de gură.

– Ai ştiut întotdeauna să-mi citeşti gândurile. O soţie ar fi într-adevăr convenabilă, în special dacă e pricepută la administrarea unui domeniu.

Sora lui râse.

– Cu siguranţă că ai alte cerinţe!

– Drăguţă, dar nu frumoasă, pentru că frumuseţile solicită prea multă atenţie, răspunse Daniel prompt. Matură şi nu stăpânită de frivolitatea Londrei.

Laurel abia dacă reuşi să-şi stăpânească râsul.

– Ăsta-i un început, bănuiesc. Va trebui să organizăm un bal pentru a te introduce în societate.

Kirkland intră în încăpere.

– Un bal în onoarea lui îl va expedia pe Daniel cât ai clipi înapoi în Bristol. Mai bine să începem cu ceva mai puţin măreţ, ceva ca o serată muzicală.

– Ai dreptate, bineînţeles, încuviinţă Laurel. Dar te sfătuiesc să iei parte la petrecerea pe care o dă Lady Childe peste trei zile. N-o să-ţi placă foarte mult, dar o să faci cunoştinţă repede cu mulţi oameni, aşa că o să începi să primeşti invitaţii. După aceea, poţi alege evenimentele care-ţi sunt mai pe plac.

– Hai să organizăm un dineu pentru foştii absolvenţi ai Academiei Westerfield care se află în oraş, sugeră Kirkland. Câţiva au neveste care ar putea avea prietene convenabile.

– O idee excelentă! Laurel se îndreptă spre Kirkland ca o rândunea care se întoarce la cuibul său.

– O să-mi facă plăcere să mă văd cu unii dintre foștii mei colegi. Daniel își feri privirea pentru că tandrețea profundă dintre ei părea o încălcare a intimității. Nu mai era cel mai bun prieten al lui Laurel. Kirkland era acela, ceea ce era corect și așa cum trebuia să fie.

Daniel tânjea după acest fel de apropiere. O avusese cu Rose. După ce murise la vârsta de douăzeci de ani, cu câteva luni înainte de nuntă, inima i se închisese. Nu căutase niciodată o posibilă soție și ignora avansurile femeilor care credeau că un doctor ar fi un soț bun. Sau un amant bun.

Nu-și dăduse seama de măsura în care Laurel umpluse golurile din viața sa, până când nu se împăcase cu Kirkland și nu mai era disponibilă pentru a-i ține companie. Fuseseră parteneri la muncă și în gospodărie timp de zece ani, dar nu mai erau. Laurel mersese mai departe cu viața ei, și el trebuia să facă la fel.

Dar nu știa nimic despre cum să curteze o posibilă soață. Rose crescuse pe domeniul învecinat și se întâlniseră prima dată în odaia copiilor. Nu-și putea aminti de o vreme în care să n-o fi cunoscut, așa că nu fusese necesar să-i facă curte. Ar fi desigur posibil să găsească o femeie cumsecade, sensibilă, care să-i facă viața mai ușoară?

Da, un astfel de mariaj era posibil. Dar având în vedere neștiința într-ale curtatului, mai bine s-ar ruga să aibă noroc în căutarea lui.

capitolul 5

Ducesa de Ashton și Lady Julia Randall nu numai că reînnoiseră invitația de a le vizita, dar spuseseră că au o problemă de discutat cu Lady Kelham. Jessie le scrise un bilet elegant de acceptare, adăugând că avea și ea ceva de discutat cu ele. Când trimise scrisoarea, se rugă ca femeile să fie la fel de calde și de înțelegătoare în persoană, precum erau în scris.

– Lady Kelham, anunţă majordomul introducând-o pe Jessie în micul salon unde fusese invitată să se alăture ducesei şi lui Lady Julia după ce o aranjase pe Beth şi pe servitori şi avusese ocazia să se schimbe. Ce bine că avusese un ghid, altfel s-ar fi rătăcit în vasta reşedinţă Ashton.

Încercă să nu-şi arate nervozitatea când intră în încăpere. Atât de multe depindeau de aceste femei şi de ajutorul lor!

Amândouă erau minione, una era brunetă şi avea ochi calmi şi înţelepţi, iar cealaltă era o frumuseţe blondă şi vioaie. Jessie se pricepea să se prefacă încrezătoare, aşa că păşi înăuntru cu un zâmbet.

– Ce minunat să vă pot întâlni în sfârşit pe amândouă în persoană! Privirea ei se mută spre femeia blondă. Cu siguranţă că sunteţi Ducesa Aurie.

– Asta nu-i greu de ghicit, de vreme ce Julia e brunetă, spuse blonda râzând, pe când se ridică şi îi întinse o mână. E o plăcere să vă cunosc, Lady Kelham. Nu ştiam că sunteţi atât de şocant de frumoasă. Găsiţi asta ca fiind adesea o povară?

Jessie clipi, strângând mâna celeilalte femei.

– Nu mi-a mai spus nimeni niciodată asta, Alteţa Voastră. Cu siguranţă, experienţa personală v-a arătat că a fi considerată frumoasă poate fi o bătaie de cap. Chiar un pericol.

Ducesa făcu o grimasă.

– Când eram un nimeni, ţinându-mă după tata, care era un veşnic musafir în casele altora, am învăţat să lupt pentru a-mi apăra virtutea.

– La fel ca şi mine. Pe când schimbau priviri triste, Jessie continuă: Sper să fim prietene, Alteţa Voastră. Dar poate că o să mă antipatizaţi ca persoană!

– Mă îndoiesc, spuse ducesa zâmbind. Şi între prieteni sunt Mariah, n-am fost învăţată să pun mare preţ pe formalităţi.

– Nici eu, mărturisi Jessie. Aş vrea ca amândouă să-mi spuneţi Jessie.

– Şi eu sunt Julia. „Lady" e mai mult un titlu de curtoazie, nu ca titlurile nobiliare pe care amândouă le aveţi. Şi Julia se ridică şi îi întinse mâna. Mă faci să fiu recunoscătoare că înfăţişarea mea este aproape acceptabilă!

– Cu mult mai mult decât acceptabilă, Julia, spuse hotărât Jessie.

Era adevărul. Pe când îşi strângeau mâinile, văzu că, deşi cealaltă femeie nu era o mare frumuseţe, avea o drăgălăşenie delicată şi o seninătate plăcută care cu siguranţă că atrăgeau oamenii la fel de mult ca frumuseţea ducesei.

– O bună croitoreasă ajută foarte mult, însă doar soţul meu mă consideră frumoasă şi asta îmi place, replică Julia. Acum, că s-au făcut prezentările, ne putem relaxa şi amuza până când vin ceaiul şi prăjiturile.

– Cum ai călătorit? întrebă Mariah în timp ce se aşezau.

– Foarte confortabil, spuse Jessie cu înflăcărare. Mulţumesc foarte mult pentru trăsura pe care ai trimis-o. Deşi s-ar putea să-mi fi pierit cheful să mai călătoresc cu mijloace de transport inferioare!

Mariah râse.

– Vizitiul a fost încântat să facă această călătorie. A crescut lângă Canterbury, aşa că a putut să-şi viziteze familia înainte de a te lua.

Faptul că ducesa îşi cunoştea personal servitorii şi era atentă cu ei confirma că era la fel de bună precum părea în scrisori. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Julia, îşi dădu seama Jessie pe când schimbau banalităţi. Acestea erau femei puternice, încrezătoare, inteligente, care trecuseră prin multe în viaţă, iar acum se aflau în centrul înaltei societăţi londoneze. Exact de ce avea nevoie Jessie.

Dar mai întâi trebuia să afle ce voiau ele de la ea.

– Julia, spuneai în ultima ta scrisoare că ai ceva de discutat cu mine?

– Nu-i puţin lucru ce îţi cer, dar vei găsi munca foarte plină de satisfacţii dacă vrei s-o accepţi, răspunse Julia.

Mi-ai scris prima dată că voiai să sprijini adăposturile înființate de Fundația Surorilor și că interesul tău a rămas neschimbat.

– E minunat ceea ce faceți voi, spuse Jessie cu căldură. Sunt bucuroasă să ajut oricât de puțin.

– Ar trebui să fii prevăzătoare exprimându-ți o astfel de dorință în fața Juliei sau a mea, spuse Mariah zâmbind sarcastic, pentru că o să te punem la treabă. Vrem să înființăm o altă Casă Zion în Canterbury. Pentru că locuiești în acea zonă, ai fi o patroană ideală, dacă ai timp și dispoziție.

Lui Jessie i se tăie răsuflarea. Nu știuse la ce să se aștepte, dar oricum nu la asta.

– De ce eu? Cu siguranță că sunt alte doamne mai potrivite.

– Din prima ta scrisoare, era clar că ai multă încredere în munca noastră, explică Julia. Fundația Surorilor nu e pentru tine doar o acțiune oarecare de caritate, iar noi avem nevoie de un astfel de devotament.

Experiențele lui Jessie îi dăduseră această pasiune și se întrebă dacă era valabil și pentru Julia și Mariah. Dar nu era genul de întrebare pe care s-o poți pune.

– Aș fi onorată să ajut, dar n-aș ști de unde să încep.

– Organizarea inițială și administrarea o să fie făcute de o femeie care a deschis adăposturi în Leicester și Norfolk, spuse Mariah. E metodistă și lucrează cu congregația locală să găsească o clădire potrivită și să dezvolte programul și resursele. Dar am găsit că e folositor să avem o localnică din înalta societate care să devină figură publică pentru munca noastră. Ca baroană și femeie care ești deja implicată în Fundația Surorilor, ai fi perfectă.

– Nu sunt sigură că reputația mea o să ajute, spuse Jessie nesigură. În unele cercuri sunt considerată o femeie ușoară și o vânătoare de avere.

– Cu toate acestea, cine te cunoaște în Kent crede despre tine că ești o soție și o mamă devotată, care este iubită și respectată, spuse încet Julia. Orice dificultăți ai avut în tinerețe ți-au sporit compasiunea și înțelegerea.

Femeile de familie bună care au cunoscut doar bogăţia şi siguranţa nu prea pot înţelege ce au îndurat clientele noastre. Am făcut cercetări şi credem că tu eşti foarte potrivită să reprezinţi fundaţia în zona ta.

Jessie înghiţi greu, luptându-se să nu plângă.

– Mulţumesc, spuse ea, încercând să-şi stăpânească vocea. Arareori întâlnesc oameni care sunt înclinaţi mai degrabă să aibă o părere bună despre mine decât una proastă. Dacă voi credeţi cu adevărat că pot face această muncă, o să accept cu bucurie oferta voastră.

Mariah îşi ridică ceaşca.

– Pentru viitorul nostru adăpost Casa Zion şi distinsa lui patroană!

Zâmbind, Jessie toastă cu ceai, sperând că va putea să ajute alte femei la fel cum şi ea fusese ajutată.

– Acum, că am stabilit asta, aş vrea să vă cer la rândul meu ajutorul, deşi e o chestiune mai puţin onorabilă. Voi înţelege dacă preferaţi să nu vă implicaţi. Înghiţi cu greu. După ce vă cer asta, o să înţeleg şi dacă veţi dori să vă retrageţi propunerea de a deveni patroană.

– Haide, întreabă, o îndemnă Mariah cu ochii sclipindu-i. M-ai făcut curioasă!

– Trebuie să-mi găsesc un soţ cât mai grabnic cu putinţă, spuse Jessie de-a dreptul. Un bărbat care să fie blând, onorabil şi cu legături puternice. Şi deoarece sunt în doliu, trebuie să o fac într-un fel care să nu stârnească un scandal public, pentru că asta va îndepărta genul de bărbat pe care-l doresc şi va avea efecte nedorite asupra fiicei mele.

– Nu pari genul de femeie care trebuie cu orice preţ să aibă un bărbat tot timpul, remarcă Julia gânditoare. Aşadar, trebuie să ai alte motive.

– Pentru a-mi proteja copilul.

Jessie le explică succint, străduindu-se să nu-l zugrăvească pe Frederick ca pe o bestie primejdioasă, dar în acelaşi timp făcându-şi temerile credibile.

Când termină, Julia spuse:

– Deci, trebuie să întâlneşti un bărbat potrivit, în împrejurări cât se poate de respectabile. Asta se poate

aranja, cred. Având în vedere frumusețea ta, atragerea bărbaților nu va fi o problemă.

– Să atrag bărbații n-a fost niciodată o problemă, rosti Jessie sec. Să atrag bărbați decenți, cu intenții onorabile – asta e dificil.

Mariah dădu din cap înțelegătoare.

– O să te ajutăm să-i îndepărtezi pe cei indezirabili. Care sunt celelalte cerințe pentru un posibil soț? Tânăr, chipeș, nobil?

Jessie scutură din cap.

– Un titlu ar fi folositor dacă-l convinge pe Frederick să nu încerce să mi-o smulgă pe Beth, dar altminteri, nu-mi pasă. Vreau un bărbat mai în vârstă, nu unul tânăr. Cineva ca Philip, care era blând și onorabil. Am nevoie de un soț care s-o adore pe Beth ca și cum ar fi propriul copil.

– În vârstă, nearătos și încântat să capete o tânără soție frumoasă, credincioasă și o fiică adorabilă, recapitulă Mariah. O să încep să mă gândesc cine s-ar potrivi.

– Ești norocoasă că e micul sezon. E mai puțină agitație decât în sezonul din primăvară, dar există suficiente și variate distracții pentru tine, așa încât să poți întâlni cu ușurință lume, spuse Julia. Dacă se aude că ducesa de Ashton te va însoți, invitațiile vor începe să curgă.

– Tu ești la fel de dorită ca oaspete, Julia! zise Mariah. Putem să mergem la câte evenimente vei dori, Jessie. Ce fel de petreceri ți-ar plăcea în special?

Jessie clipi, surprinsă cât de simplu era.

– Orice cu muzică. Lecturi. Prefer reuniuni mici cu o conversație bună, nu întruniri zgomotoase și mari.

– Genul acesta e acceptabil pentru o femeie în doliu, remarcă Julia dând din cap. Pe astea le prefer și eu.

– O să am nevoie de o garderobă potrivită, spuse Jessie, arătând cu tristețe rochia pe care o purta, care nu fusese niciodată elegantă și care fusese vopsită în grabă în negru după moartea lui Philip. Veșminte negre de doliu care să fie atrăgătoare în mod subtil, fără a fi vulgare. Poți să-mi sugerezi o croitoreasă?

– Ah, da! chicoti Mariah. Ce-o să ne mai distrăm. Cu părul tău închis la culoare şi tenul alb, o să arăţi superb în negru. O să ai de unde alege bărbaţi cumsecade, bogaţi şi în vârstă, cu influenţă.

– Unul e de ajuns! preciză Jessie, zâmbind şi ea la rândul ei. Începu să se relaxeze. Avea aliate, femei deopotrivă puternice şi înţelegătoare.

Mai mult de-atât, se gândi ea, acum avea prietene.

capitolul 6

Daniel îşi arcui sprâncenele când caleaşca lor se alătură şirului de trăsuri care aşteptau ca pasagerii să coboare la reşedinţa din Mayfair.

– Eşti sigură că serata asta e necesară?

Sora lui râse.

– O oră petrecută aici îţi va simplifica viaţa mai târziu. O să ai ocazia să fii văzut şi să cunoşti lume. De îndată ce se va afla că eşti un lord numai bun de însurătoare, o să primeşti invitaţii la fiecare recepţie mondenă din oraş.

– Kirkland m-a avertizat în acest sens, spuse Daniel cu tristeţe pe când trăsura lor opri în faţa casei.

Un valet deschise uşa şi desfăcu scările.

– Încep să-mi doresc să fi refuzat croitorul excelent al lui Kirkland şi să mă fi îmbrăcat cu hainele mele demodate din Bristol. Dacă arătam ponosit, poate că le tăiam elanul câtorva vânătoare de averi.

– De vreme ce eşti nobil şi eligibil, ai putea foarte bine să te îmbraci în blană netăbăcită de urs şi să fii considerat original mai degrabă decât nepotrivit, spuse Laurel amuzată. Eu şi James o să te apărăm dacă e necesar, dar arareori te-am văzut pierzându-ţi stăpânirea de sine în vreo împrejurare.

– Nu vrei să arăţi ponosit sau provincial, remarcă Kirkland. Hainele superb croite sunt un fel de armură, deoarece lumea îţi vede înfăţişarea, şi nu adevărata ta personalitate. Mai bine să arăţi monden şi nemaipomenit decât vulnerabil.

– De asta apari tu în lume mereu impecabil? întrebă intrigat Daniel. Da, bineînțeles că da. Te ascunzi la vedere.

– Și e foarte folositor. Kirkland coborî din trăsură, apoi se întoarse s-o ajute pe Laurel care arăta grațios într-o rochie vaporoasă din mătase verde care abia dacă îi sugera sarcina.

– Am învățat să fac la fel, răspunse Laurel cu seriozitate. Dacă mă îmbrac precum o contesă, puțini oameni o să se uite mai atent. În seara asta arăți intimidant de bine și pari aproape inabordabil. Nu ești o pradă ușoară.

Gura lui Daniel se strâmbă trist pe când li se alătură la intrarea în casă.

– Mă faceți să mă simt ca o oaie trimisă în mijlocul unei haite de lupi.

– Dacă-i pe-așa, ești o oaie cu o apărare bună, spuse sora lui zâmbind. Însă n-o să fie așa de rău. Poți să elimini din start fetele care abia au ieșit de pe băncile școlii, deoarece mare parte din ele te vor plictisi de moarte. Dar o să cunoști femei mai mature. Sau poate că o să găsești o văduvă potrivită care are mai multă experiență.

– Nu mă aștept la multe, zise Daniel pe când un lacheu îi lăsă să intre în holul aglomerat. Dacă întâlnesc o femeie care să poată administra domeniul Romayne și să mă lase să practic medicina, poate că o să-i fac o ofertă pe loc.

Laurel scutură din cap.

– Sper din tot sufletul ca realitatea să-ți dea peste cap așteptările prea modeste.

Kirkland râse:

– Asta se întâmplă foarte des. Înainte să te cunosc pe tine, eram sigur că n-o să mă însor până când voi fi bătrân, peste treizeci de ani. Dar cred că Daniel este mai probabil să-și păstreze cumpătul, în ciuda vârtejului monden.

Daniel încuviință. Fără speranțe prea mari. Tot ce avea nevoie era o femeie plăcută, cinstită, capabilă, cu care să-și poată întemeia o familie.

Copii. Privi către mijlocul îngroşat al surorii lui. Ştia cât de mult îşi doreşte acest copil şi fu uimit să-şi dea seama cât de mult îşi doreşte el însuşi copii. Până nu demult fusese prea ocupat ca să se gândească la asta, dar acum sosise timpul să-şi întemeieze o familie. Dacă n-o făcea curând, se va transforma într-un veşnic burlac.

În timp ce se alăturau şirului ce aştepta să intre, Daniel deveni tot mai încordat, ei trei fiind o mică parte din masa de oameni care vorbeau neîncetat. Nu era timid de felul lui. În Bristol se simţea în largul său în orice mediu. Dar asta era o nouă fază a vieţii, una cu care nu era pe deplin împăcat.

Perechea dinaintea lor termină cu saluturile şi se îndepărtă, aşa că Kirkland făcu un pas în faţă. Gazdele erau de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi scump şi evident obişnuiţi să navigheze în largul societăţii londoneze. Pe când zâmbeau de bun venit, Kirkland spuse:

– Lord Childe, Lady Childe, îmi pare bine să vă revăd. O cunoaşteţi pe soţia mea, bineînţeles, dar permiteţi-mi să vi-l prezint pe cumnatul meu, noul Lord Romayne.

Familia Childe se concentră pe loc asupra lui Daniel. În timp ce îşi saluta gazdele, aproape că putea vedea cum se învârt rotiţele din mintea lor căutând ce ştiau despre titlul şi despre domeniul Romayne şi calculând potenţiala valoare pentru ei. După expresia aprobatoare de pe chipurile lor, Kirkland avusese dreptate că hainele bine croite erau o importantă formă de armură. Daniel arăta de parcă ar fi făcut parte din această mulţime strălucitoare.

– Îmi pare bine să te cunosc, Romayne, spuse cu multă căldură în glas Lord Childe, întinzându-i mâna. Încă nu eşti membru al clubului White's, nu-i aşa? Aş fi încântat să te duc la club să faci cunoştinţă cu câţiva dintre oamenii cu care o să colaborezi în Camera Lorzilor.

Ceea ce era o încercare nu tocmai subtilă de a stabili tendinţele politice ale lui Daniel. White's era cartierul general neoficial al conservatorilor, în vreme ce Brooks

era patronat de lorzii liberali. Kirkland, misterios ca de obicei, era membru al amândurora.

În vreme ce scutura mâna lui Childe, Daniel spuse prietenos:

– Nu știu dacă o să devin membru al vreunui club, deoarece nu mă interesează jocurile de noroc. Mă aflu la Londra în primul rând pentru a-mi regla problemele juridice legate de titlu și de moșii.

Înainte ca Lord Childe să poată continua pe acest subiect, interveni soția lui:

– Lord Romayne, ce plăcere! Permiteți-mi să vă prezint condoleanțele mele cu privire la pierderea predecesorului dumneavoastră. Al dumneavoastră... văr, cred? Regret că nu l-am cunoscut.

– Un văr mai degrabă îndepărtat. Eu însumi abia dacă l-am cunoscut pe răposatul Lord Romayne. Chiar și asta era o exagerare.

– Sper să vă vedem mai mult decât pe vărul dumneavoastră, spuse ea cu un râs cristalin. Londra nu poate avea niciodată prea mulți gentlemeni tineri și chipeși. Arătă spre dreapta ei. Fiii mei sunt la școală, dar permiteți-mi să vi le prezint pe fiicele mele, domnișoara Childe și domnișoara Mary Childe.

Cele două fete blonde era drăguțe, dar nimic memorabil. Domnișoara Childe, sora mai mare, arăta ca o tânără mondenă de douăzeci de ani și îl examină cu asprime înainte de a-i acorda un zâmbet:

– Încântată să vă cunosc, Lord Romayne. Sper să avem ocazia să purtăm o discuție propriu-zisă mai târziu. Își flutură genele, evident interesată de el. El nu-i răspunse cu același interes, simțind că era genul de femeie care voia o viață mondenă. Nu era pentru el.

Fiica mai mică, domnișoara Mary, abia dacă avea șaptesprezece ani și era atât de timidă încât nici măcar nu-i putu arunca o privire când băigui:

– E... e o plăcere să vă cunosc, milord.

– Plăcerea e de partea mea, spuse cu voce blândă.

Fata era abia ieșită de pe băncile școlii și mult prea tânără pentru el, dar avea nevoie de blândețe pentru a ieși

din carapace. Ea își ridică privirea cu un zâmbet ușor și recunoscător, înainte de a și-o lăsa din nou în jos.

Trecură mai departe așa încât următorii din rând să-și poată saluta gazdele. Principalul salon era ticsit aproape până la limită cu lume care flecărea. Candelabre elegante sporeau căldura, și atmosfera era încărcată de miresmele corpurilor și ale parfumurilor. Laurel spuse pe un ton maiestuos:

– Daniel, bine ai venit în bârlogul leilor!

– Daniel cel din Biblie a supraviețuit și așa voi face și eu, răspunse el râzând. Deși aș prefera lei adevărați. La urma urmei, sunt niște pisici, iar mie îmi plac foarte mult pisicile.

– Leii sunt mai nevinovați decât unii dintre oaspeții de aici, observă Kirkland. În camera din dreapta sunt răcoritoare, dar mesele vor fi aglomerate și e mâncare mai bună acasă. Vă sfătuiesc să vă mișcați fără ezitare spre ieșirea din celălalt capăt. În drum, o să te prezentăm oricăror cunoscuți. Odată ce am ajuns la ieșire, putem evada.

– Un plan bun, răspunse Daniel, întrebându-se cât timp le va lua să se miște prin mulțime.

Din nefericire, Kirkland cunoștea pe toată lumea, ceea ce făcea că înaintarea lor să fie lentă. Daniel fu impresionat cât de încrezătoare se mișca sora lui cea tăcută și rezervată prin mulțimea gălăgioasă. Își intrase bine în rolul de contesă.

De asemenea, avusese dreptate că serata asta zgomotoasă și aglomerată va fi un loc potrivit să întâlnească persoane din înalta societate londoneză. Daniel fu prezentat politicienilor, dandy-lor, liderilor de opinie și acelora care aparent cultivau excentricitatea ca mod de viață.

La fel ca Lord Childe, politicienii încercară să desluşească înclinațiile sale politice, iar femeile îl evaluau pentru potențialul său romantic, conjugal și de alt fel. Excentricii îl respinseră ca fiind prea plicticos pentru a le fi rival în a face furori și, prin urmare, nedemn de atenție.

În ciuda zgomotului și a aglomerației, lui Daniel îi plăcea mai mult decât se așteptase. Găsea oamenii nespus de fascinanți, indiferent dacă erau bogați sau săraci, și această paradă umană îi oferea material interesant pentru studiu.

Dar nu-i plăcea să fie un gentleman nobil și gata de însurătoare, ceea ce era, într-adevăr, sinonim cu o „pradă". Se surprinse retrăgându-se automat într-o detașare rece. Era politicos, dar se asigura că nu spune nimic care ar putea fi interpretat drept încurajare. Pentru această seară, se va concentra pe memorarea numelor și a fețelor, fiindcă era un lucru bine de știut pe viitor.

De-abia traversaseră jumătate din încăpere, când începu să arunce priviri pline de interes către ieșire. În ritmul ăsta, va mai dura încă o oră până când vor ajunge acolo.

Înăbușindu-și un oftat, scutură mâna unui bărbat pe care Kirkland i-l prezentase cu puțin timp în urmă. Omul era membru al Parlamentului din partea comitatului Yorkshire și avea un fel de a vorbi direct și mucalit. Schimbară câteva cuvinte înainte de a se mișca în direcții diferite, dar Daniel era sigur că se vor întâlni din nou și vor vorbi mai mult. Aprecie la aproape patruzeci la sută procentul persoanelor pe care le întâlnise ca fiind interesante și demne de a fi cunoscute mai bine. Ăsta era un semn bun pentru perioada de timp pe care-o va petrece la Londra.

Într-un scurt moment de liniște, în vreme ce atât Kirkland, cât și Laurel sporovăiau cu o altă pereche, Daniel cercetă încăperea. Deși în mod obișnuit înălțimea lui îl făcea să se lovească la cap când își vizita pacienții din cocioabele înghesuite, în aceste împrejurări era un avantaj.

Oare bărbatul acela angajat într-o discuție serioasă în partea stângă a încăperii era lordul Castlereagh, ministrul de externe? Kirkland ar ști și probabil va dori să le facă cunoștință. Daniel se amuză de faptul că, de fapt, cel mai semnificativ aspect al nedoritei sale moșteniri

nu erau banii sau averea, ci puterea politică ce venea împreună cu un loc în Camera Lorzilor. În anumite cercuri, acest lucru era mai valoros decât rubinele.

Își reprimă un oftat. Administrarea domeniului putea fi predată unor intendenți capabili, dar nu și responsabilitățile sale politice. Marea Britanie avea nevoie de reforme în multe domenii și i se atrăsese atenția că avea posibilitatea de a schimba lucrurile.

Privirea îi alunecă din nou către ieșire, unde lumea se scurgea încet afară. Majoritatea se îndrepta probabil către altă petrecere.

Ochii i se îngustară. Oare acela era Alexander Randall de la Academia Westerfield? Randall fusese cu un an mai mare, dar uneori fuseseră confundați unul cu celălalt din cauza înălțimii asemănătoare, a constituției și a părului blond

Având în vedere lumina pâlpâitoare din salon, Daniel nu era sigur că îl recunoscuse, dar, dacă bărbatul era într-adevăr Randall, arăta cu mult mai fericit acum decât pe vremea studenției. Intenționase să intre în armată, și Daniel se întreba cum evoluase treaba. Kirkland fusese coleg de clasă cu Randall și se presupunea că-l va invita pe celălalt bărbat la planuita cină cu cei de la Westerfield. Daniel aștepta cu nerăbdare să afle amănunte despre viețile bărbaților pe care-i cunoscuse pe vremea când erau cu toții doar niște băieți.

Daniel dădu să se întoarcă spre Laurel și Kirkland, dar privirea îi fu atrasă de un profil de femeie care stătea lângă ieșire, înconjurată aproape numai de bărbați. Părul ei negru strălucitor era strâns în sus dezvăluindu-i gâtul grațios și perfecțiunea de fildeș a trăsăturilor. Dar mai erau și alte femei drăguțe aici. În timp ce încerca să-și dea seama de ce îi atrăsese atenția, ea se întoarse puțin, arătându-și fața în lumina caldă a unui candelabru.

Coup de foudre[1]. O lovitură ca de fulger îl străbătu, paralizând fiecare fibră din ființa lui. Era cu adevărat frumoasă, cu ochi deosebit de luminoși mărginiți de gene negre și o siluetă zveltă care ar scoate din minți până

[1] Dragoste la prima vedere (în limba franceză, în original) (n.tr.)

şi o statuie din piatră, dar ce o făcea să arate uimitor era ceva mai mult decât frumuseţea fizică. Radia mister, senzualitate – şi pericol. Arăta ca păcatul originar – şi tânji după acea promisiune de pasiune nesocotită la fel de intens cum tânjise Adam după mărul Evei.

Cu inima bubuindu-i în piept, ştiu că e nebun cu acte-n regulă. Cum de putea imaginea unei femei pe care n-o cunoscuse niciodată să-l afecteze într-atât? Apoi, ea îşi întoarse capul şi mai tare, ca şi cum îi simţise privirea şi ochii li se întâlniră.

O nouă lovitură de fulger, rapidă şi intensă, punându-i inima pe jar şi pârjolindu-i sufletul. Era exact genul de femeie adulată şi alintată de care n-avea nevoie, cu toate astea o dorea.

Nesăbuinţă.

capitolul 7

Expresia femeii se întunecă şi ea se răsuci pe loc, dispărând într-un grup de oameni care părăseau încăperea. Doar atunci îşi dădu seama Daniel că începuse să-şi forţeze înaintarea prin mulţime către ea. Probabil că o alarmase cu privirea lui directă, deşi având în vedere cât era de frumoasă, nu putea fi primul bărbat care reacţionase astfel.

– S-a întâmplat ceva? se auzi vocea înceată a lui Kirkland din spatele lui. Arăţi de parcă ai văzut o fantomă.

Daniel trase adânc aer în piept şi se forţă să nu-i scape că momentan îşi pierduse orice pretenţie de sănătate mintală.

– Am văzut o femeie care-mi părea cunoscută.

În timp ce rostea cuvintele acestea, îşi dădu seama că erau adevărate. Ceva la acea femeie era oarecum familiar, deşi să-l ia naiba dacă ştia ce.

– Cum arată? întrebă Laurel. Dacă e din zona Bristol, probabil că am întâlnit-o.

– Arată ca una dintre femeile acelea despre care părinții noștri ne-au avertizat, spuse Daniel cu o sinceritate seacă.

– O descriere interesantă, dar nu foarte precisă.

Făcând tot posibilul ca vorbele sale să aibă noimă, Daniel spuse:

– Înfățișarea ei era mai degrabă galeză. Păr negru și un ten foarte deschis.

Ceea ce putea caracteriza cel puțin o duzină de femei din încăpere. Cum putea fi cineva precis în legătură cu „În treacăt doar ce o zării/Dar pân-la moarte-o voi iubi?"

– Nu atât de înaltă ca tine, Laurel. Poate în jur de douăzeci și cinci de ani și de o frumusețe uluitoare. Dacă ne-am cunoscut, ar trebui să-mi amintesc de ea, în schimb am doar un vag sentiment că am mai văzut-o.

– Nu mi se pare cunoscută, dar ideea mea de frumusețe e probabil diferită de cea a unui bărbat, remarcă Laurel. Ai observat cu ce era îmbrăcată?

– În negru. Doar acum își dădu seama ce înseamnă asta. O rochie de doliu, cred. Croiala era foarte simplă, nu avea un decolteu de seară cum poartă majoritatea invitatelor. Și cu toate astea, rezultatul fusese extrem de seducător.

– Poate că e rudă cu cineva cunoscut, spuse Laurel gânditoare. Cineva care mă cunoaște pe mine ar zice că tu arăți familiar și invers.

– Poate că asta este. Nu-mi amintesc să fi văzut alte femei în afară de Laurel care să fie uluitor de frumoase, spuse Kirkland uitându-se drăgăstos la soția lui. Dar dacă face parte din înalta societate, e foarte probabil s-o întâlnești și în alte locuri.

Daniel ridică din umeri.

– Nu contează. Am fost doar surprins de un vag sentiment de familiaritate. Ceea ce era considerabil mai puțin decât adevărat, dar era imposibil să explice acea nebunească și arzătoare atracție. Nu însemna nimic, totuși... „În treacăt doar ce o..."

Daniel scuturã cu putere din cap. Nu fusese niciodatã mare amator de poezie, dar pentru prima datã înţelesese ardoarea romanticã a poetului Thomas Ford care scrisese aceste cuvinte cu secole în urmã.[1] Tipul suferise evident de nebunie temporarã.

Dacã Daniel o întâlnise efectiv pe femeia în negru, realitatea existenţei ei n-avea nici în clin, nici în mânecã cu acea scurtã închipuire. Fusese doar o femeie drãguţã, probabil mãritatã şi absolut deloc misterioasã şi periculoasã. La cât de frumoasã era, s-ar fi putut sã fie rãsfãţatã şi superficialã. Cel puţin îmbulzeala de bãrbaţi din jurul ei dovedea asta. Mai bine sã-şi îngroape reacţia fulgerãtoare în adâncul minţii. Chiar dacã era nemãritatã, nu pãrea potrivitã de soţie.

Vocea lui Kirkland îl smulse din reverie.

– Iatã o doamnã pe care ai dori s-o cunoşti.

Daniel se întoarse docil şi se trezi faţã în faţã cu Lady Agnes Westerfield, fondatoarea şi directoarea Academiei Westerfield.

– Lady Agnes! exclamã el. Habar n-am avut cã s-ar putea sã fiţi aici! O îmbrãţişã fãrã sã stea pe gânduri, amintindu-şi cu o afecţiune tumultuoasã cum îi arãtase îngãduinţa şi înţelegerea care-i lipsiserã atât de mult la pãrinţii lui.

– Sunt în oraş sã port discuţii cu unii potenţiali elevi. Era şi timpul sã vii la Londra, pungaşule! Râse, îmbrãţişându-l la rândul ei. Mai bine dã-mi drumul acum. Lumea o sã creadã cã m-am ramolit şi mi-am luat un amant tânãr.

– Ramolit, într-adevãr. O examinã pe Lady Agnes care arãta la fel de înaltã, puternicã şi competentã ca întotdeauna. Poate cã elevii au fãcut sã vã aparã câteva fire de pãr cãrunt în ultimii doisprezece ani, dar altminteri, n-aţi îmbãtrânit nici mãcar cu o zi. Bãnuiesc cã aţi fãcut un pact cu diavolul.

– Atunci nu-ţi rãmâne altceva de fãcut decât sã mã supui unei exorcizãri. Privi cãtre Kirkland şi Laurel.

[1] Modificare propusã de Mary Jo Putney cf. cu e-mailul ataşat traducerii (n.tr.)

Îl iau pe Daniel afară, ca să putem vorbi în voie. Căutați-ne când sunteți gata de plecare.

– Ceea ce nu va fi peste mult timp. Laurel îl luă pe soțul ei de braț. Am început să obosesc.

Kirkland o bătu ușor peste mână.

– O să mergem să salutăm familia Castlereagh, apoi venim și noi afară. Ceea ce le va oferi lui Daniel și lui Lady Agnes timp să discute.

Energică, așa cum fusese întotdeauna, Lady Agnes îi luă brațul lui Daniel și îl trase spre ușa de ieșire. Zgomotul se reduse drastic atunci când ieșiră pe un coridor.

– Ce binecuvântată ușurare, spuse Lady Agnes, eliberând brațul lui Daniel.

El își blocase amintirile de la Academia Westerfield împreună cu mare parte din tinerețea lui, dar acum rememora vremurile bune petrecute acolo.

– Sper că școala e înfloritoare? Ce mai fac domnișoara Emily și generalul?

– Emily și generalul fac bine și la fel și școala. Crește câte puțin în fiecare an, dar nu vom permite să crească într-atât încât să nu putem acorda fiecărui elev atenția care i se cuvine. Îl fixă cu o privire serioasă. Acum, ia explică-mi cum de eu te-am trimis la Oxford să te faci preot, iar tu reapari ca fiind cel mai bun chirurg din vestul țării și baron fără voia lui.

– Cum de ați auzit asta? o întrebă deopotrivă uimit și încântat

Ea îi zâmbi cu căldură.

– Nu-i pierd din vedere pe băieții mei.

Să-i spună varianta scurtă sau pe cea lungă care conținea toate părțile importante? După ce se gândi puțin, spuse:

– E o poveste lungă.

Ochii ei sclipiră.

– Atunci ai face mai bine să începi.

Când îl văzu, Jessie abia se stăpâni să n-o ia la fugă afară din salon. Oare doctorul Herbert o recunoscuse? Nu vedea cum ar fi fost posibil. Nu mai arăta deloc

ca atunci când se întâlniseră pentru prima oară. Dar felul în care o fixase cu privirea...

Se simţise în siguranţă ani la rând, dar vechea temere o copleşi la fel de repede şi de violent ca întotdeauna, în ciuda timpului care se scursese, lăsând-o tremurând. Ştiuse că exista un oarecare pericol să-şi părăsească viaţa ei liniştită şi să intre în înalta societate, dar pericolul părea îndepărtat. Nu se aşteptase să dea peste cineva care s-o asocieze cu trecutul ei.

Dar motivele intrării în societate şi ale căutării unui soţ erau la fel de puternice ca întotdeauna. Era prea târziu să se retragă.

Pe când mergeau pe coridorul liniştit ce ducea spre stradă, Mariah spuse:

– Arăţi obosită. Ai întâlnit pe cineva potrivit printre bărbaţii care roiau în jurul tău? Dacă da, o să văd dacă pot aranja să vă reîntâlniţi în împrejurări mai liniştite.

– Au fost unul sau doi domni cu potenţial, spuse Jessie, pe un ton lejer. Dar înclinau să fie daţi la o parte de cei tineri şi insistenţi. Nu m-am gândit că faptul că port doliu îi va atrage efectiv pe bărbaţi.

– Numai pe cei nepotriviţi, fu de părere Julia. Genul care crede că o văduvă e disperată după serviciile lor. Bărbaţii pot fi nişte animale. Îi aruncă o privire şăgalnică soţului ei, de braţul căruia se ţinea. Cei de faţă se exclud, bineînţeles.

– Sunt foarte bucuros să aud asta, spuse Randall pe un ton sec, dar cu ochii sclipind amuzaţi. De vreme ce soţul lui Mariah, ducele de Ashton, fusese ocupat în altă parte, Randall le însoţea pe cele trei doamne.

– Mulţumesc că i-aţi îndepărtat pe cei nedoriţi, domnule maior Randall. Jessie schiţă un zâmbet. O privire aspră din partea dumneavoastră şi au dispărut.

– Avantajul trecutului meu în armată. Rânji. Sunt suficient de fioros încât să savurez privirile pline de invidie ale celorlalţi bărbaţi faţă de norocul care a dat peste mine însoţind trei doamne atât de încântătoare.

Oare privirea lui aspră să-l fi alungat pe doctoral Herbert? Se îndoia. În felul lui, doctorul era la fel de extraordinar ca şi un ofiţer de armată.

Randall adăugă pe un ton de scuză:

– Probabil că ştiţi că vi se spune Văduva Neagră.

Ea îşi muşcă buza.

– Vă mulţumesc că m-aţi prevenit. Asta nu sună prea bine.

– A fost spus pe un un ton plin de interes şi de admiraţie, nu de acuzare, o asigură Randall.

– O poreclă câştigată atât de repede înseamnă că ai fost acceptată în înalta societate londoneză, rosti Mariah. Poate că nu ţi-a plăcut petrecerea, dar rochia şi purtarea ta au fost impecabile. Tonul îi deveni ironic. Acum, eşti una *de-a noastră*.

Însoţitorii lui Jessie erau o recomandare mai bună decât orice rochie, dar Mariah şi Julia nu luară în considerare mulţumirile ei, deoarece o asigurară că se distraseră nemaipomenit.

– Care e următorul angajament public? întrebă ea.

– Cina la familia Kirkland, răspunse Julia. O să-ţi placă. Lordul Kirkland a fost coleg de clasă cu Ashton şi cu Alex şi a invitat câţiva absolvenţi ai Academiei Westerfield pentru o seară liniştită. Soţia lui e încântătoare şi foarte activă la Fundaţia Surorilor. Mă îndoiesc să fie vreun domn mai în vârstă necăsătorit, dar sunt sigură că o să te distrezi şi e bine să cunoşti familia Kirkland.

– Sună plăcut. Jessie admise crispat, pentru că, în vreme ce mintea îi spunea că are nevoie de un soţ, inima era mai interesată de seri liniştite într-o companie plăcută.

După ce se întoarse la reşedinţa Ashton, Jessie cedă ispitei şi urcă în camera copiilor în loc să se retragă în dormitorul ei. Beth era piatra ei de temelie, motivul pentru care naviga în aceste ape necunoscute. Trebuia s-o vadă.

Jessie întredeschise încet uşa spre camera fiicei ei. O lampă arunca suficientă lumină pentru a expune

silueta micuță a lui Beth în pat, cu păpușa ei din cârpe în brațe. Jessie îi făcuse păpușa, cu păr de aceeași nuanță a caramelului ca al fiicei ei. Micuța arăta ca un îngeraș adormit.

Rezistând dorinței de a o trezi, Jessie se mulțumi s-o soarbă din priviri, apoi îi dădu un sărut în aer înainte de a se îndrepta spre camera ei. Beth merita orice risc. Chiar și riscul de a stârni pericolele care pândeau din trecutul lui Jessie.

capitolul 8

Când ajunseră la reședința Kirkland, Laurel și soțul ei se retraseră în camerele lor, deși din felul în care se uitau unul la altul, Daniel bănuia că nu se duceau să se culce pentru că sora lui era extenuată. Cum ar fi să se retragă în propriul său dormitor cu o soție care să-l tulbure la fel ca femeia în negru...?

Daniel puse pe loc capăt șuvoiului de gânduri. Avea nevoie de o soție bună, nu de o sirenă periculoasă.

În loc să se îndrepte spre camera lui, coborî în bucătăria de la subsol în căutarea unei cești de ceai. Îi plăcea să știe drumul spre bucătărie în orice casă în care stătea. Niciodată nu poți ști când te lovește foamea în toiul nopții.

Nu era foarte târziu, așa că nu fu surprins să găsească activitate în bucătărie. O femeie între două vârste, cu un aer autoritar, privi pe deasupra aluatului pe care-l frământa, cu o expresie circumspectă.

– Trebuie să fiți lordul Romayne. Își împinse o șuviță de păr înapoi, lăsând o dâră de făină pe obraz. Nu-i nevoie să coborâți până aici. Puteți suna dacă doriți ceva.

Femeia părea iritată că i se încălcase teritoriul, dar Daniel răspunse cu un zâmbet dezarmant.

– Știu. Gospodăria asta funcționează ca un ceas bine întors. Dar mie îmi plac bucătăriile și folosesc scuza unei cești de ceai pentru a explora. Cred că ești doamna Simond, nu-i așa? Nu sunt aici decât de câteva zile, dar

e limpede de ce atât lordul, cât și Lady Kirkland te apreciază atât de mult.

Cu o expresie domolită, bucătăreasa dădu din cap.

– Păi da, io mi-s aia. Suzie, fă-i Domniei sale o cană de ceai. Mi-ar prinde tare bine și mie un strop. Din celălalt capăt al încăperii, ajutoarea de bucătăreasă dădu din cap și puse un ceainic cu apă pe foc.

– Sora mea spune că aveți o pisică tare drăguță pe-aici, zise Daniel.

Expresia doamnei Simond se îndulci și mai tare.

– Asta o fi Badger. E pe scaunul cela, sperând să profite că fac budincă de carne.

Daniel se uită într-acolo și îl găsi pe Badger, un motan mare, negru cu alb, cu niște ochi verzi mari și o expresie de adâncă satisfacție pe mutra lui blănoasă. Mai torcea zgomotos când era mângâiat pe cap.

– Un tip arătos, ce să zic, remarcă Daniel când motanul își ridică bărbia permițând un mai bun scărpinat. Fiecare bucătărie ar trebui să aibă o pisică.

– Sora Domniei voastre spune la fel, zise bucătăreasa reîncepând frământatul cu mâinile ei puternice. Țin dăunătorii la distanță, așa să știți.

Daniel era cât pe-aici să răspundă, când de după o ușă din capătul celălalt al bucătăriei se auziră un puternic zornăit, o izbitură și un zgomot de porțelan spart. Suzie deschise repede ușa, scoțând la iveală o scară strâmtă a servitorilor și un tânăr lacheu văitându-se de durere în capătul scărilor, cu cioburi de porțelan spart de jur împrejurul lui.

– Ah, Lester! exclamă bucătăreasa, ștergându-se de făină pe mâini. Iar te-ai poticnit?

Daniel parcurse bucătăria din șase pași chiar înainte ca doamna Simond să termine de vorbit. Lester era întins pe o parte la baza scărilor, cu mâna dreaptă răsucită nefiresc. Dintr-o tăietură de pe frunte îi curgea sânge.

– Nu încerca să te miști încă. Daniel îngenunche lângă băiat și își trecu degetele experimentate pe țeastă. Crezi că ți-ai spart ceva? Capul? Oasele?

Întrebările îl ajutară pe Lester să se concentreze.

– O să am nişte vânătăi ale naibii de mari, domnule, dar în rest... Dădu să se ridice în capul oaselor şi scoase un ţipăt de moarte când îşi mişcă braţul drept.

– Umărul drept? întrebă Daniel.

– D-da. Lester era palid la faţă. M-am lovit de perete când am căzut.

Daniel bănuia că are umărul fracturat sau dislocat.

– Lasă-mă să te ajut să te scoli, ca să te pot examina. Sunt chirurg şi o să mă străduiesc să nu te doară mai mult decât te doare deja.

Îşi strecură un braţ în jurul mijlocului tânărului şi îl ridică în picioare. Suzie trăsese un scaun solid de lemn lângă el, aşa că Daniel îl aşeză pe Lester acolo. Rana de pe frunte aproape că se oprise din sângerat după ce fusese curăţată.

– Doamnă Simond, aveţi nişte alifie pentru răni uşoare?

– V-o aduc imediat, milord. Suzie scotoci într-un dulap şi aduse un borcănel.

Daniel aplică unguentul pe fruntea tânărului. Acum venea rândul braţului.

– Lester, va trebui să-ţi tai livreaua ca să mă pot uita mai îndeaproape la umărul tău.

– Nu tăiaţi livreaua! strigă Lester îngrozit. E nouă şi doamna Stratton o să mă pună să plătesc pentru alta!

Daniel se îndoia că Kirkland ar cere aşa ceva, dar poate că menajera ar face-o.

– Atunci o să ţi-o scot cu mare grijă.

În timp ce Suzie mătura cioburile de porţelan, doamna Simond se înapoie la aluatul ei, dar amândouă se uitau îngrijorate la spectacolul medical. Vorbind ca să-i distragă atenţia lui Lester de la durere, Daniel observă:

– Văd că scările n-au balustradă. O să vorbesc cu Kirkland să vă pună una.

După ce trase livreaua de pe braţul lui Lester, Daniel dădu jos cealaltă mânecă de pe braţul drept. Lester icni fără să vrea, înainte de\a-şi domoli vocea.

În timp ce Daniel îi scoase cămaşa, continuă:

– Balustradele sunt niște lucruri tare folositoare. La infirmeria mea din Bristol, am îngrijit un mare număr de oameni care căzuseră de pe scări. Pot să repar un braț rupt, dar cu un gât rupt e cu totul altă poveste. Din fericire, gâtul tău e bine și se pare că nu te-ai lovit prea tare la cap. Cât privește umărul...

Umărul lui Lester arăta pătrat și nu rotund, un semn clar că era dislocat. Tânărul gemu în timp ce Daniel îi examină cu blândețe încheietura betegită. O dislocare simplă, fără vreo vătămare vizibilă a humerusului. Cu cât osul va fi mai repede la locul lui, cu atât mai bine.

– Ai noroc. Nu ți-ai rupt brațul, dar osul a ieșit din locașul umărului. O să-l pun înapoi. O să te doară, dar nu va fi decât pentru câteva minute și apoi cea mai rea durere o să treacă. Va trebui să te întinzi.

Își scoase jacheta scumpă făcută de comandă și o întinse pe dușumea. Îngrozită, Suzie spuse:

– Ah, nu faceți asta, domnule! O să iau o pătură din spălătorie.

– Asta o să fie mai comod pentru Lester. Daniel își aruncă jacheta pe un scaun. Când ajungi în spălătorie, poți să cauți și o bucată de pânză pentru o eșarfă?

– Da, domnule, zise fata și o luă din loc.

– Doamnă Simond, aveți pe-aici niște brandy să-i dau lui Lester să se mai calmeze? întrebă Daniel.

Bucătăreasa arătă spre cămara alăturată.

– Dulapul încuiat de acolo. Îi aruncă un inel cu câteva chei. Cheia cu o ață roșie legată de ea. Lăsați sticla afară. Îmi vine să cred că tuturor o să ne trebuiască atunci când veți fi gata.

– Ești o bucătăreasă de neprețuit, doamnă Simond. Daniel prinse cheia și deschise dulapul. Înăuntru erau câteva sticle cu diferite feluri de alcool folosit la gătit. Turnă niște brandy într-o ceașcă, apoi îi adăugă apă pentru a reduce tăria.

– Bea încet, zise el, punând ceașca în mâna stângă tremurătoare a lacheului. Poate că n-o să-ți placă gustul, dar ar trebui să te liniștească și să amorțească puțin durerea.

– Mulţumesc, milord. Lester sorbi, se strâmbă, apoi sorbi din nou.

Când termină, Suzie se întoarse din spălătorie. Aducea două pături vechi spălăcite, dar curate şi un şal tocit care avea o mărime potrivită pentru o eşarfă. Era o fată foarte isteaţă.

După ce întinse pe podeaua rece păturile îndoite, ea îi dădu lui Lester o batistă împăturită.

– E curată, dacă vrei să mişti din ea.

Faţa lui era palidă şi acoperită de sudoare, dar dădu din cap şi luă batista. Daniel îl ajută să se ridice de pe scaun şi să se culce pe pături.

– O să pară cam ciudat, dar funcţionează, şi umărul tău va fi pus la loc în doar câteva clipe.

Îşi scoase pantofii, bucuros că nu-şi pusese cizme, apoi se aşeză pe podea pe partea dreaptă a lui Lester şi îşi puse călcâiul pe coastele pacientului său. Când apucă mâna lui Lester, spuse:

– O să-ţi trag încet braţul în sus şi înapoi până când osul se fixează înapoi în locaşul lui. Suzie, vorbeşte-i despre orice ar putea să-i distragă atenţia.

Suzie se supuse, stând acolo unde Lester putea s-o vadă cu uşurinţă şi pălăvrăgi despre vremea frumoasă şi despre plăcintele minunate ale doamnei Simond şi ce bine prindea Badger şoareci. Comentariile ei erau pline de umor, ceea ce îi captă atenţia lui Lester, în timp ce Daniel îi ridică braţul cu grijă şi manevră humerusul înapoi la locul lui.

Auzi un trosnet când osul alunecă înapoi în locaşul umărului. Lester expiră şi scuipă batista îndoită pe care se vedeau urme de dinţi.

– Acum mi-ar prinde bine ceaşca aia de ceai, Suzie. Şi poate pui şi un pic de brandy, dacă doamna Simond n-are nimic împotrivă. În ciuda vorbelor lui vesele, faţa îi era palidă şi plină de broboane de sudoare.

Doamna Simond termină de făcut aluatul şi îşi şterse mâinile.

– Bag samă că la toţi ne-ar prinde bine niscaiva ceai cu brandy!

Suzie turnă patru cești din ceainic. Punerea la loc a umărului lui Lester durase atât de puțin, încât ceaiul nici măcar nu se răcise.

Daniel îl ajută pe Lester să se ridice în picioare, apoi îl conduse înapoi pe scaun. Pe când aranja o eșarfă să-i susțină brațul, spuse:

– Umărul o să te doară pentru un timp și ai nevoie să porți eșarfa asta. Să faci doar treburi ușoare pe lângă casă. O să-ți dau o doză de laudanum ca să dormi bine la noapte. Puse livreaua pe umerii tânărului pentru a-i ține de cald. În câteva zile, când umărul va fi mai bine, o să-ți arăt câteva exerciții simple ca să nu-ți înțepenească articulația.

Când Suzie îi întinse ceașca de ceai, îl întrebă timid:

– Cum de un lord poate fi chirurg, domnule? N-am auzit niciodată de așa ceva!

Daniel băgă de seamă că toți trei îl studiau uimiți, fiecare în felul lui. Ezită, realizând că în viitor va fi mereu întrebat despre asta.

– Să fii lord e o întâmplare a sorții. Una foarte neașteptată, în cazul meu. Sorbi o gură bună de ceai. Medicina e adevărata mea chemare.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, își dădu seama cât de înviorat se simțea după ce acționase ca un doctor pentru prima dată după multe zile. De când aflase de moștenire, viața îi fusese dată peste cap. Kirkland și Laurel îi dăduseră un ajutor de neprețuit ca să se împace cu noua sa poziție și cu responsabilitățile, dar medicina îl păstra întreg la minte și îi dădea un înțeles existenței. Munca trebuia să rămână în centrul vieții sale mai degrabă decât să permită ca timpul și energia să-i fie folosite în alte scopuri.

Dacă era să continue a fi chirurg și medic, trebuia să-și găsească o soție care nu numai să fie capabilă să administreze domeniul Romayne, dar și să-l sprijine în cariera pe care și-o alesese de la bun început. Unde mai pui că trebuia să fie plăcută și de încredere.

Sarcina căutării unei soții devenise dintr-odată cu mult mai dificilă.

*

Daniel aşteptase cu nerăbdare dineul lui Kirkland pentru absolvenţii Academiei Westerfield, dar chiar şi aşa, era surprins de cât de bine se simţea văzându-i pe bărbaţii pe care-i cunoştea de când erau cu toţii tineri şi viaţa era cu mult mai puţin complicată.

Colegul de clasă al lui Daniel, Damian Mackenzie, sosi primul. Nu-şi pierduse simţul răutăcios al umorului, dar căpătase un club elegant de jocuri de noroc şi o soţie exotică şi superbă care părea tot atât de inteligentă pe cât de frumoasă era. Justin Ballard, care era mai mare cu un an, îşi făcu apariţia bronzat şi cu părul decolorat de soare pentru că trăia în Portugalia unde administra afacerea familiei cu vinuri de Porto. Îi strânse cu căldură mâna lui Daniel, spunând că se întorcea în Oporto[1] a doua zi de dimineaţă, dar era bucuros că nu ratase această reuniune.

Lady Agnes Westerfield îşi făcu maiestuos intrarea, aşa cum se cuvenea unei fiice de duce care nu-şi pierduse eleganţa chiar dacă muncea cu băieţi neastâmpăraţi. Numaidecât fu înconjurată de foştii elevi ca o mătuşă preferată plină de cadouri.

Daniel zâmbi când ea îi făcu semn cu mâna. În timp ce traversa încăperea îndreptându-se spre ea, îşi dădu seama că, de când începuse să-şi caute soţie, evalua femeile în funcţie de calităţile pe care dorea să le găsească. Lady Agnes era inteligentă, originală şi de o mare bunătate, cunoscută pentru priceperea legendară cu care ştia să aline sufletele băieţilor tulburaţi.

În anii petrecuţi la Academie, Daniel aflase că doar o dată dăduse greş, şi asta cu un băiat profund tulburat, fără speranţă de îndreptare. Poate că ar trebui să întrebe dacă avea nepoate educate după aceleaşi tipare ca şi ea?

Nu, ea era unică în felul ei, dar poate că ar fi de folos s-o consulte şi să vadă dacă nu cunoştea vreo femeie care i s-ar potrivi. Chiar şi după atâţia ani de când părăsise şcoala, bănuia că-l cunoştea mai bine decât aproape

[1] Oporto sau Porto, al doilea oraş ca mărime din Portugalia după Lisabona, situat în zona viticolă de pe malul râului Douro (n.tr.)

oricine altcineva din viaţa lui, în afară de Laurel şi poate de Kirkland.

În spatele lui se auzi un schimb de saluturi când sosiră noi oaspeţi. Daniel se întoarse şi fu încântat să-l vadă pe ducele de Ashton. Inteligent şi rezervat, Adam Lawsford avusese întotdeauna un vag aer exotic din cauza originii sale pe jumătate hindusă. El fusese singurul care-i învăţase pe colegii lui tehnicile de luptă hindi care deveniseră o tradiţie a şcolii, transmisă de la clasă la clasă.

Pentru prima dată, se gândi Daniel, Lady Agnes şi partenerii ei de la şcoală încurajaseră studiul tehnicii Kalaripayattu[1] nu doar pentru că-i ajuta pe elevi să-şi consume excesul de energie, dar şi pentru că era o formă riguroasă de disciplină. Nu puteai să execuţi corect Kalaripayattu fără autostăpânire, ceea ce majoritatea elevilor aveau nevoie.

Lecţiile şi luptele erau întotdeauna monitorizate de elevii mai mari care erau experimentaţi în tehnicile de luptă. Dacă un băiat îşi pierdea controlul şi devenea periculos, imediat era retras şi nu i se mai permitea să participe preţ de o săptămână. Deoarece lecţiile de luptă erau atât de populare, riscul unei suspendări era un alt stimulent la autostăpânire. Ce abilă era Lady Agnes!

Ashton avea la braţ o blondă minionă care râdea. Laurel îi spusese lui Daniel că Mariah era poreclită Ducesa Aurie şi părea uşor de înţeles de ce.

În spatele lui Ashton se afla Alex Randall. Avea câte o brunetă de fiecare parte, toţi trei zâmbind la o remarcă oarecare.

Daniel îngheţă. Una din femei era scundă şi atrăgătoare, iar cea mai înaltă era femeia în negru. Se afla mai aproape de el decât la petrecere şi lumina era mai bună. Era şi mai şocant de frumoasă decât i se păruse, cu o senzualitate naturală care era suficientă să facă un bărbat obişnuit să-i cadă la picioare.

Doamne, Dumnezeule, era soţia lui Randall?

[1] O artă marţială cu originea în sudul Indiei, în secolul al II-lea î.Hr. până în secolul al II-lea d.Hr. (n.tr.)

Junghiul dureros pe care-l simți dură numai o clipă. Când femeia mai scundă își vârî mâna pe sub brațul lui Randall, Daniel remarcă intimitatea dintre ei. Ea trebuie să fie soția lui, Lady Julia.

Din nou, Daniel se surprinse înaintând fără să vrea spre femeia în negru. Pentru un moment își controlă mișcările pentru că era o femeie mult prea fascinantă, prea mondenă pentru un bărbat ca el. Apoi continuă, pentru că trebuia să afle cine era, înainte de a înnebuni.

În loc să i se adreseze, îi întinse mâna lui Randall.

– E o plăcere să te văd după toți anii ăștia, Alex! Înțeleg că ți-a mers bine?

– Foarte bine. Randall îi strânse mâna, cu un zâmbet larg. Am supraviețuit armatei și am convins-o pe femeia visurilor mele să se mărite cu mine. Îi aruncă minionei o privire caldă. Permite-mi să ți-o prezint pe soția mea, Lady Julia. Julia, iată-l pe Daniel Herbert, de curând devenit Lord Romayne.

Soția lui Randall zâmbi.

– Chiar și fără prezentare, v-aș fi recunoscut drept fratele lui Laurel. Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, Lord Romayne.

Daniel îi întoarse zâmbetul.

– Sunteți moașă, nu-i așa? Va trebui să avem o discuție profesională mai târziu.

Lady Julia râse.

– Mă tem că o să epuizăm rapid subiectele de conversație. Eu sunt doar o moașă, pe când dumneavoastră sunteți medic, chirurg, tămăduitor de oase, farmacist și acum lord!

– Și din toate astea, să fiu lord e cel mai puțin interesant, spuse el cu tristețe în glas. Cu activitatea medicală, fac ce trebuie făcut, dar nu sunt la fel de priceput în toate domeniile.

Lady Julia încuviință din cap cu înțelegere.

– Era la fel și în satul unde am locuit câțiva ani. Nu exista asistență medicală pe distanță de kilometri, așa că tratam răni și reparam oase și făceam tot ce puteam.

Daniel se gândi ironic că era păcat că era măritată, pentru că s-ar fi potrivit cu siguranţă amândoi. Deşi tot ar mai fi trebuit să găsească un administrator al domeniului.

– Permiteţi-mi să v-o prezint şi pe prietena noastră, Lady Kelham, spuse Randall. Jessie, noul Lord Romayne era cu o clasă mai mic decât mine la şcoală şi avea obiceiul deosebit de enervant să aibă aproape întotdeauna dreptate.

– Cu vârsta, mi-am dat seama că binele şi răul sunt mult mai greu de delimitat decât credeam când eram mai tânăr, zise Daniel întorcându-se spre Lady Kelham.

Acum, că fuseseră prezentaţi cum se cuvine, Daniel îşi permise să se uite direct în ochii doamnei sale în negru. Şi din nou îl lovi trăsnetul.

capitolul 9

Să-l ia naiba! Când devenise lord? Jessie îl recunoscuse imediat la acea blestemată de serată, dar nu-i dăduse niciodată prin minte că un doctor de provincie ar putea să-şi facă apariţia la o astfel de mică întrunire privată.

– Lady Kelham.

Cuvintele lui şi plecăciunea erau politicoase şi civilizate, vocea gravă şi convingătoare, dar ochii radiau de dorinţă. Deşi era obişnuită ca bărbaţii să fie atraşi de înfăţişarea ei, fu şocată de răspunsul ei. Nu se simţise atât de atrasă de un bărbat de pe vremea când era o fetişcană nebunatică şi disperată de şaisprezece ani. Şi iată cât de rău ieşise totul!

– Lord Romayne.

Ar fi vrut să zâmbească cu căldură şi să-i întindă mâna, dar el n-avea stofă de soţ. Prea tânăr şi se cunoscuseră într-o perioadă din viaţa ei pe care făcuse totul s-o uite. Îi răspunse la salut cu o curtoazie rece pe care o învăţase de-a lungul anilor. Aerul glacial era folositor pentru a stinge înflăcărarea unui bărbat.

Dar atitudinea ei nu avu nici un efect, pentru că el continua să o privească cu o intensitate neliniştitoare. Ciudat era că îşi amintea limpede de el pentru bunătatea lui, însă uitase cât de chipeş era. Nu şi-l amintea nici elegant, dar în seara asta costumul negru, impecabil croit, cămaşa albă, imaculată şi lavaliera puteau să-i facă cinste chiar şi lui Beau Brummell[1]. Sobrietatea îmbrăcămintei contrasta cu înfăţişarea lui chipeşă şi cu părul său blond.

În loc să flirteze, el spuse:

– Condoleanţe pentru pierderea suferită.

Sinceritatea din vocea lui o descumpăni. Cu întârziere, îşi dădu seama că şi îmbrăcămintea lui putea fi de doliu. Dar nu conta. Îşi putea folosi statutul de văduvă pentru a-l ţine la distanţă.

– Mulţumesc. Soţul meu a murit de curând. A fost probabil cel mai bun bărbat care a existat vreodată.

– În acest caz, pierderea dumneavoastră e şi mai mare, spuse el încet.

Sinceritatea era adevărată, o putea vedea în ochii lui, împreună cu acea cunoaştere a morţii pe care o aveau doctorii. Dar se mai vedea şi o altă emoţie, mai subtilă. Regretul că poate nu era interesată să-şi găsească un alt soţ, nici acum, nici altă dată.

Îşi aminti că nu trebuia să-l privească atât de atent, însă atracţia putea adumbri raţiunea, iar el era neliniştitor de atrăgător. Dorind să abată discuţia de la persoana ei, întrebă:

– Şi dumneavoastră sunteţi în doliu? E greu de spus la bărbaţi, pentru că ei poartă negru mai des.

Ochii lui albaştri-cenuşii se întunecară.

– Amândoi părinţii mei au murit subit.

– Îmi pare atât de rău! Îşi dădu seama că Julia şi cu Randall se îndepărtaseră şi vorbeau cu alte persoane, lăsând-o singură cu lordul Romayne.

[1] O figură emblematică a Marii Britanii pe timpul Regenţei, arbitru al eleganţei masculine (n.tr.)

Tocmai voia să se scuze, când el luă două pahare cu şampanie de pe tava unui lacheu. Îi dădu un pahar şi o întrebă:

– Iertaţi-mă, Lady Kelham, dar îmi păreţi cunoscută. Ne-am mai întâlnit?

Degetele lui le atinseră pe ale ei când luă paharul. Chiar şi prin mănuşi, ea simţi o arsură de parcă ar fi atins flacăra unei lumânări. Doamne, Dumnezeule, trebuia să înăbuşe această curiozitate şi să plece de lângă el! Luă o gură de şampanie, liniştindu-şi nervii.

– Mă îndoiesc, replică ea pe cel mai rece ton. Sunt nouă în înalta societate londoneză.

– La fel ca şi mine, spuse el, netulburat de răceala ei. Sunt din vest şi mi-am trăit în Bristol sau în împrejurimi o mare parte din viaţă. Sunteţi din acea zonă?

– Locuinţa mea e în Kent. Este puţin probabil să ne fi încrucişat paşii. Ceea ce nu era chiar minciună, dar ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-l face să renunţe la întrebări.

Fără a se descuraja, el spuse:

– Am urmat şcoala în Kent. Poate că v-am văzut acolo.

Depăşise bine vârsta şcolii când se stabilise în Kent, dar Jessie nu simţi nevoia să-i spună asta.

– Poate.

Chiar dacă ştia că ar trebui să plece, se surprinse că nu voia. În loc de asta, căzând pradă curiozităţii, întrebă:

– Lady Julia a vorbit serios când a spus că aveţi o pregătire medicală atât de complexă, Lord Romayne? Sunt sigură că această pregătire v-a solicitat mult timp.

– N-am prea dormit vreme de zece ani sau pe aproape, răspunse el cu un chicotit atrăgător. Diferitele discipline medicale au legătură între ele, iar dacă le separi, asta nu le e de folos pacienţilor. Poate că doctorii sunt bine educaţi şi consideraţi gentlemeni, dar e greu să pui un diagnostic stând în partea cealaltă a camerei, pentru că se crede că e vulgar să atingi corpurile omeneşti.

Ea râse, gândindu-se la câţi doctori încuiaţi cunoscuse.

– Iată de ce v-aţi instruit în meseria vulgară de chirurg? Cu siguranţă că asta necesită examinarea fizică.

– Exact. Tămăduirea necesită înţelegerea felului cum funcţionează corpul omenesc, pe care o înveţi din experienţă clinică, nu doar din teorie. Îşi scutură capul. Sunt atâtea lucruri pe care încă nu le ştim. Dar bărbaţi capabili lucrează constant pentru a ne spori gradul de cunoaştere.

– Şi poate şi câteva femei capabile, sublinie ea. Lady Julia mi-a spus că încă din copilărie a fost fascinată de toate aspectele medicinei şi că a petrecut cât de multe ore a fost posibil cu practicienii din partea locului.

– Serios? Şi eu am făcut la fel, spuse el uimit. Medicina e o chemare, cred, şi e foarte greu să i te opui. Pacientele lui Lady Julia sunt norocoase că a ales să fie moaşă. Întotdeauna am crezut că o femeie care e moaşă respectă şi înţelege mai mult acest domeniu.

– Sunteţi uimitor de lipsit de prejudecăţi, spuse ea cu admiraţie.

Pasiunea lui pentru muncă era evidentă şi îl făcea să fie şi mai atractiv. N-ar fi trebuit să-i facă plăcere relaţia cordială care se înfiripa între ei, dar cât de periculoasă putea fi într-o încăpere plină de oameni?

– Aţi avut succes în combinarea diferitelor dumneavoastră calificări?

El zâmbi, iar ea îşi dădu seama că era mai tânăr decât crezuse. Doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea.

– Asta depinde de ce înţelegeţi prin succes, răspunse el. Nu duc niciodată lipsă de pacienţi, dar, cum conduc o infirmerie gratuită, asta nu-i de mirare.

Ea ştia de infirmerie, dar era mai bine să pretindă că nu ştia.

– Îmi imaginez că tot soiul de pacienţi vă calcă pragul căutând ajutor.

– Exact. Poate că nu mă pricep la fel de bine ca Lady Julia să aduc copii pe lume, dar, dacă sunt singurul sprijin când soseşte un copil, fac tot ce-mi stă în putinţă. Încă n-am pierdut nici o mamă, spuse el cu seriozitate. Pot, de asemenea, să pun oasele la locul lor şi să prepar

medicamente dacă e necesar, deşi, încă o dată, un om care se pricepe la oase sau un spiţer ar fi mai buni.

Omul ăsta era un sfânt într-o lume care avea nevoie de mai mulţi ca el.

– Vă irosiţi în calitate de lord, spuse ea. Cu ce contribuţie vin lorzii în societate, la urma urmei? Câtă vreme un doctor bun şi priceput ca dumneavoastră salvează vieţi. Ce e mai interesant în munca dumneavoastră?

– Să ştii când nu trebuie să faci nimic, răspunse el sec. Hipocrat spunea că doctorii ar trebui mai întâi să nu facă rău, dar nu e uşor să ştii când e cel mai bine să acţionezi şi când e cel mai bine să te retragi.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse încet Jessie. Când vezi o persoană în impas, primul impuls e să-i sari în ajutor. Dar e adevărat că, dacă-l laşi să-şi facă treaba, adesea corpul se vindecă singur.

– Şi un tratament medical poate uneori înrăutăţi starea pacientului, rosti cu o grimasă. Dar de multe ori nu ştii decât când e prea târziu.

Jessie se întrebă de câte ori greşise în aplicarea unui tratament şi încă se simţea vinovat de rezultate. Chiar şi o dată ar fi prea mult.

– Înţeleg că e nevoie de curaj ca să fii doctor.

– De curaj sau de trufie, încuviinţă el cu un zâmbet autocritic.

– Sunteţi implicat în Fundaţia Surorilor? Mariah şi Lady Julia mi-au spus că sora dumneavoastră e o persoană valoroasă a organizaţiei.

– Eu şi Laurel am muncit împreună, dar Casa Zion, adăpostul femeilor, a fost în primul rând al ei, explică el. Eu l-am sprijinit şi am furnizat tratamente medicale, desigur. Am făcut, de asemenea, şi munca de pastor. Consiliere, botezuri, înmormântări şi chiar câteva nunţi.

Cuvintele lui fură ca un duş cu apă rece în atmosfera caldă care se crease între ei. Acesta era un bărbat cu care nici măcar n-ar trebui să vorbească.

– Sunteţi şi vicar pe deasupra? spuse ea cu răceală în glas. Sunt surprinsă că mai dormiţi. Iertaţi-mă, vreau s-o cunosc pe Lady Agnes. Am auzit multe despre ea.

Se întoarse şi se îndepărtă, dar îi simţi privirea urmărind-o. Dacă avea noroc, lipsa ei de politeţe îl va descuraja să dorească s-o cunoască mai bine.

Dar se temea că nu va avea ea norocul ăsta. Nu şi când între ei se acumulase atâta tensiune neexprimată.

După ce oaspeţii plecară, Daniel, Laurel şi Kirkland se aşezară în salon să se relaxeze şi să stea de vorbă. Acceptând un pahar de vin de Bordeaux de la Kirkland, Daniel spuse:

– Îţi mulţumesc pentru această petrecere, Kirkland. A fost o reală plăcere să-mi revăd atâţia foşti colegi de şcoală. Se pare că tuturor le merge bine.

Laurel râse.

– O dată sau de două ori am surprins-o pe Lady Agnes privind prin încăpere cu expresia satisfăcută a unui fermier mulţumit de recolta obţinută.

Cei doi bărbaţi râseră împreună cu ea.

– Are toate motivele să fie mulţumită, spuse Kirkland. În multe cazuri, semincţele pe care le avea nu promiteau nimic bun.

– Cred că a reuşit pentru că a acţionat clandestin, spuse Daniel. La suprafaţă, ne dădea o educaţie corectă, aristocratică, dar adevăratele ei lecţii erau cum să te adaptezi în chingile societăţii fără să-ţi trădezi chemarea. Dacă nu era ea, nu cred că aş fi urmat cariera medicală, de vreme ce părinţii mei erau întru totul împotrivă.

Kirkland zâmbi amintindu-şi, în vreme ce se aşeza pe canapea lângă Laurel cu mâna stângă ţinând-o pe a ei.

– Rudele mele din aristocraţia engleză voiau să am o aversiune profundă faţă de comerţ ca şi faţă de modestele mele neamuri de negustori scoţieni. Lady Agnes m-a făcut să văd valoarea amândurora.

– Ceea ce te-a ajutat să te dezvolţi în multe domenii comerciale. Laurel îi zâmbi drăgăstos soţului ei. Cu cât

faci mai mulţi bani, cu atât mai mult pot prădui eu pentru proiectele mele filantropice.

– Trăiesc pentru a fi prăduit de tine, dragostea mea, spuse Kirkland cu o lucire în ochi.

Spre uşurarea lui Daniel, Laurel nu continuă această idee. Unele lucruri se spun mai bine între patru ochi, în special când e vorba de sora unui bărbat.

Din nefericire, subiectul ales de ea era şi mai nefericit. Uitându-se la fratele ei, ea remarcă:

– Părea că-ţi face plăcere discuţia cu Lady Kelham.

El sorbi din vin, gândindu-se ce să spună. Sentimentele sale pentru doamnă erau prea puternice şi neclare pentru a fi luate în discuţie.

– Ea e femeia pe care am văzut-o la petrecere şi am crezut că am recunoscut-o.

– Da? Mie nu mi s-a părut cunoscută, aşa că probabil nu e din zona Bristol.

– E din Kent. Poate că am văzut-o în trecere când eram la şcoală.

Deşi îi era destul de greu să creadă că ar fi văzut-o şi nu şi-ar fi amintit. Sperând că Laurel aflase mai multe, el continuă:

– Lady Kelham e o femeie interesantă. Bănuiesc că e de curând văduvă.

– Mariah spunea că soţul ei a murit cu doar câteva săptămâni în urmă, spuse Laurel. Se pare că îşi erau devotaţi unul altuia.

Daniel remarcă în treacăt, ca şi cum subiectul nu prezenta vreo importanţă:

– Dacă pierderea suferită e recentă, pare puţin probabil să fie interesată să se recăsătorească în viitorul apropiat. Trebuie să caut în altă parte.

Privirea lui Laurel fu subtilă. Îl cunoştea prea bine.

– De fapt, cred că e la Londra pentru a-şi căuta cu discreţie un alt soţ.

– E cam devreme, zise Daniel surprins. Dar la frumuseţea ei, n-o să aibă probleme în a-şi asigura bogăţie şi un rang mai înalt.

– Sunt sigură că are motivele ei pentru a dori să se mărite din nou atât de repede. În vocea surorii lui se simţea o nuanţă de reproş. Şi nu neapărat unele evidente.

– Eu unul n-aş face presupuneri, spuse Daniel spăsit. Dar asta dovedeşte că nu sunt primul pe lista burlacilor, Kirkland, de vreme ce era clar că nu-i deloc interesată de mine. De-abia aştepta să plece.

– Mi s-a spus că doreşte un bărbat mai în vârstă, cumsecade şi de nădejde, anunţă Laurel. Iată cum am aflat. Julia mi-a spus ce vrea Lady Kelham ca să fiu atentă la posibilităţi.

Daniel simţi un val de profundă compasiune.

– Nu va găsi niciodată un bărbat care să fie exact ca soţul ei. E o greşeală să încerce.

– Probabil că ştie asta, dar simte că poate fi fericită doar cu un bărbat care să-i semene. Kirkland se uită gânditor. Am vorbit doar puţin cu ea, dar pare a fi inteligentă şi greu de cunoscut. Luă o gură de vin. Mi s-a spus că în cluburi e poreclită Văduva Neagră.

Daniel se încruntă, simţindu-se ciudat de protector faţă de Lady Kelham.

– Se crede că e în căutare de soţi în vârstă ca să rămână repede văduvă?

– Mi s-a relatat că un vlăstar al preaputernicei spiţe Howard cu pretenţii de poet a scris nişte aiureli cum că a apărut pe neaşteptate de niciunde, iar frumuseţea ei e atât de mare, încât un bărbat şi-ar da fericit duhul doar să o strângă o dată în braţe, spuse Kirkland sec. Unul dintre caricaturişti a scos imediat o gravură înfăţişând-o ca pe un seducător păianjen văduvă neagră, dacă-ţi poţi imagina. Acum e în vitrina prăvăliei lui.

– E revoltător! exclamă Laurel. Şi foarte expeditiv. Nu a venit de mult timp la Londra.

– Lady Kelham e o femeie care va fi întotdeauna remarcată. Kirkland îşi mai turnă nişte vin de Bordeaux. Sunt alături de ea.

– Poate că de asta vrea un alt soţ, speculă Laurel. Să fie protejată de astfel de hărţuieli.

– Poate.

Daniel se gândi la discuţia lor. De obicei, se pricepea să citească oamenii, dar nu ştia ce să creadă despre Lady Kelham. *Jessie.* La început, păruse atrasă de el şi, realist vorbind, el era un potenţial soţ de primă mână. După aceea, a curmat brusc ceea ce fusese o conversaţie reciproc agreabilă. Se părea că nu-i plăceau vicarii, dar reacţia ei fusese exagerată.

– Am sentimentul că viaţa ei a fost mai complicată decât să crească în Kent şi să se mărite cu un bărbat din partea locului.

– Vrei să văd ce mai pot afla despre ea? se oferi Kirkland. Spre deosebire de Afrodita, nu se poate să fi răsărit din neant deja adultă.

Daniel ezită.

– Admit că sunt curios în legătură cu ea, dar nu-mi place să-ţi cer să-ţi foloseşti talentele speciale ca s-o spionezi.

– Chiar ai putea să ceri, spuse Kirkland amuzat. Toţi ceilalţi o fac.

Daniel râse.

– Prea bine, atunci. Încă am sentimentul că ne-am mai întâlnit şi sunt curios.

– O să văd ce pot afla.

Daniel dădu din cap, apoi alungă cu hotărâre gândurile despre doamna în negru.

– Adăpostul tău din Londra n-are cumva nevoie de un doctor câteva zile pe săptămână? Mă simt agitat.

– O s-o întreb pe Julia. Sunt sigură că va fi bucuroasă de ofertă.

– Bine. Nu sunt născut să fiu un gentleman fără ocupaţie. Nu mai mult decât să fie lord.

În acea seară, Văduva Neagră îl însoţi pe Daniel la culcare. În minte i se învolburau imagini cu silueta ei zveltă, feminină. Voia să-i dea jos îmbrăcămintea de doliu ca să-i vadă fiecare bucăţică din trupul ei minunat. Voia s-o sărute până când rămâneau amândoi fără suflu, şi totuşi să nu dorească să se despartă nici măcar

pentru o clipă. Voia să-i ridice brațele și s-o tragă lângă el ca să se poată deveni unul, trup și suflet...

Se trezi gâfâind și transpirat, simțind o vină păcătoasă, dar nu și satisfacția păcătosului. Nu era inocent. Își petrecuse viața ocupându-se de trupurile umane, știa multe despre cum funcționau, auzise tot felul de mărturisiri și întrebări de la pacienți. Cu toate astea, acum era la cheremul unei dorințe brute.

Închizându-și ochii, își relaxă mușchii unul după altul, începând cu fruntea și mergând în jos spre degetele de la picioare. Exercițiul îi relaxa atât corpul, cât și mintea până la punctul când putu să se roage. Nu se putea ruga să fie eliberat de dorințe, pentru că nu voia să nu le mai aibă. Dar putea să se roage pentru cel mai bun deznodământ pentru el însuși și pentru femeia care devenise o obsesie.

Era destul de uman să vrea ca acest deznodământ să-i unească – și destul de rațional să admită că s-ar putea dovedi un dezastru pentru amândoi.

capitolul 10

Daniel și Kirkland fură întâmpinați de valuri de muzică atunci când se înapoiară acasă după o lungă întrevedere cu avocații într-o zi neobișnuit de călduroasă. Tăcuți, urcară scările spre camera de muzică. Laurel își ridică privirea de pe clape fără a-și întrerupe mișcările grațioase ale degetelor.

– Amândoi arătați cam moleșiți. E din cauza vremii sau a avocaților?

În timp ce Kirkland își sărută pe frunte soția, Daniel spuse sec:

– Amândouă. Aș fi luat-o la sănătoasa dacă nu m-ar fi oprit Kirkland. Dar domnul Hyatt pare foarte competent. Are documentele oficiale care confirmă titlul de baron și m-a informat că excentricul nostru văr Romayne a lăsat o avere substanțială și un domeniu pe măsură.

Laurel se întinse și-l luă cu afecțiune de mână pe soțul ei.

– De vreme ce nu poți scăpa de titlul de baron, e bine că veniturile sunt mari. Mai puțină muncă pentru tine.

– Și totul e plicticos. Daniel își înăbuși un oftat. Trebuie să merg la domeniul Romayne și la niște moșii ceva mai mici.

– Iată ceva ce-ți va plăcea mai mult, spuse sora sa. Lady Julia e foarte entuziasmată de cererea ta de a lucra la adăpostul din Londra. Când poți începe?

– Azi! răspunse el prompt. Deși mâine ar fi mai convenabil.

– Hai să mergem la Gunter's să sărbătorim, sugeră Laurel. Înghețata de acolo e perfectă pentru o zi călduroasă precum cea de azi.

Ochii lui Daniel se îngustară.

– Este acel Gunter de unde ați fost răpite tu și camerista ta?

– A fost doar o dată, spuse Laurel râzând pe când se ridica. Și înghețata e divină. Îmi place îndeosebi cea cu gust de portocală amară.

Kirkland îi oferi brațul și cei trei coborâră la parter, apoi ieșiră în Berkeley Square. Casele mari erau construite în jurul unui vast parc plin de copaci și Gunter's era una dintre prăvăliile de pe partea cealaltă. Daniel nu avusese timp să se plimbe prin piațetă, dar iarba și umbra aruncată de platanii înalți erau bine-venite.

Pe când se apropiau de partea opusă a parcului, văzu mai multe trăsuri elegante staționate de-a lungul străzii. Doamnele mâncau în interiorul vehiculelor, în timp ce însoțitorii lor stăteau relaxați, rezemați de garduri și mâncau înghețată din mici cupe. Doi ospătari mergeau de-a lungul străzii să ia și să livreze comenzi și câțiva copii erau pe iarbă mâncând sau jucându-se. Daniel zâmbi.

– Arată mai degrabă ca un bâlci de la țară.

– Doar că sunt mai bine îmbrăcați. Laurel își puse mâna streașină la ochi, studiind trăsurile.

– Uite o trăsură a casei Ashton. Îmi închipui că și ele au simțit nevoia unei gustări reci.

Daniel intră în alertă. Trăsura era acolo și văzu că ducesa de Ashton, Lady Julia Randall și Lady Kelham preferaseră să iasă și să se plimbe, în loc să stea înăuntru.

– Atunci, trebuie să le salutăm.

– Bineînțeles. Vocea lui Laurel era serioasă, dar îi aruncă o privire amuzată. Trebuie să fim politicoși. În special față de Lady Kelham.

– Niciodată nu te-am putut păcăli, rosti el cu tristețe în glas.

– Mă bucur că ai găsit o femeie care să-ți fie pe plac, spuse sora lui încet. Trebuie să vă cunoașteți mai bine.

– O să încerc. Nu sunt sigur că e dispusă. Nici că era înțelept s-o facă nu era sigur.

În timp ce vorbea, grupul de la Ashton House îi zări apropiindu-se. Ducesa le făcu bucuroasă cu mâna și celelalte două femei se întoarseră și ele.

Lady Julia le zâmbi, dar Lady Kelham îi salută cu răceală din cap întorcându-se să urmărească o fetiță care se afla pe iarbă. Copila își dădea silința să mănânce dintr-o cupă cu înghețată în timp ce mergea. Daniel nu știuse că Lady Kelham avea o fiică, dar fetița asta era cu siguranță a ei. Deși avea părul mai deschis la culoare, trăsăturile ei deosebite erau aidoma celor ale mamei ei.

Cu o seară înainte, auzise că prenumele lui Lady Kelham era Jessie. Se surprinse chemând-o așa în minte pentru că i se potrivea. În ciuda atitudinii glaciale a doamnei, prinsese curaj când aflase de la Laurel că Jessie dorea un alt soț. Chiar dacă rațiunea îi spunea că nu era genul de femeie de care avea nevoie, dorea să o cunoască mai bine pentru a fi sigur. Poate că erau mai puțin diferiți decât credea. Un bărbat poate nutri speranțe.

Se îndreptă agale spre Jessie și fetiță. Ridicându-și puțin vocea, spuse:

– Bună ziua, Lady Kelham. Am fost adus aici să experimentez minunile înghețatei de la Gunter's. Bănuiesc

că gazdele dumneavoastră au hotărât că și dumneavoastră aveți nevoie de această experiență?

Nu era politicos să-l ignore, așa că se opri și se întoarse să-i răspundă:

– Cred că Mariah și Julia m-au folosit pe mine și pe fiica mea drept pretext ca să treacă pe aici.

– Mă puteți prezenta domnișoarei?

Văzu ezitarea lui Jessie, dar nu era o solicitare nerezonabilă.

– Lord Romayne, permiteți-mi să v-o prezint pe fiica mea, Elizabeth, Lady Kelham. Beth, acesta este lordul Romayne.

În timp ce copila se întoarse având într-o mână înghețata și în cealaltă linguriță, văzu că Jessie se aștepta ca el să fie șocat sau neîncrezător. Exista un singur motiv pentru care copilul putea să dețină un astfel de titlu, și acela era să fie moștenitoarea unei străvechi baronii. Astfel de lucruri era rare, dar nu imposibile.

Daniel făcu o plecăciune adâncă.

– E o plăcere să vă cunosc, milady. Nu e derutant să existe două Lady Kelham în casă?

Copilul chicoti, cu o urmă de înghețată roz pe buza de jos.

– De fapt, sunt Beth, explică ea. Tu ești un prieten al mamei?

– Încă nu, dar sper să fiu.

– Atunci, poate că o să ne întâlnim din nou. Făcu o reverență foarte corectă, fără să scape înghețata sau linguriță, înainte ca atenția să-i fie atrasă de un fluture galben și să se ia după el, în timp ce mânca din înghețata care se topea cu rapiditate.

– Cred că unul dintre motivele pentru care oamenii au copii este că adulții vinovați au adesea nevoie de o scuză pentru o plăcere. O urmări cu privirea pe Beth care zburda fericită prin iarbă. Copiii se pricep mult mai bine să accepte bucuria.

– Nici măcar nu-mi amintesc să fi fost așa de mică, spuse ea gânditoare.

– Nu sunt sigur că îmi amintesc nici eu, recunoscu el. Văd bucuria la copii, dar ei n-o recunosc pentru că sunt ocupaţi să fie fericiţi.

– Trăind momentul. Fără griji legate de boli sau siguranţă, suferinţă sau pierdere...

Vocea femeii se stinse, iar Daniel bănui că se gândea la răposatul ei soţ. Dorind s-o aducă spre gânduri mai fericite, spuse:

– Aveţi o fiică încântătoare. Deşi culoarea ei de păr e diferită, vă seamănă foarte mult.

– Ca şi ea, tatăl ei avea părul de culoarea caramelului când era tânăr. La vremea când l-am cunoscut eu, părul îi era argintiu şi era cu atât mai arătos.

Zâmbi spre copila ei jucăuşă şi fu primul zâmbet adevărat pe care-l văzu pe faţa ei. Îi tăie respiraţia.

Oare îi va zâmbi şi lui vreodată cu bucurie nereţinută? Poate că arăta periculos de misterioasă şi frumoasă, dar dragostea pentru fiica ei era evidentă.

Tocmai dădea să spună ceva prostesc, pentru că nu putea gândi prea bine când era în preajma ei, dar atenţia îi fu atrasă de un tropot de copite. Caii mergeau cu mult prea repede pentru această parte a oraşului.

O cabrioletă elegantă trasă de doi cai roibi înhămaţi în tandem năvăli dinspre Bruton Street şi se avântă după colţ în piaţă cu o viteză periculoasă. Tânărul vizitiu purta o manta de vizitiu profesionist, dar era mai mult de paradă, căci la condus era un dezastru. În timp ce se chinuia să-şi strunească roibii pentru a evita să intre în mulţimea de clienţi de la Gunter's, pierdu controlul, şi cabrioleta se abătu nebuneşte către iarba din parc.

Vehiculul alunecă pe două roţi – şi se îndreptă spre micuţa Beth Kelham ca o ghiulea. Jessie ţipă şi ţâşni spre fiica ei. Dumnezeule, se punea în pericol fără vreo şansă s-o salveze pe Beth!

Se auziră alte ţipete, în timp ce lumea se dădea la o parte din calea echipajului care se apropia. Kirkland o împinse pe Laurel în spatele unuî platan, iar doamnele Ashton se adăpostiră în spatele trăsurii lor.

Fără să se gândească, Daniel alergă după Jessie, calculând viteza şi unghiurile. Picioarele lui mai lungi acoperiră distanţa mult mai repede decât ale ei şi o ajunse pe Jessie exact când aceasta era lângă Beth, dar calul din frunte era la doar câţiva metri distanţă. Cu braţul stâng, apucă copilul, şi cu cel drept o luă pe Jessie de după mijloc. Folosindu-şi avântul, se răsuci spre stânga, trăgându-i pe toţi trei din calea cailor care se năpusteau spre ei.

Chiar când atingea pământul, rostogolindu-se din drum, copitele loviră la câţiva centimetri, şi bucăţi de gazon fură aruncate spre el. Le îmbrăţişă protector pe mamă şi pe copil până când se opri cu Jessie deasupra lui. Braţul lui drept era încă în jurul mijlocului ei, şi Beth la adăpost sub braţul stâng.

Cabrioleta se izbi năprasnic de un platan, aruncându-l în aer pe vizitiu şi zdruncinând caii, făcându-i să se oprească speriaţi. Dar Daniel nici nu băgă de seamă asta, pentru că atenţia lui era îndreptată spre Jessie, ai cărei ochi speriaţi erau la câţiva centimetri de el. Picioarele ei le încadrau pe ale lui, iar pieptul ei moale şi şoldurile se apăsau de el cu o intimitate şocantă.

Timpul se oprise în loc. Teama şi impulsul de a o salva pe Beth şi pe Jessie se transformau într-o puternică şi neasteptată excitare care îi cuprinse fiecare fibră a fiinţei. Şocant, exista şi un răspuns uimit în ochii lui Jessie, ca şi cum trupul ei îl recunoştea şi tânjea după al lui. El voia să se contopească cu ea, să se îngroape în irezistibila ei feminitate...

Clipa nebunească se spulberă când Beth începu să se vaite speriată. Jessie se desprinse de Daniel şi se întinse spre fiica ei.

– Beth!

Temerile lui Daniel pentru fetiţă se risipiră de îndată ce ea începu să se lamenteze:

– Mama! Mi-a căzut cupa de îngheţată şi s-a spart! N-o terminasem încă!

Daniel se eliberă din amestecul de fuste şi membre când Jessie o trase pe fiica ei în poală, într-o îmbrăţişare copleşitoare. Erau ciufulite şi pătate de iarbă şi îşi

pierduseră pălăriile, dar Daniel nu văzu semne evidente de răni sau durere.

– Sunteţi bine amândouă? întrebă el.

– Nimic care să conteze. Jessie îşi trecu agitată mâinile peste membrele fiicei ei.

– Beth, te doare ceva?

De la accident trecuseră doar câteva secunde. În timp ce Daniel se ridică în picioare, văzu că nimeni nu fusese rănit, probabil în afară de vizitiu, care fusese azvârlit de pe capră. Un bărbat domolea caii care aruncau priviri sălbatice, în vreme ce majoritatea clienţilor de la Gunter's se adunau în mici grupuri, discutând agitaţi despre accident şi despre cum scăpaseră ca prin urechile acului.

Jessie stătea încă pe iarbă cu Beth în braţe, aşa că Daniel o întrebă:

– Vreţi să vă ajut să vă ridicaţi?

– Eu... Vreau doar să rămân aici puţin şi să tremur, spuse ea nesigur, ţinându-şi ochii în jos, în vreme ce o strângea la piept pe fiica ei.

Revenindu-şi repede, Beth se întoarse să cerceteze zona.

– Omul ăla era un vizitiu foarte prost, rosti ea dezaprobator.

– Foarte adevărat, încuviinţă Daniel. Se întrebă dacă blestematul ăla de tânăr nebun îşi rupsese gâtul când fusese aruncat din cabrioletă. Deşi Daniel nu se simţea foarte generos faţă de individ, mai bine să arunce o privire asupra lui.

Doamnele lui Ashton apărură, puţin şifonate, dar nevătămate.

– Vrei s-o iau eu pe Beth? întrebă Lady Julia.

Jessie trase adânc aer în piept.

– Încă nu, mulţumesc, dar ai putea să-i aduci altă îngheţată? Cupa a căzut când... Înghiţi greu, apoi se uită în sus spre Daniel, cu ochii ei de culoarea acvamarinului lipsiţi de expresie. Când Lord Romayne ne-a tras în siguranţă. Încă nu v-am mulţumit, milord. Când mă gândesc la ce era să se întâmple... Se cutremură.

– Dacă aţi fi fost cu puţin mai lent, toţi trei aţi fi fost grav răniţi sau mai rău, spuse încet Lady Julia. Bună treabă, domnule!

El îi aruncă un zâmbet strâmb.

– Sunt foarte bucuros că am fost destul de rapid. Acum merg să văd dacă vizitiul a supravieţuit acestei nebunii.

– Eu o să stau cu Jessie şi cu Beth şi îl las în grija dumneavoastră, răspunse Lady Julia. S-a rostogolit uşor de parcă era beat, aşa că s-ar putea să nu fie grav rănit.

– O să-i aduc îngheţata lui Beth, spuse ducesa. Vrei şi tu una, Jessie?

Jessie reuşi să schiţeze un zâmbet.

– Nu, dar tare aş mai vrea o ceaşcă de ceai.

– S-a făcut. Ducesa plecă spre prăvălie şi numaidecât abordă un chelner căruia îi dădu comanda.

Daniel ezita s-o părăsească pe Jessie, dar îl chema datoria. Traversă fâşia de iarbă spre locul unde vizitiul cabrioletei zăcea într-o grămadă de noroi. Individul gemea şi pe faţă îi curgea sânge, dar cel puţin nu era mort. Lady Julia avusese dreptate, atât despre aterizarea uşoară, cât şi despre partea cu băutura; băiatul mirosea de parcă se turnase pe el o sticlă de brandy.

Daniel îngenunche lângă tânăr şi începu să-l examineze rapid.

– Felicitări, spuse el sec folosind o batistă să-i şteargă sângele de pe ceea ce se dovedi a fi o rană urâtă, dar superficială, pe ţeastă. Nu eşti pe-atât de mort pe cât ar trebui. Ţi se pare că ţi-ai rupt ceva?

Vizitiul clipi.

– N-nu crez.

– Domnule Shelton! spuse o voce dezgustată. Era Kirkland care predase caii unui alt om şi venise să cerceteze. Nu eşti numai nebun, dar eşti şi primejdios pe deasupra. Îi voi sugera tatălui tău să-ţi ia caii. Prin mila Dumnezeului cailor, se pare că nu vor trebui omorâţi, dar cabrioleta nu mai e bună decât de lemne de foc. Continuă să-l admonesteze sever, ceea ce cu siguranţă că-l făcu pe băiat un pachet de nervi.

Daniel ascultă cu admirație, terminând să-l examineze și își folosi batista să pună un bandaj simplu pe țeasta lui Shelton. Li se alătură un bărbat mai în vârstă.

– Te iau eu acasă, băiete, și lacheul meu o să ducă roibii după noi. Ai fost norocos.

Shelton se ridică cu greu în capul oaselor.

– Mai norocos decât meritam, mormăi el cu o voce tremurândă. Se uită spre Beth și se înfioră.

Daniel bănui că tânărul nu va mai conduce atât de nechibzuit multă vreme de-aici încolo.

Făcând cele necesare, se ridică și se uită spre Jessie. Se ridicase în picioare, se liniștise și arăta dureros de frumoasă, sorbind dintr-o ceașcă fierbinte de ceai. Lângă ea, o Beth plină de pete de iarbă scormonea fericită într-o altă cupă de înghețată. Daniel mulțumi în tăcere Domnului că accidentul nu pricinuise răni serioase.

Cu excepția, probabil, a inimii și, posibil, a creierului său. Nu-i mai păsa că Jessie, Lady Kelham, nu era deloc potrivită pentru el. În ciuda diferențelor, vedea un singur plan de acțiune.

Trebuia neapărat să-i ceară să se mărite cu el.

capitolul 11

– Aveți un vizitator, Lady Kelham. Lacheul îi prezentă o tavă de argint cu o carte de vizită așezată îngrijit pe mijloc. E în salonul mic. Doriți să-l primiți?

Jessie luă cartea de vizită, întrebându-se dacă era unul din cei doi domni mai vârstnici care o frecventau asiduu. Dar ei veneau după-amiaza, nu dimineața, și se priveau unul pe celălalt ca două feline suspicioase când se întâmpla să vină la aceeași oră.

Lord Romayne. Doar două cuvinte care-i făceau inima să tresară cu un alarmant amestec de emoții. Se frământase întruna de la vizita aproape dezastruoasă la Gunter's cu o zi înainte și Domnia sa fusese cu mult prea prezent în gândurile ei. Ar fi mai ușor să spună că nu e acasă, dar îi datora prea mult pentru a se ascunde.

– O să-l primesc.

După ce lacheul se retrase, ea își verifică înfățișarea în oglinda care atârna deasupra poliței căminului din micul ei salon. Rochie neagră, păr strâns sobru, o văduvă exact așa cum se cuvenea. În afară de ochi. Cum ar putea să-și controleze ochii?

Să le ceară Juliei sau lui Mariah să i se alăture? Dar amândouă erau în camera copiilor cu bebelușii lor, o parte a zilei pe care o iubeau. Nu ar trebui să le întrerupă.

Dându-și seama că nu mai putea amâna prea mult, coborî la parter. Mariah îi povestise la câte drame fusese martor micul salon de-a lungul anilor. Jessie spera că azi nu vor mai fi și altele.

Doctorul Herbert – lordul Romayne – se uita afară pe fereastră. Era ca de obicei stăpân pe sine, dar în trupul lui zvelt, musculos se vedea o tensiune. Când ea intră, el se întoarse cu o expresie gravă.

– Bună ziua, Lord Romayne, zise ea ușor. Nu v-a spus nimeni că vizitele de dimineață n-ar trebui făcute dimineața, ci după-amiaza? E o trăsătură importantă a naturii fundamental absurde a societății.

Daniel zâmbi.

– De fapt, mi s-au explicat regulile, dar voiam să văd cum vă simțiți dumneavoastră și Beth după incidentul nefericit de la Gunter's.

Ea chicoti.

– Vreți să spuneți că aproape am fost ucise de un tânăr nebun căruia nu ar trebui să i se permită să fie lângă o trăsură? Beth este bine. Întreabă mereu când ne putem duce din nou la Gunter's să mai luăm înghețată. Amândouă avem vânătăi, iar rochia ei s-a stricat, dar asta-i tot.

– Poate că ea nu și-a dat seama de pericolul în care ați fost, dar dumneavoastră, da, spuse el încet. Ați avut coșmaruri azi-noapte?

Văzând-o că tresare, adăugă repede:

– Îmi pare rău. N-am vrut să vă supăr din nou.

Jessie înghiți cu greutate.

– Sunt supărată încă de când s-a întâmplat. Când îmi amintesc cum se îndrepta cabrioleta spre Beth... Se cutremură. Știam că nu mă pot mișca destul de repede s-o salvez, dar trebuia să încerc. Dacă... dacă era omorâtă, n-aș mai fi avut motive să trăiesc.

Se străduí să-și revină, dar imaginea îngrozitoare a cabrioletei care se îndrepta în goană spre fiica ei îi invadă din nou mintea. Trupșorul delicat și vulnerabil al lui Beth. Tropotul copitelor unor cai înnebuniți și o cabrioletă sălbatică, scăpată de sub control...

Începu să suspine necontrolat. Amintirea spaimei o copleși, până când brațe calde o cuprinseră. Își îngropă fața în vestonul elegant al doctorului. El nu spuse absolut nimic, doar îi mângâie spatele și o ținu în timp ce ea tremura.

Când atacul de panică se potoli, ea își dădu seama cât de bine era să fie în brațele lui. Era cald și puternic, și blând. Își închise ochii și își permise să se relaxeze, până când își aminti ce simțise cu o zi în urmă când era întinsă peste el. Pentru un moment nebun, dorința fusese la fel de puternică precum teama.

Din nou, dorința o năpădi, intimă și răscolitoare. Se forță să se retragă, zâmbind și cerându-și scuze:

– Îmi pare rău. Nu mi-am permis să plâng pentru că știam că mă voi pierde cu firea. Dar dacă doriți o dovadă a cât de recunoscătoare vă sunt, cred că tocmai am demonstrat-o.

Daniel începu să respire mai iute, dar vocea îi rămase calmă când spuse:

– Sper totuși că în noaptea asta veți avea mai puține coșmaruri.

– Putem spera. Zâmbi pieziș. Vă rog, luați loc! Să sun pentru ceai?

– Nu-i nevoie. Ezită. Vă fac această vizită cu un alt scop. Unul dintre motivele pentru care am venit la Londra e să-mi caut o soție. Am auzit că și dumneavoastră sunteți în căutarea unui soț. Aș fi extrem de onorat dacă mi-ați permite să vă curtez.

Ea icni şî îşi duse o mână la gură. Nu se aştepta la *asta!*

– Ideea asta e atât de absurdă? întrebă el. Ştiu că trebuie să vă fie greu, de vreme ce sunteţi în doliu de puţin timp, dar voi aştepta până când sunteţi pregătită.

Probabil că Mariah sau Julia i-au spus surorii lui, Laurel, că îşi caută un soţ. Mormăi o sudalmă în gând că nu ştiuse de la început de legăturile apropiate care existau între familia Ashton şi Kirkland. Poate că ar fi trebuit să fie mai discretă în legătură cu scopurile ei, dar avusese nevoie de ajutorul doamnelor.

– Sunteţi bine informat, dar... iertaţi-mă că sunt directă, Lord Romayne. Nu sunteţi genul de soţ pe care îl caut.

Privirea lui o scrută.

– Poate că preferaţi un bărbat mai vârstnic, Lady Kelham, dar nu îl veţi înlocui niciodată pe răposatul dumneavoastră soţ. Deşi nu mă pot îmbătrâni, în alte privinţe cred că mă veţi găsi o alegere rezonabilă. Am şi eu partea mea de excentricităţi, bănuiesc, dar recent am moştenit o avere considerabilă, n-am vicii îngrozitoare şi reputaţia mea e solidă. Puteţi să vă interesaţi dacă doriţi.

– Alegerea unei perechi nu e o simplă chestiune de logică, milord, spuse ea neajutorată. Cu toate că sunteţi un potenţial soţ de dorit şi vă sunt veşnic îndatorată, asta nu înseamnă că ar trebui să ne căsătorim...

– Nu-mi datoraţi nimic. Încercarea de a salva un copil este obligaţia fiecărei persoane rezonabile, nu un mod de a ţine vreo socoteală. Refuzând să se dea bătut, întreabă: Vă displac? Am crezut că există o oarecare afinitate intelectuală, dar şi o atracţie puternică între noi, dar poate că e doar o dorinţă deşartă din partea mea.

Ea îşi muşcă buza. Mintea bine atunci când era necesar, dar nu voia să-l mintă pe omul ăsta.

– Nu greşiţi, dar atracţia nu este o bază solidă pentru o căsătorie.

– Nu-i un început? întrebă el ironic. N-ar trebui cel puţin să încercăm să descoperim dacă ne-am potrivi?

– Nu v-a spus nimeni că e lipsit de curtoazie să întrebi o doamnă de ce nu vă acceptă? spuse Jessie dintr-odată exasperată. Un simplu „nu" ar trebui să fie de ajuns!

– La fel cu regula despre vizitele de dimineaţă, spuse făcând o grimasă, sunt la curent cu asta, dar am ales să nu mă supun. Asta e prea important. *Dumneavoastră sunteţi* prea importantă.

– În acest caz, va trebui să fiu şi mai directă, spuse ea categoric. Sunteţi un om bun, Lord Romayne. Aveţi într-adevăr o reputaţie impecabilă ca medic, chirurg şi bărbat a cărui viaţă e dedicată ajutorării celorlalţi. Sunteţi dat ca exemplu al bunelor valori creştineşti. Sunteţi chiar şi vicar, pentru numele lui Dumnezeu! Însă doar ăsta ar fi un motiv suficient pentru a vă refuza măgulitoarea dumneavoastră ofertă.

– Am observat mai devreme că se pare că nu vă plac vicarii, rosti el gânditor.

– Tatăl meu era vicar, replică ea. Nu vreau să mai am de-a face cu vreun altul!

El nici nu clipi, dar expresia îi deveni impenetrabilă.

– Deşi am fost hirotonisit, nu sunt un cleric practicant, explică el cu voce blândă. Am înfiinţat o capelă în Bristol unde se întâlnesc nonconformiştii[1] şi ţin slujbe. Câteodată mai ţin şi eu o predică, dar pentru mine medicina e pe primul loc. Dacă intenţionaţi să mă dispreţuiţi pentru profesia mea modestă, ar trebui să fie chirurgia, şi nu biserica.

– Nu vă dispreţuiesc. Se plimbă prin încăpere cu paşi fermi. Pur şi simplu, nu vă doresc drept soţ. N-ar trebui să vă explic de ce!

– Dar trebuie să înţeleg. Făcu câţiva paşi spre ea, intrând în bătaia razelor de soare care se revărsau prin fereastră şi care-i făceau părul să strălucească precum lemnul de stejar lustruit. Cel mai bun mod în care puteţi scăpa cu totul de mine este să vă explicaţi foarte clar obiecţiile. Pentru că am studiat medicina, am nevoie de motive. Dovezi.

[1] Protestant în Marea Britanie care nu este membru al Bisericii Anglicane (n.tr.)

Jessie se roti, cu mâinile strânse în pumn.

– Pentru că sunteţi un om bun, Lord Romayne, iar eu sunt o femeie imorală! Ar trebui să mă îmbrac în stacojiu[1], şi nu în doliu, să-i pun în gardă pe bărbaţi!

Privirea lui era cercetătoare.

– Sunteţi crudă? N-am văzut nici un semn în această privinţă. Sunteţi mincinoasă sau foarte egoistă? Nici asta n-am observat. Cum de sunteţi imorală?

– N-am nici o dorinţă să-mi dezvălui trecutul sordid, milord! spuse de parcă ar fi vrut să-l scuipe. Am făcut ce trebuia pentru a supravieţui şi asta include fapte pe care lumea le-ar condamna. Fără a mai menţiona fapta care ar fi dus-o la ştreang. Nu mi-e locul lângă un om care e aproape un sfânt!

– Nu sunt un sfânt! rosti el cu ochii scăpărându-i de furie. Acoperi distanţa dintre ei din doi paşi, o luă în braţe şi o sărută cu o intensitate pe care Jessie o simţi până-n măduva oaselor.

Poate că dorinţa nu era o bază solidă pentru căsătorie, dar îi copleşi simţurile tulburate. Îşi strecură braţele în jurul lui şi îşi ridică faţa spre gura lui caldă, periculoasă. Bătăile mai accelerate ale inimii lui le urmară pe ale ei, pe când sânii i se apăsau de pieptul lui.

Buzele i se deschiseră sub ale lui şi limbile li se atinseră cu o foame reciprocă. Ea voia să mistuie sau să fie mistuită. *Ambele.* Trecuse atâta timp de când simţise pasiunea şi niciodată nu fusese atât de puternică. Îşi frecă pelvisul de el, iar Daniel se excită şi îşi lăsă mâinile în jos să-i cuprindă fesele şi s-o tragă şi mai aproape.

Dorinţa se aprinse şi mai tare. Simţea că se topeşte precum ceara, cu viaţa depinzându-i de el...

Oroarea inevitabilei cedări o izbi, readucând-o în simţiri. Doamne, Dumnezeule, ce se *petrecea* cu ea? Ultimul lucru din lume de care avea nevoie era o pasiune iraţională care s-o ducă în abis.

[1] Culoarea stacojie este asociată cu imoralitatea şi cu păcatul, în special cu prostituţia, din cauza unui pasaj din Biblie – Apocalipsa 17 – care se referă la „desfrânata" Babilonului, „îmbrăcată în purpură şi în stofă stacojie". (n.tr.)

Se smulse de lângă el.

– Săruți foarte bine pentru un sfânt, găfâi ea. Dar e timpul să pleci!

– Sfinții sunt adesea celibatari. Asta nu mă atrage. O luă de mână, căldura și intensitatea slăbindu-i hotărârea. Cum de poți nega ce e între noi? spuse el cu o voce adâncă, irezistibilă. Mărită-te cu mine, Jessie Kelham! Jur că nu vei regreta!

Gura ei se strâmbă cu amărăciune și își eliberă mâna dintr-a lui.

– Poate că da, poate că nu. Dar dumneata ai regreta, Lord Romayne! Asta e doar dorință, la fel de iute și de distructivă precum o furtună de vară. După ce trece, ai să blestemi ziua în care m-ai cunoscut. Și după aceea, mă vei disprețui pentru că ți-am ruinat viața.

El se făcu alb ca varul.

– Ai o părere foarte proastă despre mine și una chiar mai proastă despre dumneata, dacă poți crede asta. Pasiunea nu e totul, dar poate fi elementul vital al unei căsnicii bune. Te rog, dă-ne o șansă pentru a afla ce altceva avem în comun!

Furia ei față de el păli, înlocuită de tristețe. Ar fi crezut că seriozitatea lui e romantică, dacă n-ar fi știut cât de mult se înșela.

Dar Doamne, Dumnezeule, era fermecător în pasiunea și sinceritatea lui! Femeia stricată, care era ea, tânjea să se culce cu el. Voia să guste din fructul oprit într-un fel care să nu facă rău nici unuia din ei. Trecuse mult, foarte mult timp de când nu mai simțise o astfel de dorință arzătoare.

Poate că merita să riște o scurtă satisfacție nebună. Înghiți greu, speriată de gândul propriei nerușinări. Mai probabil era că avea să-l alunge și asta ar fi bine. Dar trebuia să încerce.

Prinzându-i privirea, spuse:

– Dacă pasiunea îți întunecă mințile, am o soluție. Hai să avem o aventură! Sălbatică și depravată, dar foarte discretă, pentru că nu-mi doresc o reputație care să se reflecte negativ asupra fiicei mele. Amândoi

o să ne bucurăm foarte tare de ea și, în câteva zile sau săptămâni, o să-ți vii în fire. O să-mi mulțumești atunci pentru înțelepciunea mea și o să putem merge mai departe, fiecare pe drumul lui, vindecați de această dorință sălbatică.

Ardoarea care-l luminase ca o lumânare dispăru, pe măsură ce dorința și speranța se topiră, lăsându-l mai îmbătrânit și mai întunecat.

– Cred că nu, milady.

Ea oftă lung, știind că era înțelept, dar regretând amarnic pierderea acestei rare și dulci legături. Pentru că era adevărată și puternică, dar absolut greșită pentru amândoi.

După câteva momente de tăcere, el spuse pe un ton neutru:

– Dacă plănuiai să mă alungi, ai reușit. Făcu o plecăciune, ironic. Îți mulțumesc pentru onestitatea și înțelepciunea dumitale. Poate că într-o zi o să-ți fiu și recunoscător că m-ai refuzat. Dar... nu azi.

Se întoarse și părăsi salonul, bâjbâind orbește cu mâna după clanță. Ușa se închise încet în urma lui.

Tremurând, Jessie se lăsă într-un fotoliu și își petrecu brațele în jurul trupului. Făcuse bine că distrusese relația lor în devenire. Dar de ce durea atât de tare să facă ceea ce trebuia?

capitolul 12

În loc să se îndrepte spre ieșirea din reședința Ashton, Daniel intră într-un alt salon și închise ușa după el. Apoi se rezemă de ea știind că nu putea da ochii cu nimeni până când nu se liniștea. Presupunând că asta era posibil. Se simțea... golit. Un om pustiit, acum distrus.

Presupunea că ar fi trebuit să se simtă ușurat că sinceritatea îndrăzneață a lui Jessie nu permisese ca relația lor să se dezvolte. Nu era nici măcar o relație, doar dorință, așa cum subliniase ea atât de hotărât.

Partea inferioară a trupului său voise cu disperare să accepte oferta ei de a avea o aventură. Era încă atât de excitat, încât creierul abia reușea să funcționeze.

Dar acceptarea ar fi fost greșită din multe puncte de vedere. Ea se comportase ca și cum câteva după-amiezi de împerechere ar fi domolit nepotrivita lor dorință, după care fiecare ar lua-o cu inima ușoară pe drumul lui. Dar nu-și putea imagina cum o astfel de aventură s-ar sfârși cu bine, pentru că nu-și putea imagina o zi când n-ar mai dori-o.

De cât timp era pustiit? Cu siguranță de când murise Rose, dar primele semințe fuseseră sădite mai înainte de către părinții lui care voiau să fie mândri de fiul lor, fără să-l înțeleagă. Sau să vrea să-l înțeleagă. Îl iubiseră atâta timp cât făcuse exact ce voiau ei. Învățase de timpuriu cum să le câștige afecțiunea. Relația lui cu ei aproape că se destrămase când o repudiaseră pe Laurel pentru că-și părăsise soțul. Nu le păsa cât de îndreptățită ar fi fost. Singurul lucru pe care-l făcuse vreodată și pe care-l aprobaseră cu adevărat a fost că se măritase cu un conte și nu-i puteau ierta eșecul căsătoriei.

Nici nu putuseră trece peste faptul că Daniel îi ținuse partea lui Laurel, deși pe el nu-l repudiaseră. Aveau nevoie de imaginea fiului lor perfect, chiar dacă în particular erau mânioși pe el.

Relația lui cu ei continuase cu devotament, dar în interior era... nesinceră. Când muriseră, simțise tristețe și regret, dar nu suferise cu adevărat.

Pentru indiferent ce motiv nebunesc, Jessie Kelham păruse o femeie care ar fi putut umple golul sufletesc. Asta se dovedise a fi doar imaginația lui disperată. Dar fusese o imaginație încântătoare, atâta timp cât durase...

Închizându-și ochii, se rugă pentru liniște sufletească. Apoi își impuse să se liniștească, membru cu membru, mușchi cu mușchi până când ajunse într-o stare potrivită pentru a se înfățișa în public. Din fericire, acum trebuia să meargă în East End să lucreze în mica infirmerie de la Casa Zion. Îngrijirea pacienților îi va solicita întreaga

atenție, așa încât putea începe să o dea uitării pe Văduva Neagră. Supraviețuise unor lucruri mai rele decât să fie respins de o femeie pe care abia dacă o cunoștea și va supraviețui și de data asta.

Dar se întrebă cât timp va trece până când inima va înceta să-i sângereze.

Se făcuse târziu când Daniel se înapoie la reședința Kirkland. Avea cheie, așa că intră încet, neașteptându-se să vadă pe cineva. Dar înainte de a se îndrepta spre camera lui, Kirkland ieși din birou. Era fără veston și desculț și avea într-o mână un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Spionul elegant relaxându-se acasă.

– Presupun că nu e sângele tău pe cămașă, spuse încet Kirkland.

Daniel își coborî privirea și atunci văzu petele roșii-maronii care se întindeau pe fața până nu demult imaculată a cămășii sale.

– Am făcut câteva operații. A fost destul de înviorător.

Kirkland zâmbi.

– Cu siguranță a fost mai interesant decât documentele financiare la care am lucrat eu. Mi-am zis că e suficient pentru ziua de azi, mă opresc înainte de a adormi în fotoliu. Vrei să mi te alături pentru un brandy? Sau vrei ceva de mâncare?

– Am mâncat la o tavernă cu câțiva membri ai echipei ca să putem discuta planurile de viitor. Niște oameni foarte de treabă. Daniel își lăsă pălăria pe o masă, simțindu-se epuizat. Dar munca alungase cei mai răi demoni. Totuși, n-aș refuza un pahar cu brandy.

Kirkland îl conduse în birou și deschise un dulap bine aprovizionat. Pe când turna încă un pahar de brandy, observă:

– Se pare că îți extinzi ideea inițială pentru infirmeria de la Casa Zion?

– Există o mare nevoie în acea zonă. Un tânăr chirurg de la Bart's[1] şi-a oferit serviciile ca voluntar la Casa Zion când are timp. E energic şi competent, aşa că o să-i ofer un salariu care să-i permită să lucreze acolo cu jumătate de normă.

Daniel se aşeză obosit într-un balansoar şi îşi întinse picioarele. Fusese o zi lungă. Oare doar azi-dimineaţă Jessie Kelham îi respinsese oferta?

– Există o clădire de închiriat vizavi de adăpostul Casa Zion, aşa că o să-l pun pe Hyatt s-o obţină pentru infirmerie. Orice spaţiu suplimentar poate fi folosit de Casa Zion pentru alte adăposturi.

Kirkland zâmbi şi se aşeză pe fotoliul din faţa lui.

– Descoperi avantajele bogăţiei şi ale avocaţilor care îţi execută pe loc ordinele?

– Într-adevăr. Daniel sorbi din brandy, rezistând dorinţei de a-l da pe gât dintr-o înghiţitură.

– Una dintre femeile de la adăpost e văduva unui farmacist. Foarte bine informată. E pregătită şi dispusă să organizeze o farmacie dacă voi asigura materialele.

– Se pare că ai avut o zi foarte productivă. Kirkland sorbi din brandy, cu o privire şireată. De asta arătai de parcă te-a călcat poştalionul?

Daniel se strâmbă. Primul său impuls fu să nege că era ceva în neregulă, în afară de oboseală. Dar simţea nevoia să vorbească şi, pentru că nu voia să-şi supere sora, Kirkland era singura opţiune.

– În dimineaţa asta, i-am cerut permisiunea lui Lady Kelham să-i fac curte. M-a refuzat. Foarte hotărât.

Kirkland rămase nemişcat, cu paharul la jumătatea distanţei spre gură. După un moment de tăcere, spuse încet:

– Îmi pare rău. Presupun că nu i-ai cerut asta fără a fi cugetat îndelung.

Daniel se strâmbă.

---

[1] Prescurtare de la St. Bartholomew's Hospital, cel mai vechi spital din Europa, înfiinţat în 1123 pe lângă biserica anglicană Sf. Bartolomeu cel Mare din Londra (n.tr.)

– Din contră. Când sunt în preajma ei, se pare că nu pot gândi deloc.

Cumnatul lui clipi.

– Asta-i... surprinzător.

– Am descoperit că așa e, având în vedere că n-am avut niciodată probleme în a-mi ține firea când e vorba despre femei. Daniel reuși să schițeze un zâmbet sincer. Cred că doamna e pedeapsa divină pentru faptul că n-am putut înțelege cum tu și Laurel v-ați îndrăgostit la prima vedere.

Kirkland dădu peste cap tot restul de brandy și mai turnă câte o porție pentru amândoi.

– *Foarte* surprinzător. Nu te-am învinuit niciodată pentru că n-ai înțeles ce simțeam. Aveai dreptate că eram prea tineri și că tot ceea ce simțeam putea fi doar o simplă pasiune trecătoare. Întâmplarea face că dragostea era adevărată, dar ne-au trebuit zece ani pentru a ne reclădi mariajul după ce a eșuat. Dragostea la prima vedere e mai degrabă o stea căzătoare, decât o dragoste trainică.

Era simplu să te gândești la Jessie ca la o stea căzătoare, rapidă și strălucitoare și imposibil de prins.

– Ea și cu mine suntem mai maturi și poate mai înțelepți. A fost lipsită de echivoc explicându-mi de ce nu ne potrivim, și asta nu doar pentru că nu ne cunoaștem bine.

– E din cauză că ea caută un bărbat mai vârstnic la fel ca răposatul ei soț? Dacă asta e cauza, poate că-și va schimba părerea.

– Nu de asta m-a respins. Daniel se jucă cu paharul, privind cum lumina lumânării se reflectă prin băutura tare, închisă la culoare. Spune că eu sunt un om bun, iar ea e o femeie imorală și că, odată ce atracția de la început va trece, ar putea fi un dezastru.

Kirkland se încruntă.

– E foarte directă, dar s-ar putea să aibă dreptate.

– Poate că da. Daniel își închise ochii la revenirea durerii. Dar aș vrea să-mi fi acordat mai mult timp înainte de a închide ușa atât de ferm.

– Poate că a crezut că o amputare rapidă e cel mai bun leac.

Daniel pufni.

– Metaforele medicale țin de domeniul meu, nu de al tău. Îl străfulgeră un gând.

Te-am rugat să-i cercetezi trecutul. Ai descoperit de ce crede că e o femeie imorală?

– O investigație aprofundată ar cere să trimit oameni în locurile unde a trăit și n-am avut timp și nici motive să fac asta. Dar frumusețea ei atrage atenția, așadar, oricine a cunoscut-o în trecut a bârfit încă de când a sosit în Londra, explică Kirkland. Ceea ce înseamnă zăpăceală, exagerări și minciuni sfruntate care sunt imposibil de evaluat corect.

– Înțeleg limitele bârfelor, dar spune-mi ce ai auzit, zise Daniel pe un ton lipsit de inflexiuni. Poate că mă va face să-i fiu recunoscător că m-a respins.

– Cum vrei, dar nu există prea multe informații. Nimeni nu pare să știe unde s-a născut sau care e situația ei familială.

– Mi-a spus că tatăl ei era vicar. Înțeleg că asta explică în parte dezgustul ei pentru această ocupație.

Sprâncenele lui Kirkland se arcuiră.

– Asta e mai mult decât știe oricine altcineva. Cu toate astea, are sens. Întotdeauna s-a considerat că vorbește corect și are o bună educație. A intrat prima dată în atenția publicului ca actriță în Yorkshire. Era tânără și lipsită de experiență, dar înfățișarea ei deosebită i-a adus constant roluri de ingenuă. Ca actriță, a fost ținta a numeroase bârfe în York. S-a spus că a avut mulți amanți, dar numărul acestora e probabil exagerat.

– Nu iese fum fără foc? murmură Daniel.

– Niște scântei foarte mici pot fi aruncate astfel încât să pară un foc puternic, spuse Kirkland sec. Actrițele pe care le cunosc afirmă că relatările despre comportamentul lor desfrânat sunt foarte exagerate. Actoria este o muncă grea și majoritatea n-au timp sau energie să se culce cu fiecare mitocan care le consideră o pradă ușoară. Așa că înclină a fi selective.

Simţind că i se face rău, Daniel se întrebă cât de desfrânată o fi fost Jessie.

– Cum a ajuns de la un teatru din Yorkshire la un mariaj avantajos în Kent?

– A avut cel puţin un amant serios, Frederick Kelham. El a dus-o în vizită la unchiul lui, lordul Kelham.

Daniel se încruntă.

– E plauzibil ca moştenitorul unei baronii să-şi ducă amanta în vizită la un bătrân nobil respectabil?

– Nu prea, fu de acord Kirkland. Deşi bănuiesc că s-ar putea întâmpla. Se spune că, atunci când a văzut ce avere are lordul Kelham, l-a ademenit să se însoare cu ea. Există o teorie cum că Frederick i-ar fi fost complice în asta, deoarece spunea mereu tuturor că el şi doamna au continuat să fie amanţi şi că fiica ei e a lui, şi nu a soţului ei.

Daniel se cutremură.

– Urât, dacă e adevărat.

– Ceea ce ar putea sau nu să fie adevărat. Lady Kelham a fost un model de bună-cuviinţă şi e posibil să nu cunoască bârfele. Cei care au cunoscut-o în Kent spun că a fost o gazdă binevoitoare şi o soţie respectabilă care i-a fost devotată soţului şi fiicei ei.

– Aşadar, care din ele e adevărata femeie? cugetă Daniel. Actriţa scandaloasă sau soţia şi mama decentă şi aşezată?

– Se poate ca amândouă variantele să fie adevărate, sublinie Kirkland. Pur şi simplu nu avem suficiente informaţii pentru a decide. Adesea, tinerii fac fapte nebuneşti înainte de a se aşeza la casele lor şi astfel de lucruri sunt privite cu indulgenţă. Ca şi o femeie să facă acelaşi lucru e mai puţin obişnuit şi mai riscant pentru că va fi judecată cu mult mai multă asprime. Dar nechibzuinţa nu-i acelaşi lucru cu ticăloşia.

Adevărat, dar Daniel era încă speriat de unele fapte din trecutul lui Jessie. Un subiect controversat, de vreme ce ea refuzase chiar să se gândească la el ca la un posibil soţ.

– Mulţumesc. Ştiind mai mult despre trecutul ei mă face să înţeleg mai uşor de ce crede că nu ne-am potrivi.

Ce păcat că, deşi ştia că e întru totul nepotrivită pentru el, asta nu-l împiedica să o dorească.

capitolul 13

– N-o să mai avem multe zile ca acestea, spuse Mariah în timp ce sorbea din limonadă şi se uita din pavilionul reşedinţei Ashton spre pajiştea însorită unde Beth şi alţi copii se jucau ţipând de bucurie. În curând vom pleca la Ralston Abbey. Cu toate astea, tu poţi rămâne în continuare aici, dacă vrei. Numai Dumnezeu ştie cât de încăpătoare e casa asta.

Jessie simţi că i se strange inima. Îi plăcea să locuiască sub acelaşi acoperiş cu Mariah şi cu Julia care deveniseră cele mai bune prietene pe care le avusese vreodată. Să scrie scrisori nu era acelaşi lucru.

– Nu-i nevoie. A fost o vizită minunată. Dar e timpul să ne întoarcem în Kent.

Mariah se uita peste un mic teanc de invitaţii care i se aduseseră mai devreme. Scoase una ca s-o studieze mai atent.

– Familia Dunhaven va organiza un bal al recoltei săptămâna viitoare, aşa că rămâi până atunci. Va fi o încheiere plăcută a micului sezon. Oricine din înalta societate mai e în oraş o să fie acolo, aşa că ne putem lua rămas-bun. Familia Dunhaven e o gazdă admirabilă.

– Nu sunt sigură că ar trebui să mă duc la un bal, spuse Jessie pe jumătate serioasă. Hotărârea mea de a mă purta cuviincios ar putea dispărea şi mă voi face de ruşine valsând.

– N-o să se sfârşească lumea dacă se va întâmpla aşa ceva. Mariah puse invitaţia deoparte pentru a-i răspunde mai târziu. Dar cum merge cu căutarea unui soţ? N-ai mai spus prea multe în ultimul timp.

– Ei bine, am primit propuneri indecente de la câțiva bărbați dornici să consoleze o văduvă singuratică. Majoritatea erau însurați. Se strâmbă. Una a fost de la Sir Harold Truscott.

– Nu e el unul dintre văduvii pe care i-ai luat în considerare ca potențial soț? Bogat, agreabil și mai în vârstă?

– Părea o alegere bună, dar vai mie! N-a fost să fie. Când mi-a făcut propunerea, i-am spus că m-aș gândi la o căsătorie, dar nu la o aventură clandestină. Jessie chicoti. A sugerat că s-ar putea gândi la o căsătorie, dar mai întâi va trebui să încerce marfa pentru a fi sigur ce capătă. I-am spus că nu-mi voi coborî valoarea de piață oferindu-i mostre gratuite. Totul a fost îngrozitor de meschin.

Mariah râse.

– Ai fost tentată să continui negocierile în speranța că obții o înțelegere satisfăcătoare?

– Nu neapărat. Avea mâini lipicioase.

Jessie bănuia că ar fi putut să-l farmece pe Sir Harold pentru a o cere de soție, dar de fapt nu voia să se mărite cu el. Nu se putea abține să nu-l compare cu Lord Romayne. Deși Sir Harold era un bărbat plăcut, cu o reputație solidă și relații utile, era plicticos și cu cât îl vedea mai des, cu atât mai plicticos devenea.

– Sunt surprinsă că n-ai primit nici măcar o ofertă, cugetă Mariah. Ai fermecat mulți gentlemeni doar intrând într-o încăpere.

– Nu-i pun la socoteală pe cei foarte tineri care mi-au oferit inimile lor și poezii proaste, spuse Jessie. Au fost și câțiva din aceștia. Le pomenesc de recenta mea văduvie și-i refuz cu blândețe, dar foarte, foarte ferm. A mai fost o singură ofertă, foarte puțin acceptabilă, dar n-ar fi funcționat.

– Da? Mariah îi aruncă lui Jessie o privire veselă. Cine era acceptabil, dar nepotrivit?

Jessie ezită. N-ar fi trebuit să spună nimic, dar își dădu seama că voia să vorbească despre el.

– Lord Romayne mi-a cerut permisiunea să-mi facă curte. Bineînțeles că am refuzat.

– Ce? Mariah se holbă la ea. Ce vrei să spui cu „bineînțeles"? Daniel e un bărbat atrăgător, inteligent, fermecător și, ca frate al lui Laurel și vechi prieten al lui Adam, Randall si Kirkland, e un om pe care-l cunoaștem, nu un străin nesigur. În afară de vârsta lui, se potrivește perfect condițiilor tale. L-am văzut la infirmeria de la Casa Zion și se poartă remarcabil cu copiii. Ar fi un tată vitreg minunat pentru Beth. Are și un titlu și cunoștințe influente pentru ca tu și fiica ta să fiți în siguranță, departe de respingătorul Frederick. Cum ai putut spune nu?

Daniel. Numele lui era Daniel.

– Am fost foarte tentată, admise Jessie. Dar nu cred că ne-am potrivi... Și eu... îl plac mult prea mult pentru a-l împovăra cu o soție pe care în curând va regreta că o are.

Mariah își țuguie buzele.

– Am sentimentul că lucrurile sunt cu mult mai complicate decât lași să se înțeleagă.

Jessie zâmbi strâmb.

– Ai dreptate, și îți apreciez tactul de a nu-mi mai pune alte întrebări.

– Pot fi plină de tact când n-am de ales, spuse Mariah sec. Se pare că nu mai ești la fel de îngrijorată din cauza nepotului tău ca atunci când ai sosit în Londra?

Jessie încuviință din cap.

– N-am mai auzit nimic de el și acum cred că am reacționat exagerat la amenințările lui. Era furios, dar e un om mai degrabă comod. După ce a trecut de șocul inițial de a nu moșteni titlul, probabil că și-a dat seama că va avea o avere frumușică fără responsabilitatea de a administra domeniul. Asta ar trebui să i se potrivească mănușă, având în vedere cât de tare urăște orice ar semăna cu munca.

– Ca mamă, bineînțeles că ai reacționat imediat în fața unei posibile amenințări la adresa lui Beth, spuse Mariah cu înțelegere. Dar dacă primejdia a trecut, nu-i nici o grabă să-ți alegi un soț. N-ar trebui să fie greu să-ți găsești un bărbat care n-are mâini lipicioase.

Amândouă râseră. Mariah avea dreptate. Acum, că temerile lui Jessie se potoliseră, nu mai era nici o grabă să se mărite. Adevărul e că mai degrabă nu s-ar fi măritat deloc. Privirea i se îndreptă spre fiica ei care chicotea cu fata majordomului. Cu toate că avea îndoieli cu privire la căsătorie, i-ar fi plăcut să mai aibă copii. Poate cândva...

Se dovedi că balul de la familia Dunhaven era un eveniment care meritase să fie așteptat. După ce făcu un tur de început pentru saluturi, Jessie își găsi o poziție la perete de unde putea să se bucure de muzică și să se uite la oaspeții eleganți care se învârteau pe podeaua lustruită. În ținuta ei de doliu, se simțea ca un corb la ospăț, dar chiar dacă nu putea dansa, putea să se distreze. Cu siguranță că bătutul din picior în ritmul muzicii nu era o încălcare gravă a obiceiurilor doliului.

Sala de bal era mai puțin aglomerată decât prima serată a lui Jessie și domnea o atmosferă relaxată în timp ce oamenii își luau rămas-bun de la prietenii pe care nu-i vor mai vedea preț de câteva luni. Mariah și Julia dansau cu soții lor, și toți patru arătau foarte veseli. Jessie zâmbi nostalgic. Îi plăcea să danseze, dar lui Philip nu, așa că trecuse mult prea mult timp de când participase chiar și la o serbare câmpenească.

Dar anul viitor putea să se întoarcă în Londra și nu va mai fi în doliu. Mariah îi dăduse o invitație deschisă la reședința Ashton, și Jessie abia aștepta următoarele vizite, în primul rând pentru că Beth avea nevoie să crească în mijlocul acestei lumi sofisticate.

Tocmai voia să se alăture unui grup de femei mai în vârstă care luaseră în stăpânire un colț al sălii de bal când atenția îi fu atrasă de noii sosiți. Lordul Kirkland și soția sa, împreună cu oaspetele lor, lordul Romayne.

Jessie se simți de parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Nu-l mai văzuse de la întâlnirea lor cu aproape două săptămâni în urmă și sperase ca lucrurile să rămână așa.

Pentru că el încă n-o văzuse, se retrase prin două uși franțuzești spre o terasă care dădea spre vastele grădini Dunhaven. Aerul toamnei timpurii era răcoros, dar îi liniștea nervii. N-ar fi trebuit să fie surprinsă să-l vadă pe Lord Romayne când majoritatea lumii bune din Londra era prezentă în seara asta, dar încercă să nu se gândească la el.

Își puse mâinile pe balustrada de lemn gândindu-se la timpul petrecut în Londra. Deși era profund recunoscătoare pentru prietenii pe care și-i făcuse, era pregătită să se întoarcă la liniștea din Kent. Londra îi atenuase durerea pe care i-o provocase moartea lui Philip și acum, că nu-și mai făcea griji pentru Beth, putea începe să-și construiască noua viață ca văduvă modestă care n-avea nevoie de un soț.

Data viitoare când îl va vedea pe lordul Romayne, probabil el va fi căsătorit și fericit cu o femeie cu o reputație ireproșabilă. Jessie spera ca soția lui să fie la fel de bună, pentru că bunătatea conta, iar el merita asta.

Tocmai voia să meargă înapoi în sala de bal, când ușile se deschiseră în spatele ei, lăsând să iasă căldura și voioșia în aerul nopții. Înainte de a apuca să se întoarcă, o mână mare de bărbat îi prinse degetele înmănușate ale mâinii drepte, exact acolo unde stăteau pe balustrada terasei. Încercă să-și elibereze mâna, dar bărbatul i-o ținea țintuită de balustradă.

Gândindu-se că era un alt derbedeu care voia să consoleze o sărmană văduvă, se întoarse – și fu îngrozită să dea cu ochii de Frederick Kelham.

Furioasă, își eliberă mâna cu o smucitură puternică, mulțumind mănușilor care o scuteau de atingerea degetelor lor goale.

– Cum *îndrăznești?!* Pleacă de lângă mine!

El se dădu un pas înapoi, ridicându-și mâinile împăciuitor.

– N-o lua așa, Jessie! Vreau doar să-ți vorbesc între patru ochi.

Frederick era un bărbat arătos și destul de fermecător când îi zâmbea așa cum o făcea acum. Avea ochi albaștri

şi părul de culoarea caramelului al familiei Kelham şi arăta ca o versiune tânără a lui Philip.

Mai mult decât orice, arăta raţional în seara asta. Poate că voia să-şi ceară scuze pentru ieşirea scandaloasă de când aflase că nu era moştenitorul titlului.

– Foarte bine, spuse ea prudentă. Voiai să-mi spui că te-ai împăcat cu condiţiile testamentului lui Philip?

Îşi strânse buzele înainte de a răspunde:

– Acum că am avut timp, m-am gândit la o rezolvare perfectă.

Ea se încruntă.

– Nu-i nimic de rezolvat. Situaţia e destul de clară şi cred că Philip a tratat-o foarte corect.

– Mi s-a furat moştenirea! izbucni Frederick. Nimeni nu ştia că titlul a venit printr-o blestemată de baronie prin ordonanţă şi nu era nevoie să fie adusă în discuţie! Beth era oricum moştenitoare şi n-ar fi dus lipsa titlului de Lady Kelham.

Aşadar, lui Frederick nu-i trecuse furia.

– Poate că nu, dar Philip a fost foarte fericit că era moştenitoarea lui, spuse Jessie pe un ton glacial.

– Acolo unde e, unchiului meu nu-i mai pasă, replică Frederick. Dar după cum am spus, am o soluţie. Mărită-te cu mine, Jessie! Apoi, vom putea fi o familie la Kelham Hall.

– Ea îl fixă cu privirea, şocată.

– Ai înnebunit? Nu m-aş mărita niciodată cu tine după tot ce-ai făcut!

– Nu m-am comportat întotdeauna bine, Jessie, spuse el, afişând un zâmbet de băieţel care-şi cere scuze şi care nu-l prindea deloc. Dar cândva voiai să te măriţi cu mine şi am petrecut grozav împreună. Nu-i nimeni ca tine, şi am fost nebun că te-am lăsat să pleci.

Jessie strânse din buze auzind descrierea nesinceră a felului în care se sfârşise legătura lor.

– Sunt onorată de atenţia dumneavoastră, domnule, spuse ea cu un deplin sarcasm, dar trebuie să vă refuz pentru că mi-e teamă că nu ne potrivim. Se încruntă.

Nu sunt sigură nici că ar fi legal, de vreme ce ești nepotul lui Philip.

El nu ținu cont de asta.

– Nu suntem rude de sânge, așa că nu există nici o opreliște. Și gândește-te la avantaje, Jessie! Ignorându-i tresărirea, îi luă bărbia în mână și adăugă răgușit: Ești o femeie pasională, Jessie, și ai nevoie de un bărbat. Știu cum să te fac fericită, ei?

Revoltată, ea se retrase astfel încât să n-o poată atinge.

– De ce dracu' să mă pun eu și fiica mea sub controlul tău? Kelham Hall și titlul îi aparțin lui Beth și căsătoria mea nu schimbă asta, Frederick! Ai moștenit o avere considerabilă și nu trebuie să-ți faci griji legate de administrarea domeniului sau de statul în Parlament sau de orice altă responsabilitate plictisitoare care vine odată cu titlul. Așa că bucură-te de viața ta și *lasă-ne pe noi în pace!*

Fața lui arătoasă se schimonosi.

– Blestematul meu de unchi mi-a blocat averea într-un fond, așa că trăiesc dintr-o alocație trimestrială ca un blestemat de sărăntoc! Sunt Kelham de la Kelham Hall și merit mai mult!

Ea simți un nod în stomac când el își dădu la iveală slăbiciunea și lăcomia. Aceste trăsături nu fuseseră vizibile atunci când se cunoscuseră prima dată. Fusese prea tânără și necugetată să vadă dincolo de fațada lui amuzantă.

Pe când se retrăgea spre capătul terasei, avu niște viziuni groaznice despre ce ar fi însemnat să fie soția lui. Ar fi preluat Kelham Hall și ar fi invitat cohortele lui de prieteni bețivi și iubitori de jocuri de noroc. Ar fi găsit moduri de a fura bani de pe domeniu, nepăsându-i dacă distrugea ceea ce generații întregi clădiseră. Și cu siguranță că și-ar fi continuat acțiunea de a o declara pe Beth fiica lui nelegitimă, mai degrabă decât moștenitoarea legitimă a lui Philip, astfel încât titlul să-i revină lui.

Cu vocea din nou linguşitoare, o urmă ţinându-se stânjenitor de aproape de ea.

– Eşti o fată deşteaptă, Jessie. Dacă stai să te gândeşti, o să vezi ce plan minunat e ăsta. O să domnim împreună la Kelham şi o să ai un bărbat adevărat în pat. Philip era un bătrânel cumsecade, dar nu poţi pretinde că era prea iubăreţ.

Spaima ei se transformă rapid în furie.

– Porc bicisnic şi vrednic de dispreţ ce eşti! Philip era de o sută de ori mai bărbat decât tine, atât în pat, cât şi în afara lui!

Frederick râse.

– Întotdeauna mi-a plăcut mintea ta, Jess. De-aia ai fost aşa o amantă grozavă. Dar retrage-ţi ghearele şi acceptă inevitabilul, pentru că, dacă nu te măriţi cu mine, o să regreţi.

– Să putrezeşti în *iad*, Frederick! spuse ea pe o voce joasă, primejdioasă. N-o să mă mărit niciodată cu tine. Să nu te apropii de noi şi să nu mai pui niciodată piciorul la Kelham Hall! Am prieteni puternici şi nu voi ezita să le cer ajutorul dacă vei încerca să ne faci necazuri.

– Cât timp vor mai fi prietenii tăi dacă vor afla adevărul despre tine? pufni el. Că ai fost o târfă şi că Beth e fiica mea. Oricine ne vede împreună recunoaşte adevărul. Îmi seamănă şi s-a născut la aproape nouă luni după ce tu şi cu mine ne-am despărţit. Am făcut toate pregătirile să intentez proces pentru a câştiga custodia plodului. Deja am vorbit cu un judecător şi a spus că nu va fi greu să fiu declarat tutorele ei legal. Vocea îi coborî până la un şuierat. Acceptă propunerea mea generoasă, Jessie, sau o să te ruinez şi o să-ţi iau fiica. Jur!

Ea încercă să îl ocolească şi să scape, dar el o înşfăcă într-o îmbrăţişare puternică.

– La naiba, ţi-am dus dorul, şopti el înainte ca gura lui s-o zdrobească pe a ei, limba fierbinte şi umedă încercând să intre forţat printre buzele ei.

Revoltată, ea reuși să-și întoarcă capul, dar el râse din nou. Prinzându-i mâna stângă, i-o apăsă pe erecția lui tare.

– Îți aduci aminte cât de mult îți plăcea asta? Arată-mi din nou!

Furioasă, își lăsă mâna mai jos și îl apucă de testicule, strângând cu toată puterea. Frederick scoase un țipăt chinuit și căzu în spate spre balustradă. Ea o luă la fugă pe lângă el să scape, dar nu putu să nu audă cuvintele lui furioase.

– *Cățea* ce ești! înjură el. Tu și plodul tău o să plătiți pentru asta!

Înainte ca el să mai poată spune ceva, Jessie năvăli pe ușă în sala de bal. Râsetele și muzica se auzeau cu putere ca și cum căzuse într-un univers diferit și mai fericit.

Închise ușile în spatele ei și se rezemă de ele pentru o clipă, aplecându-și capul ca pentru a-și reprima nevoia de a vomita. Trebuia să-și revină înainte să observe cineva că arăta ca o nebună.

„Relaxează-ți expresia! Zâmbește! Încetează să gâfâi ca un iepure speriat!" Când inima începu să-i bată într-un ritm mai normal, se blestemă pentru că înrăutățise o situație deja neplăcută. Să creadă că Frederick acceptase moștenirea lui Beth fusese nechibzuit din partea ei. Lui îi păsa doar de el însuși, și se temea că dorința de răzbunare ar fi putut să-i înfrângă lenevia naturală.

Ar fi oare capabil să convingă un tribunal că era tatăl lui Beth și că ar trebui să fie tutorele ei? Markus Harkin nu credea asta, dar nici nu spusese că era imposibil. Doamne, Dumnezeule, cât de mult ar supraviețui Beth dacă ajungea în mâinile lui Frederick?

Jessie ar fi vrut să-și ia fiica și să fugă atât de departe și de repede, încât să nu le găsească nimeni niciodată, dar Marcus avusese dreptate în legătură cu pericolele unei astfel de acțiuni. Jessie trebuia să continue cu planurile ei de a se mărita cu un bărbat cu putere și influență care s-o protejeze pe Beth. Ar putea oare să-l convingă pe Sir Harold Truscott că are nevoie de o soție ca ea?

O să se gândească la asta mai târziu când n-o să mai fie atât de supărată.

Își ridică privirea și își netezi fustele, apoi se îndepărtă de ușile franțuzești. Trebuia să dispară înainte ca Frederick să se întoarcă în sala de bal. Oare se va supăra familia Ashton dacă îi va ruga ca vizitiul lor s-o ducă acasă? S-ar așeza liniștită în trăsură până când prietenii ei vor fi gata de plecare.

Privirea ei neliniștită cercetă încăperea – și se opri când ajunse la silueta înaltă, irezistibilă a lordului Romayne.

capitolul 14

Lui Jessie i se tăie răsuflarea când lordul Romayne se întoarse și li se întâlniră privirile. După cum observase Mariah, sfântul doctor Herbert se potrivea perfect cerințelor ei, în afară de vârstă, și asta cu greu s-ar putea spune că era vina lui. De dragul lui Beth, ar trece cu vederea peste tendințele lui cucernice și peste pericolele la care se expunea dacă afla mai multe despre ea.

Ochii lui se îngustară în timp ce se uitau unul la altul cu o intensitate care vibra prin toată sala de bal. Nu părea încântat să o vadă, dar nici disprețuitor.

Ea se simțise atrasă de el încă de la început și înțelese dintr-odată că tocmai din cauza acestei atracții îl respinsese, pentru că întotdeauna dăduse greș cu bărbații care-i stârneau pasiunea. Dar acum era mai în vârstă și mai înțeleaptă, iar el era foarte diferit de bărbații care o făcuseră să sufere în trecut. Semăna mai mult cu Philip decât cu Frederick. În afară de faptul că era lord de drept, era prieten cu familiile Kirkland, Ashton și Randall, toți bărbați puternici care ar putea-o ajuta s-o protejeze pe Beth dacă era necesar.

Venise momentul să riște tot. Cu mâinile tremurând, începu să traverseze sala de bal, ocolindu-i pe dansatorii care se roteau. El o privea cu o expresie detașată și impasibilă pe față, doar cu ochii plini de curiozitate.

Şi de îngrijorare, bănuia ea. Nu-l putea învinovăţi pentru asta. Se opri destul de aproape, cu inima bubuindu-i în piept.

– Lord Romayne. Îşi umezi buzele uscate. Aş putea să vă vorbesc? Între patru ochi?

El se încruntă, dar spuse politicos:

– Cum doriţi, Lady Kelham. Cred că există nişte camere mai liniştite încolo, pe acest coridor.

– Mulţumesc. Îl luă de braţ şi îl simţi cum se-nfioară. Sau poate că era propria ei reacţie când îl atinsese.

A doua uşă pe coridor era deschisă dezvăluind un salonaş gol. Jessie fu recunoscătoare că majoritatea oaspeţilor dansau sau devorau bufetul din sufragerie, aşa că încăperea le stătea la dispoziţie. Lordul Romayne se desprinse şi se întoarse spre ea. Faţa sa impasibilă nu exprima nimic din căldura pe care o văzuse în anterioarele ocazii.

– Cum vă pot fi de folos, Lady Kelham?

– E... e greu de spus. Îi refuzase oferta de a o curta şi el respinsese ideea unei aventuri, cu toate acestea motivul ambelor oferte mocnea între ei, nebunesc şi presant.

– Aveţi vreo indispoziţie pentru care aţi dori un sfat?

– Nimic de felul acesta, răspunse ea. E cu totul altceva. Şi avea să fie mult mai dificil decât se aşteptase ea.

Nervoasă, îşi duse mâna spre păr, lăsând o şuviţă închisă la culoare şi lucioasă să-i cadă liberă de-a lungul gâtului. Era fără intenţie, dar fu încântată să vadă cum privirea lui se pironi pe acea şuviţă nedomolită de păr. Asta ar putea să meargă, doar dacă o dorea suficient de mult pentru a depăşi toate motivele pentru care ar trebui să fugă în direcţia opusă.

– Vreau să invoc dreptul unei femei de a se răzgândi. Începu să se plimbe prin încăpere cu paşi mici şi tensionaţi. Acum două săptămâni, v-aţi exprimat interesul de a mă curta. Am refuzat, spunând că nu credeam că ne-am fi potrivit.

– Eram acolo, spuse el sec. Îmi amintesc. Am considerat că aţi expus foarte detaliat ceea ce ne deosebeşte. Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

Ea zâmbi strâmb.

– Mintea încerca să fie înțeleaptă, dar inima a silit-o să tacă. M-am gândit la dumneavoastră de când ne-am întâlnit. Aș fi profund onorată dacă mi-ați face curte și, dacă mi-ați cere mâna, jur că aș face tot ce-mi stă în putință să fiu genul de soție pe care-l doriți și de care aveți nevoie.

Cuvintele ei îl tulburară vizibil, dar spuse rece:

– Poate că ar trebui să rămânem la supremația minții asupra inimii. Nu ne cunoaștem aproape deloc și ce cunoaștem nu sugerează că o căsătorie ar fi înțeleaptă.

– N-am fost niciodată prea înțeleaptă, spuse ea pe un ton glumeț. Cu excepția alegerii răposatului meu soț, Philip. Căsătoria cu el a fost cel mai înțelept lucru pe care l-am făcut. Cred că mariajul cu dumneavoastră ar fi la fel de înțelept.

– Dar pentru mine ar fi înțelept să mă căsătoresc cu dumneavoastră? Gura i se strâmbă. Asta a fost obiecțiunea dumneavoastră anterioară.

– Partea asta nu s-a schimbat, spuse ea sincer. Dar ați avut dreptate că ar trebui să ne cunoaștem mai bine, pe-ndelete.

– Așa încât să ne putem răni mai tare? întrebă el pe un ton iritat.

Ea trase adânc aer în piept.

– Sper că nu. Însuși faptul că ne putem răni reciproc nu e oare un semn că ținem unul la altul?

– Poate. Dar nu e un semn foarte încurajator.

Deznădăjduită, se întrebă dacă nu cumva își distrusese orice șansă de a fi cu el. Trebuia să-și joace ultima carte.

– Există un singur lucru pe care fără discuție îl avem în comun și e puternic și foarte real.

Se apropie de el. Când era la doar un pas distanță, se opri și își ridică mâna, ezitând.

– Bănuiesc că dorința e motivul pentru care până acum doar ne-am înțepat reciproc.

Degetele ei îi atinseră pometii și rătăciră prin părul lui blond, în vreme ce el stătea înțepenit. Oase puternice

și ochi de un cenușiu intens compuneau o față arătoasă unde ridurile seriozității erau compensate de cele ale amuzamentului. Dacă pe fața unui bărbat se putea citi caracterul lui, atunci acest bărbat era puternic, inteligent și blând.

– Daniel, șopti ea și mâna ei îl luă de ceafă trăgându-l în jos pentru un sărut tandru, explorator.

Când o sărutase prima dată, fuseseră foc și frustrare și îi aduseseră pe amândoi aproape de nebunie. Acum ea îi oferea blândețe și promisiuni, latura ei mai bună. Se apropie până când sânii i se lipiră de pieptul lui. Avea un corp minunat, puternic, unul pe care dorea să-l cerceteze. Dar mai întâi trebuia să-l convingă.

– *Jessie*. El scoase un sunet înăbușit și-și puse un braț pe spatele ei, iar celălalt în jurul taliei. O ținu strâns lângă el ca și cum el ar fi fost pe moarte, și ea era apa vie.

– Mi-ai inundat simțurile și mintea!

Buzele i se deschiseră și sărutul se adânci. După un val de ușurare care-i înmuie picioarele, ea se abandonă îmbrățișării lor, bucurându-se de forța, de căldura și de ființa fără seamăn care nu era nici doctor, nici lord, ci pur și simplu Daniel.

Îi plăcea să simtă cum îi bate inima și mângâierea lentă a mâinii lui pe șold. De ce îi rezistase când era limpede că era așa cum trebuia să fie? Întrebarea dispăru pe măsură ce și ea își lăsa simțirile și mintea invadate de el. Ar fi vrut ca această îmbrățișare să dureze veșnic...

– *Sfinte Dumnezeule!*

Exclamația șocată a unei femei fu pentru Jessie ca o scufundare în apa rece ca gheața. Doamne, Dumnezeule, cum au putut uita unde se aflau?

Se smulse de lângă Daniel și se întoarse spre ușă. O femeie țeapănă, cu părul alb și cu o expresie de indignare răutăcioasă îi privea printr-o lornietă bătută în diamante.

– *Ea* nu e mai bună decât ar trebui să fie, scuipă femeia, dar m-aș fi așteptat la ceva mai bun din partea dumitale, Lord Romayne. Privirea ei disprețuitoare

se opri asupra lui Jessie. Deşi bărbaţii sunt atât de slabi. O pradă uşoară pentru femei stricate.

Se adunaseră şi alţi oaspeţi în spatele femeii şi priveau cu expresii uimite şi dezgustate. Doamne, Dumnezeule, iată-l şi pe Frederick cu un rânjet maliţios pe faţă! Cu siguranţă că aştepta ruinarea definitivă a lui Jessie şi o acordare lejeră a custodiei, pentru că mama lui Beth era o târfă.

Gândul însufleţi creierul împietrit al lui Jessie.

– Îmi pare atât de rău! spuse ea cu o voce întretăiată. N-am vrut să ofensăm pe nimeni. Dar eu şi Lord Romayne am uitat de noi pentru că tocmai am convenit să ne căsătorim.

Ce? Daniel se uită la Jessie, întrebându-se dacă auzise bine. Ea îşi ridică privirea spre el, o rugăminte disperată în ochii fascinanţi. Ceea ce se întâmpla cu ea nu era obişnuit.

Asta trebuia clarificat, dar nu în public. O luă pe după umeri.

– Într-adevăr vă datorăm tuturor scuze. Logodna noastră e o atât de neaşteptată bucurie. Făcu tot ce îi stătu în puteri ca vocea să nu-i trădeze vreo fărâmă de sarcasm.

Kirkland apăru în spatele mulţimii, croindu-şi drum spre ei. Laurel se afla la braţul său, arătând complet uimită.

Amândoi intrară în încăpere, şi Kirkland îi întinse mâna lui Daniel.

– Felicitări! Încă de când mi-ai vorbit despre Lady Kelham, am sperat să ai succes. Îi aruncă lui Jessie o privire ironică, dar nu aspră.

Laurel înaintă şi o sărută uşor pe Jessie.

– Sunt atât de bucuroasă că vom fi surori, Jessie, spuse ea cu căldură. Ca întotdeauna, prezenţa ei răspândea pace.

Cu acceptarea logodnei de către familie, atmosfera se schimbă de la acuzare la cele mai bune urări. Daniel suportă atât cât putu, înainte de a spune:

– Vă rugăm să ne scuzaţi. O voi lua pe Lady Kelham la o plimbare prin grădina dumneavoastră, Lady Dunhaven. Avem multe de discutat.

Jessie arăta îngrijorată şi pe bună dreptate, dar îşi flutură genele aşa cum se cuvenea.

– Ce idee minunată, dragul meu! Grădinile arată atât de romantic.

Fără îndoială că putea juca teatru. Cum dracu' să poată afla el adevărul de la ea? Asta presupunând că exista un adevăr de aflat.

Laurel îşi scoase şalul de caşmir moale, în nuanţe bogate de auriu şi roşu-închis, şi i-l oferi lui Jessie.

– Ia-l tu. Afară e răcoare şi nu vreau ca mireasa fratelui meu să se îmbolnăvească.

Jessie acceptă şalul, cu o expresie surprinsă.

– Mulţumesc foarte mult. Abia aştept să ne cunoaştem mai bine, Lady Kirkland.

– Laurel. Zâmbi cu căldură; apoi ea şi Kirkland ieşiră din cameră.

Daniel puse şalul pe umerii lui Jessie cu atenţia cuvenită. Modelul bogat şi culorile contrastau dramatic cu rochia ei neagră de doliu. Apoi o luă hotărât de braţ şi o conduse afară din salon şi în jos pe scări, în noapte.

Aerul rece era înviorător. În timp ce mergeau pe aleea din cochilii de scoici care ducea în grădină, Daniel îi eliberă braţul. Când ea se uită spre el cu o privire întrebătoare, el îi explică:

– Poate că asta e cea mai importantă discuţie din viaţa mea şi e important să încerc să fiu raţional. Când te ating, îmi pierd raţiunea.

– La fel simt şi eu, şi cerul ştie că trebuie să fim raţionali! Se uită înapoi spre casă, unde luminile străluceau din multe ferestre şi se puteau zări siluete care se uitau afară. Mă întreb câţi oameni ne privesc.

– Oricine poate găsi o fereastră convenabilă, îmi închipui. Vom fi subiect de bârfă pentru cel puţin o zi, poate chiar două, spuse el cinic. Cu siguranţă Lady Dunhaven e încântată de savoarea pe care am adăugat-o balului ei.

Jessie oftă.

– Aș fi preferat să nu fi fost un oaspete atât de interesant.

O arcadă de piatră dădea în grădinile principale. Luna în creștere arunca suficientă lumină ca să ușureze mersul pe aleile din cochilii de scoici de culoare deschisă. Miresmele amețitoare, ușor trecute, ale florilor târzii și ale tufelor nu puteau estompa inocenta înșelătoare a parfumului delicat de violete al lui Jessie.

Mintea îi spunea lui Daniel că ar trebui să plece și a doua zi de dimineață să dezmintă așa-zisa lor logodnă, dar inima – și alte părți ale trupului său – nu erau convinse.

– În întuneric, e mai ușor să spui adevărul, zise el, în timp ce mergeau pe lângă straturile de flori. Vrei să-mi explici despre ce a fost vorba? Nu cred că încercai să mă atragi într-o căsătorie, deși, dacă asta îți era intenția, nu vei reuși. Sunt dispus să fiu lipsit de eleganță și să te las baltă, dacă nu vom putea ajunge la o înțelegere.

– Îmi place că n-o să fii prizonierul așteptărilor societății, spuse ea pe un ton serios. Întotdeauna am fost de părere că e o nebunie ca doi oameni să fie împinși cu forța să se căsătorească dacă sunt surprinși într-o situație compromițătoare. Deși văduvă fiind, nu poate fi vorba de așa ceva aici. Reputația dumitale e suficient de bună pentru a fi iertat dacă anunți că nu suntem logodiți, iar eu voi fi considerată personajul negativ al piesei.

– Pentru că ești o femeie imorală?

– Exact. Jessie ridică din umeri și o coti, cochiliile de scoici scârțâind ușor sub pantofii ei de seară. Nici măcar n-o cunosc pe doamna care m-a acuzat, totuși era sigură ce fel de femeie sunt eu.

– Trebuie să știu exact cât de imorală ești, Jessie. Asta presupunând că așa ești. Până acum, asta e doar o vorbă în vânt.

Ciudat cum de putea vorbi atât de direct cu ea. Era acesta un aspect al atracției fizice dintre ei sau ceva complet diferit?

– Avem nevoie de timp să ne cunoaştem unul pe altul. Vreau să ştiu adevărul despre dumneata, la fel cum dumneata trebuie să-l ştii despre mine.

Mai făcură câţiva paşi până ca ea să spună calm:

– Există lucruri pe care nu le voi discuta, dar jur că nu voi minţi. Cu ce vrei să încep?

Aflându-i trecutul, putea să înlăture cumva ceva din aura ei ispititoare de mister, se gândi el, permiţând raţiunii să revină.

– De unde eşti?

– Ca şi dumneata, sunt din partea de vest a ţării. Am fost în Bristol, deci, dacă îţi par cunoscută, iată de ce. Îşi ridică privirea spre el – faţa ei de forma inimii, albă ca fildeşul în lumina lunii. N-am locuit în Kent până când nu m-am măritat cu Philip, iar pe atunci tu terminasei de mult Academia Westerfield.

El dădu din cap văzând că bănuielile îi erau confirmate.

– Cum e cu familia dumitale? Ai spus că tatăl dumitale era vicar. E adevărat?

– Da, spuse ea fără tragere de inimă. În afară de Philip, eşti singura persoană căreia i-am spus. Mă întreb de ce am făcut-o. Încerc să nu mă gândesc la tatăl meu. Niciodată.

– Oamenii sunt înclinaţi să-mi vorbească, răspunse el. Are legătură cu ambele mele vocaţii, bănuiesc.

– Cred că are mai mult de-a face cu persoana dumitale, decât cu faptul că eşti cleric hirotonisit. Tatăl meu a fost venerat pentru pietatea sa publică, dar nu puteai găsi un reprezentant al bisericii mai meschin şi mai intolerant, spuse ea direct. Te făcea să-ţi pierzi credinţa în Dumnezeu. Mama a murit când eram mică. Mi-o amintesc foarte puţin, dar tata îmi spunea adesea cât de mult îi semăn şi că asta era dovada naturii mele imorale.

El se înfioră auzind durerea vie din vocea ei.

– Nu-i de mirare ca disprețuieşti vicarii. Majoritatea nu sunt ca el.

– Nu pot fi, pentru că altfel n-ar mai pune nimeni piciorul într-o biserică.

– Ai fugit și te-ai făcut actriță ca să pleci de lângă el?

Ea ezită și el bănui că se gândea cât de mult să-i spună.

– N-a fost un drum direct. Am fugit de acasă să mă mărit cu omul pe care-l iubeam.

Așadar, Philip nu fusese primul ei soț.

– Și a fost mai bine decât sub acoperișul tatălui tău?

– Nu neapărat. Eram bucuroasă să stau departe de tatăl meu, dar căsătoria a fost o mare greșeală. Eram mult prea tânără și neștiutoare. Se aplecă și culese o floare deschisă la culoare de lângă alee, răsucind ușor tulpina. Soțul meu era tânăr și... nu era neștiutor. După moartea lui, am rămas fără nici un ban și a trebuit să găsesc un mod de a mă întreține. În disperare de cauză, am intrat în Teatrul Regal din York și am cerut să mă angajeze. Datorită înfățișării mele, am fost angajată și mi s-au dat roluri mici, în special cele care-mi arătau picioarele.

Privirea lui Daniel coborî fără să vrea spre picioarele ei, care erau complet acoperite de valuri grele de țesătură neagră. Dar bănuia că erau perfecte, la fel ca și restul persoanei ei.

– Sunt sigur că ai fost potrivită pentru activitatea teatrului și că ai primit genul de cereri pe care în mod normal le primește o actriță.

– Ah, da. Dar am fost norocoasă pentru că proprietarul teatrului m-a luat sub oblăduirea lui.

Daniel își strânse buzele. Ei bine, dorise adevărul.

– Înțeleg.

– De fapt, nu înțelegi.

Aleea se deschidea într-un scuar împrejmuit cu gard viu, cu o fântână arteziană în mijloc. Jessie se așeză pe una dintre bănci, cu fața spre fântână, fustele alunecând elegant în jurul gleznelor.

– Proprietarul prefera bărbații femeilor. Era un secret știut de toți oamenii din teatru, dar, după cum știi, o astfel de comportare e contrară legilor.

– Un delict care conduce la spânzurătoare, spuse Daniel așezându-se lângă ea pe cât de departe îi permitea banca.

Întunericul era propice pentru rostirea adevărurilor și, paradoxal, îl făcea să fie și mai conștient de prezența ei amețitoare.

– Deși, din fericire, rar se apelează la așa ceva. Așa că s-a lăudat că-i ești amantă pentru a-și ascunde adevăratele preferințe.

– Era bun și amuzant, așa că aranjamentul a funcționat bine o vreme.

Întunericul poate că încuraja adevărul, dar exista și o intimitate periculoasă în aerul nocturn. Fără a o putea vedea bine, deveni extrem de conștient de parfumul ei, de intensitatea vocii ei joase.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– L-am cunoscut pe Frederick Kelham la teatru, spuse ea pe un ton lipsit de inflexiuni. Era un tânăr gentleman fermecător, arătos, proprietarul unui conac lângă York, moștenitorul unei baronii și părea că mă iubește la nebunie. Eu... eu voiam foarte mult ca un bărbat să mă iubească nebunește.

– Așa că ai devenit amanta lui. Vocea lui Daniel era calmă, fără s-o acuze.

– Mi-a cerut să mă mărit cu el, iar eu am acceptat. Vocea ei era plină de amărăciune. Eram mai matură, ar fi trebuit să fiu mai înțeleaptă, dar, din nou, pasiunea mi-a tulburat mințile. Eram logodiți și eram văduvă, nu o tânără fecioară. M-am comportat... prostește.

– Deci, n-ai mai așteptat căsătoria. N-a fost groaznic de imoral.

– A fost imoral de *stupid!* ripostă ea. A spus că o să mă ducă să-l cunosc pe unchiul lui. Credeam că Frederick voia binecuvântarea lui Philip pentru căsătoria noastră. În loc de asta... Vocea i se înecă.

Ar fi vrut s-o ia în brațe să-i aline durerea, dar asta ar fi sfărâmat fragila lui stăpânire de sine. Se hotărî să-i ia mâna, încălzindu-i degetele reci în strânsoarea lui.

– A făcut Frederick ceva de neiertat?

Cu o voce joasă, încordată, Jessie șopti:

– Mi-a poruncit să-l seduc pe Philip.

capitolul 15

Daniel se uită spre capul plecat al lui Jessie, îngrozit că fusese tratată ca o târfă de către un bărbat în care avea încredere şi cu care voia să se mărite.

– De ce ţi-a cerut să faci aşa ceva?

– Spera ca unchiul lui să-i mărească alocaţia, spuse ea sfârşită. Frederick era extravagant, iar venitul pe care i-l oferea domeniul lui şi modesta alocaţie trimestrială din partea lui Philip nu-i erau de ajuns. Mi-am dat seama că nu dorise niciodată cu adevărat să se însoare cu mine. Voia doar să mă folosească pentru a obţine mai mulţi bani de la unchiul lui.

Daniel scutură din cap.

– Frederick pare incredibil de prost. Lordul Kelham avea reputaţia de bărbat onorabil. Cu siguranţă că ar fi fost îngrozit dacă logodnica nepotului său ar fi încercat să-l seducă.

– Frederick susţinea că nici un bărbat nu-mi poate rezista, aşa că era sigur că voi reuşi. Îl strânse mai puternic de mână pe Daniel. Gândea destul de confuz, dar cred că plănuia să spună că eram o femeie imorală, necredincioasă, în speranţa că unchiul lui îl va plăti să pună capăt logodnei sau mă va cumpăra pe mine ca să-l părăsesc sau ceva de genul acesta. Nu-l cunoştea deloc pe Philip.

– Cei lipsiţi de integritate nu-i înţeleg de obicei pe cei care o au, observă Daniel. Evident că planul său n-a reuşit.

– Am fost îngrozită când Frederick mi-a spus ce voia să fac. Philip era atât de cumsecade şi de respectabil şi mă primise ca pe viitoarea sa nepoată, chiar dacă eram o actriţă fără vreo educaţie. Era un gentleman, iar Frederick era un *codoş*.

– Ai pus capăt logodnei atunci?

Ea încuviinţă tăcut.

– I-am spus că mi-e silă de el şi am fugit. Philip m-a găsit suspinând în grădină. De fapt, una asemănătoare cu asta. Ciudat cum evoluează viaţa.

– I-ai spus ce plănuia Frederick?

– Am fost tentată, dar... Philip îşi iubea nepotul aproape ca pe un fiu. N-am vrut să ştie cât de rău putea să fie Frederick. Presupunând că m-ar fi crezut, deşi putea să n-o fi făcut, pentru că eram doar o femeie imorală. Degetele ei se încleştară pe mâna lui Daniel. Aşa că am spus doar că Frederick ajunsese să creadă că nu ne potrivim şi că eu îl eliberasem de logodna noastră pentru că ştiam că avea dreptate, dar bineînţeles că eram tristă. A fost cea mai bună explicaţie pe care am putut-o oferi pe moment.

Fusese înţeleaptă că nu-l ponegrise pe Frederick în faţa unchiului său. Îşi dăduse oare seama că purtarea ei demnă îl va impresiona pe un bărbat ca Philip Kelham?

– Aşadar, Philip te-a consolat şi s-a dovedit adevărat că nici un bărbat nu-ţi putea rezista.

Îşi ridică brusc capul.

– Crezi că am plănuit asta? întrebă ea cu o voce mânioasă.

– Nu, deşi poate că e încă o dovadă a puterii magice pe care o ai asupra bărbaţilor, spuse el sec. Dar din ce-am auzit despre Frederick Kelham, e uşor să crezi că a fost şi prost, şi lacom. Ştiai că el colindă prin toată Londra spunând că el e tatăl fiicei tale şi adevăratul moştenitor al baroniei?

Jessie scoase un sunet asemănător unui şuierat.

– A pretins asta încă de când s-a citit testamentul lui Philip. A fost oaspetele acestui bal şi, mai devreme în seara asta, m-a încolţit pe terasă şi mi-a spus că dacă nu mă mărit cu el, o să intenteze un proces ca să fie declarat tatăl lui Beth şi tutorele ei. Vocea i se frânse. Vrea să o ia pe Beth de lângă mine!

Daniel scoase un fluierat uşor.

– Cred că acum înţeleg cu mult mai bine întâmplările din seara asta. De aceea m-ai căutat şi m-ai rugat să reîncep să-ţi fac curte?

– Da, şopti ea. Sper că nu mă urăşti. Am venit la Londra să-mi caut un soţ care s-o iubească pe Beth

ca și cum ar fi a lui și care are puterea de a o proteja de Frederick.

– Și, desigur, să te protejeze și pe tine?

– Beth contează cu mult mai mult. Ea e bucuria vieții mele, la fel cum a fost și a lui Philip. Aș face orice s-o protejez.

– Inclusiv să te măriți cu un bărbat la care să nu ții? spuse Daniel sec. Această conversație îi solicita la maximum îngăduința și înțelegerea.

– Bineînțeles că trebuie să fie un bărbat la care să țin și unul care să țină la Beth, dar voiam un soț care să fie mai în vârstă și mai înțelept. Mai puțin înclinat spre furie și gelozie, spuse ea pe un ton trist. Experiențele mele cu bărbații mai tineri n-au fost plăcute. Iată de ce înainte nu te-am avut în vedere.

– Dar în seara asta ai fost suficient de disperată ca să te răzgândești. Gura i se arcui. Nu mă consider un om exagerat de mândru, ceea ce e bine, pentru că mândria mi-a fost îngenuncheată.

– Ai vrut adevărul, îi reaminti ea. Când am scăpat din ghearele lui Frederick și m-am întors în sala de bal, te-am văzut și mi-am dat seama că erai omul potrivit în toate privințele. În plus, mi-am mai dat seama că poate că mă disprețuiești, dar... trebuia să văd dacă aș putea să te fac să te răzgândești. Ceea ce ne aduce aici.

– Să afirmi că ne-am logodit a fost o surpriză interesantă, remarcă el. Deși bănuiesc că era singurul lucru care ne-a salvat de la un scandal, când am fost surprinși sărutându-ne.

– Eram speriată pentru că Frederick era în grupul care se strânsese la ușă. Exulta fiindcă tocmai îi dădusem apă la moară pentru a câștiga custodia lui Beth.

– *Este* el tatăl?

Jessie ezită.

– Aproape sigur că nu e.

El încercă să-i vadă fața mai clar în întuneric.

– E un răspuns interesant. M-aș fi așteptat la o negare categorică.

– Ţi-am promis sinceritate. Inspiră adânc, cutremurându-se. Când am pus capăt relaţiei cu Frederick, el... el m-a violat înainte să pot pleca. Deoarece era pe neaşteptate, nu mă protejasem în nici un fel pentru a preveni o sarcină. Bănuiesc că asta i-ar da oarecare motive să creadă că ar putea fi tatăl lui Beth.

Daniel îşi ţinu răsuflarea, urând gândul că Jessie fusese atacată de o brută violentă.

– Ce spui! Şi nu i-ai povestit unchiului său?

– N-am văzut de ce. Dacă Philip mă credea, ar fi fost distrus, iar dacă nu mă credea, totul ar fi devenit mult, mult mai rău. În schimb, a spus că Frederick era nebun că nu se însurase cu mine, dar Philip nu era nebun, şi că ar fi foarte onorat dacă m-aş gândi la o cerere în căsătorie din partea lui. Mi-a plăcut din clipa în care l-am cunoscut şi părea a fi ca un... un port sigur. Inspiră din nou adânc, cutremurându-se. Voiam atât de mult să fiu *în siguranţă*.

– Te-ai măritat foarte repede?

– O săptămână mai târziu, cu o autorizaţie specială. Îşi feri privirea, stânjenită. Dar în săptămâna aceea, am avut ciclu, aşa că nu cred că e posibil ca Frederick să fie tatăl lui Beth. S-a născut puţin mai devreme, cu toate astea, ceea ce aruncă o umbră asupra problemei. Îi seamănă lui Philip, dar el şi Frederick sunt rude. Mâna i se strânse pe a lui Daniel.

– Cu siguranţă că e fiica lui Philip, spuse el cu hotărâre. Născută legitim la un interval rezonabil după căsătorie şi recunoscută de către lordul Kelham. Se pare că Frederick încerca să te intimideze să-l iei de bărbat pentru că ştie că nu poate câştiga pe baza faptelor. Mai ales de când i-ai demonstrat că ai prieteni puternici.

– Să dea Domnul să ai dreptate, şopti ea. Nu îndrăznesc să risc cu Beth.

– Am dreptate. O strânse de mână, stăpânindu-şi din nou impulsul de a o lua în braţe ca s-o consoleze. Îmi pare rău că ţi-am pus atâtea întrebări dureroase. Ce văd aici în întuneric nu e o femeie imorală, ci o femeie curajoasă şi o mamă iubitoare devotată.

– Mai mult deznădăjduită decât curajoasă. Dar destul despre mine. Ai spus că ai venit la Londra în căutarea unei soții. Ce fel de femeie cauți?

El încercă să-și aducă aminte ce-i spusese lui Laurel. Părea că fusese cu mult timp în urmă. Acum Jessie îi ocupa imaginația.

– Am vrut o femeie matură, nu o fetișcană hlizită. Înțelepciunea e mai importantă decât frumusețea. De fapt, anume n-am vrut o frumusețe, deoarece astfel de femei pot fi complicate.

– Ei bine, eu nu sunt o fetișcană hlizită. Asta-i ceva, remarcă ea. Și nu cred că sunt în mod special complicată. Ce alte cerințe ai?

– O femeie capabilă să-mi supravegheze proprietățile, deoarece sunt mai interesat să fiu chirurg decât să cresc oi sau să cultiv pământul. Îi studie profilul pur, palid. Nu cred că ai experiență ca administrator de moșii.

– De fapt, am, replică Jessie. Sunt interesată de orice și, pentru că Philip iubea Kelham Hall, era bucuros să mă învețe despre administrarea domeniului. Când sănătatea lui s-a deteriorat, i-am preluat din ce în ce mai multe sarcini. Nu pretind că sunt expertă, dar știu ce trebuie făcut și ce întrebări să pun.

– Asta ar fi într-adevăr de ajutor, spuse el plăcut surprins. Ai fi împotriva unui soț care să continue să practice inferioara și vulgara profesie de chirurg?

– De ce să fiu împotriva unui soț care ajută oamenii? Un astfel de comportament ar trebui încurajat. Chicoti. În afară de asta, dacă ești ocupat, nu vei fi ținut sub papuc. Dar ce faci dumneata, milord Romayne? Am vorbit aproape numai eu. Acum e rândul dumitale. Ce te-a determinat să fii sfânt?

El se încruntă.

– Aș vrea să nu-mi mai spui așa. Nu sunt un sfânt. A-i ajuta pe cei care au nevoie îmi oferă multe satisfacții. Nu merit laude deosebite.

– Atenție, îl avertiză ea. Adaugi și umilința la celelalte virtuți ale dumitale.

Daniel nu se putu abține să nu râdă.

– Nu asta era intenția mea. Din fericire, viața mea a fost mai puțin dramatică decât a dumitale. M-am născut cu un interes pentru medicină și vindecare și am petrecut cât de mult timp am putut cu doctorii, trăgătorii de oase și chirurgii din zonă. Tatăl meu era moșierul locului, așa că acceptau să mă lase să stau în preajma lor.

– Doctorii și moașele pe care le cunosc eu se pare că împărtășesc aceeași pasiune timpurie, spuse Jessie gânditoare. Născuți pentru a vindeca.

– Am descoperit același lucru. Să fii medic este o profesie grea, câteodată tristă și uneori periculoasă, cugetă Daniel. E o chemare, și nu doar o simplă meserie. De asemenea, e destul de neelegantă. Părinții mei au fost îngroziți când am spus la o vârstă destul de fragedă că vreau să merg la Edinburgh să studiez chirurgia.

– Așa ai ajuns să urmezi Academia Westerfield?

– Oh, nu, spuse el amuzat. N-au crezut că sunt cu adevărat interesat de medicină. Erau cu mult mai îngrijorați de interesul meu pentru religie. Firește că părinții au încurajat o credință cum se cuvine în Biserica Anglicană cu participarea regulată la slujbe și donații pentru săracii care meritau. Dar exista o capelă metodistă în sat și îmi plăceau mult mai mult credincioșii de acolo. Îmbunătățeau viețile în feluri mult mai practice, ca de exemplu predau cititul și scrisul și nu le păsa dacă cei săraci meritau sau nu. Și eu am predat câteva ore, deși nu cred că părinții mei au aflat asta vreodată. E o plăcere să predai celor avizi de învățătură.

– Așadar, ai fost expediat la Lady Agnes să fii transformat într-un gentleman englez plicticos. Se putea simți un zâmbet în vocea ei. Mă bucur că n-a funcționat.

– La fel și eu. La început îi displăcuse că fusese trimis acolo, și nu la o școală mai mare, dar nu i-a trebuit mult timp să-și dea seama cât de bine se potrivea cu Lady Agnes și cu elevii ei.

– Acum, e rândul dumitale să răspunzi întrebărilor dureroase, milord, spuse Jessie, buna sa dispoziție dispărând. Ce ar trebui să știu despre dumneata? Ce bucurii și tragedii te-au făcut să fii bărbatul care ești astăzi?

Îi datora aceeaşi sinceritate pe care şi ea i-o dăruise.

– Deşi sunt preot hirotonisit, n-am fost niciodată un cleric propriu-zis. Pentru a-i mulţumi pe părinţi, eram dispus să mă duc la Oxford să studiez pentru Biserică de vreme ce mă interesau filosofia şi teologia. Au crezut că asta mă va ţine ocupat şi respectabil până când venea vremea să preiau obligaţiile tatălui meu la Belmond Manor.

Se lăsase confortabil în voia sorţii vreme de câţiva ani. Nici nu-şi dăduse seama că plutea în derivă.

– Apoi, totul s-a schimbat.

– În ce fel?

– L-am adus acasă pe bunul meu prieten, Kirkland, iar el şi surioara mea au înnebunit şi s-au căsătorit, ceea ce era neliniştitor din mai multe puncte de vedere. Tăcu, luptându-se cu vechi dureri. Şi... Nu mult timp după aceea, logodnica mea, Rose, a murit pe neaşteptate pe când eram la Oxford.

– Îmi pare rău, spuse Jessie cu o sinceră compătimire. Trebuie să fi fost devastator. Cum arăta?

– Dulce, bălaie şi cu o fire veselă. Imaginea ei îi apăru fulgerător în minte, o tânără fată surâzătoare care nu va îmbătrâni niciodată. Domeniile familiilor noastre erau vecine şi am crescut împreună. Era cel mai firesc lucru cu putinţă să-ţi imaginezi că o să ne căsătorim şi că o să trăim aceeaşi viaţă confortabilă la ţară, la fel ca şi părinţii noştri. Dar apoi, ea a murit.

Tăcu atât de mult încât Jessie îl îndemnă:

– Şi?

– N-am spus asta nimănui niciodată, nici măcar lui Laurel, zise el încet, dar m-am întrebat mereu dacă nu cumva aş fi putut s-o salvez pe Rose dacă aş fi fost acolo. A murit de o febră puternică, neaşteptată. Există lucruri care ar fi putut fi făcute şi nu au fost făcute. Poate... Vocea i se stinse.

Jessie îşi duse mâinile încleştate spre inimă.

– Şi de atunci, încerci să salvezi cât de mulţi oameni poţi pentru că n-ai putut s-o salvezi pe ea?

El oftă.

– Poate. E posibil să n-o fi putut salva, dar n-o să știu niciodată. Cu toate astea, cea mai mare schimbare a venit când Laurel l-a părăsit pe Kirkland. A refuzat să spună de ce. Pentru prima și singura dată în viața mea, am fost tentat să ucid pe cineva, chiar dacă eu și Kirkland am fost cei mai buni prieteni. Ceea ce a făcut să fie infinit mai rău a fost când părinții mei au repudiat-o pe Laurel și au refuzat să-i permită să vină acasă.

Jessie icni.

– Cum au putut să-i facă așa ceva propriei fiice?

– Nici mie nu mi-a venit să cred. Făcu o grimasă. Atunci mi-am dat seama că erau atât de egocentrici și că nu-i vedeau pe copiii lor ca pe niște persoane de sine stătătoare. Erau mândri de mine pentru că îi puneam pe ei într-o lumină bună. Nu erau foarte interesați de Laurel, dar au fost încântați când și-a asigurat un conte drept soț. Ceea ce a făcut să fie cu atât mai rău când l-a părăsit, chiar dacă el a insistat să spună că totul a fost din vina lui.

– Și așa a fost? întrebă Jessie, intrigată.

– Da, deși n-am aflat motivul, ceea ce a contat a fost cât de mânios am fost pe părinții mei pentru că au repudiat-o pe Laurel. Fusese cea mai dulce și iubitoare fiică pe care ți-o puteai imagina, și apoi să fie abandonată? Chiar și acum gândul îi făcea sângele să-i clocotească.

– Așa că ați deschis împreună o infirmerie?

– În cele din urmă. Mai întâi am organizat o gospodărie comună. Aveam o mică moștenire, iar ea avea un venit generos de la Kirkland, ceea ce făcea să fie mai ușor. Ea se ocupa de gospodărie, în vreme ce eu studiam medicina și chirurgia, până când am învățat suficient încât să nu fiu o amenințare pentru pacienții mei. Casa Zion era proiectul ei personal, dar am muncit împreună la orice trebuia făcut. Faptul că fusesem hirotonisit însemna că puteam oficia botezuri, nunți și înmormântări, ceea ce a fost convenabil.

– Ce au spus părinții tăi de asta? întrebă curioasă Jessie. Te-au repudiat și pe tine?

– Nu, deşi relaţia era tensionată până la punctul de a se rupe. Şi n-a mai fost niciodată la fel.

Daniel regretase moartea prematură a părinţilor săi, dar nu-i jelise. Ceea ce nu fusese prea creştineşte din partea lui, dar să pretindă altceva ar fi fost o minciună. Cu toate astea, într-un fel ciudat, lipsa de toleranţă a părinţilor săi i-a adus foloase pentru că l-a condus la decizia de a studia medicina şi a pus baza relaţiei apropiate cu sora lui.

– Voiau ca eu să fiu un mosier respectabil. Am învăţat bazele acestei îndeletniciri crescând la Belmond Manor, dar perspectiva era ca şi cum aş fi aruncat în închisoare.

– Şi acum eşti răspunzător nu numai de domeniul familiei tale, dar şi de toate proprietăţile Romayne. Nu-i de mirare că vrei un bun administrator să supravegheze totul. Din fericire, astfel de persoane pot fi angajate.

– Sau luate în căsătorie, poate. Daniel îşi arcui sprâncenele. Îţi place să te ocupi de administrarea unui domeniu?

– Da, admise ea. Mai degrabă îmi place să dau ordine şi îmi plac satisfacţiile unei ferme bine administrate cu oameni prosperi care să trăiască acolo. Dar o căsătorie este mai mult decât să munceşti bine împreună. Se întoarse şi îşi ridică mâna spre faţa lui, atingându-i uşor buzele cu degetele. Este şi încredere. Intimitate. Pasiune.

El îi sărută buricele degetelor.

– Avem încredere unul în altul, milady?

– Am încredere că o să ai grijă de Beth, şi asta e cea mai importantă cerinţă a mea. Îşi trecu degetele prin părul lui. Sper că ai încredere că am fost sinceră când am zis că o să fac tot ce-mi stă în putinţă să fiu o soţie bună şi credincioasă.

– Da. O atinse pe obraz, neputând să reziste pielii ei catifelate.

– Intimitatea vine în timp şi prin discuţii. Îşi apăsă obrazul de mâna lui. Împărţind patul şi masa, şi pasiunea.

– Pasiunea, milady, e simplă. Nemaiputând să-i reziste, o ridică în poala lui. Moliciunea ei caldă, feminină îl ameţi.

Pasiunea era *foarte* simplă.

capitolul 16

Gândirea raţională dispăru când Jessie se aşeză în poala lui Daniel. Îmbrăţişarea lui o încălzi aşa cum nici un şal de caşmir nu putea. Tăcut, îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei, cu inima bubuind. Ea îşi închise ochii cu un oftat de uşurare, simţindu-se ca o corabie care găsise un port sigur când descoperi forţa şi forma corpului său musculos de bărbat. Puternic, unic prin el însuşi.

– Îmi place să te ţin în braţe şi să fiu îmbrăţişată de tine. Aveam nevoie de toată discuţia asta raţională? şopti ea. Revenim mereu la pasiune care este mai cinstită decât vor putea fi vreodată nişte simple cuvinte.

El expiră, răsuflarea lui caldă gâdilându-i urechea.

– Aş vrea să cred că discuţia a ajutat la crearea unei legături între noi. Te-am dorit încă de când ne-am întâlnit, dar căsătoria cere mai mult.

Vorbele lui o făcură să ofteze uşor.

– Deci, urmează să ne căsătorim?

Mâinile lui mângâietoare se opriră. După câteva momente, el spuse pe un ton mai serios:

– Dacă vrei cu adevărat să te măriţi, da. Dar chiar nu cred că Frederick Kelham îţi poate face vreun rău, ţie şi lui Beth, pe cale legală, aşa că poate că n-ai nevoie de un protector puternic, la urma urmei.

Înfrigurată, ea îşi ridică privirea şi încercă să-i vadă expresia în întuneric.

– Asta înseamnă că mai degrabă nu te-ai însura cu mine? Te-am pus într-o situaţie imposibilă în seara asta, dar dacă lăsăm să treacă câteva săptămâni fără vreun anunţ, după aceea putem spune că am decis

că nu suntem potriviţi unul cu celălalt. Asta n-ar trebui să fie atât de scandalos.

– Poate că nu suntem chiar atât de nepotriviţi pe cât am crezut. Firește că am aflat mai multe unul despre celălalt în ultima oră decât am fi făcut-o într-un întreg sezon de baluri, serate şi dejunuri veneţiene[1], zise el gânditor. Tu nu eşti frumuseţea răsfăţată care am presupus că eşti şi chiar cred că ai încetat să te gândeşti la mine ca la un sfânt. Dacă împărtăşim suficiente lucruri în comun, asta n-o ştiu. Cred că o căsătorie este întotdeauna triumful speranţei împotriva fricii. Dar vreau să mă însor cu tine, dacă eşti sigură că e bine pentru tine şi pentru Beth.

– Sunt pe atât de sigură pe cât pot, rosti cu un tremur în voce. Recunosc, nu m-aş fi gândit niciodată să mă căsătoresc atât de curând, dacă nu erau ameninţările lui Frederick. Dar cunoscându-te pe tine, nu vreau să te pierd, pentru că momentul nu e unul ideal.

– În cazul ăsta... Gura lui o găsi pe a ei, intimă şi stăpânitoare.

Jessie aproape că uitase cât de minunată putea fi pasiunea. Acum, că se hotărâseră să se căsătorească, permise îndoielilor de mai înainte să dispară şi se lăsă purtată de valul pasiunii reciproce cu care fuseseră dăruiţi. Buze şi limbă, atingeri şi o dorinţă fierbinte şi intensă într-un exuberant sărut fără sfârşit.

O ţinea în poala lui cu unul din braţe în jurul spatelui pentru susţinere. Asta îi lăsă cealaltă mână liberă pentru a o mângâia. Mâna lui alunecă sub şal pentru a-i cuprinde un sân. În timp ce îi mângâia sfârcul cu degetul mare, ea scoase un sunet ca un tors de pisică şi se împinse în palma lui, dorindu-şi ca straturile de material ale corsetului, ale cămăşuţei şi ale rochiei să dispară ca prin farmec, pentru a se putea atinge piele de piele.

Mâna lui o mângâie în jos spre abdomen, cald şi fascinant, de-a lungul şoldului, ajungând să rămână pe genunchi. Jessie îşi undui frenetic şoldurile în poala lui.

[1] O petrecere de după-amiază care poate continua până seara (n.tr.)

Fiecare fibră din trupul ei se mişca, prinzând cu disperare viaţă.

Mâna lui se strecură încet sub poalele rochiei şi îi găsi genunchiul gol, degetul mare mângâindu-i interiorul coapsei. Ea gâfâi şi îşi dezlipi gura de a lui pentru a spune:

– Pe pământ. Acum! O să fie mai bine.

Daniel îngheţă, iar ea simţi cum tot trupul lui vibra de încordare. Apoi îi lăsă poalele în jos şi o ţintui în îmbrăţişarea lui.

– Am aşteptat atât de mult, spuse el cu o voce tremurândă. Intenţionez să aştept un pat adevărat.

Amintindu-şi şocată unde se aflau, ea înghiţi greu şi făcu tot ce îi stătu în putinţă să-şi înfrâneze dorinţa.

– Bănuiesc că ai dreptate, dar cât de mult trebuie să aşteptăm?

– Suntem la Londra, aşa că o licenţă specială va fi uşor de obţinut.

Daniel se ridică şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice şi ea.

– Trei zile? Înainte ca prietenii noştri să părăsească Londra.

– Cred că pot supravieţui trei zile fără a lua foc, spuse ea.

– O să fie trei zile lungi. O ajută să-şi scuture fustele şi să-şi îndrepte rochia. Trebuie să petrec ceva timp cu Beth, ca să se poată obişnui cu mine. Să vin dimineaţă să vă iau şi să mergem toţi trei cu trăsura în parc?

– Lui Beth o să-i placă asta. Vom putea decide, de asemenea, asupra unor chestiuni de bază, cum ar fi, bunăoară, unde vom locui.

El îşi puse mâna caldă pe talia ei şi o conduse spre casă, cochiliile scoicilor trosnindu-le sub picioare.

– Asta este o problemă complicată. Tu ai Kelham Hall, eu am Belmond Manor şi câteva proprietăţi Romayne pe care nici nu le-am vizitat încă. Mă gândeam să merg la castelul Romayne când plec din Londra pentru

că este reşedinţa de familie. Ai vrea să te gândeşti la asta ca la o călătorie de nuntă?

– Ar fi interesant, dar hai să lăsăm până mâine toate gândurile practice. Îl strânse de braţ. În seara asta, vreau doar să *exist*.

Fu necesar să-şi mai aranjeze puţin ţinuta când intrară în casă. Din fericire, nu era nimeni în hol. Ea îşi scuturâ iarba zdrobită de pe poale.

– Ce bine că amândoi suntem îmbrăcaţi în negru. Se vede mai puţin ce am făcut.

– Cred că majoritatea celorlalţi oaspeţi o să arate indulgenţă, având în vedere că tocmai ne-am logodit. Îşi îndoi braţul, ca ea să i-l poată lua.

– Probabil că balul e pe sfârşite. Să urcăm şi să le arătăm tuturor că am ajuns la o înţelegere?

Ea îşi vârî mâna sub braţul lui.

– În special detestabilului de Frederick. Poate că acum o să accepte că e vremea să renunţe.

– Putem spera.

Tonul lui Daniel nu arăta că e convins. Nici Jessie nu era, dar nu putea decât să spere.

Muzicanţii atacau un vals când ei intrară în sala de bal. Răutăcios, Daniel spuse:

– Să anunţăm că am căzut de acord, dansând acest vals?

Primul gând al lui Jessie fu că era în doliu. Să danseze ar fi fost scandalos.

Al doilea gând fu *da!*

– Te rog! Îmi place să dansez, milord Romayne.

Zâmbind, Daniel o trase în poziţia de vals şi se rotiră pe muzică. După expresia de pe chipul lui, în mod clar era vesel. Jessie îl văzuse zâmbind şi ocazional râzând, dar seriozitatea lui fundamentală era mereu prezentă.

Nu în seara asta. Era fericit şi se vedea. O şuviţă de păr blond îi cădea pe frunte făcându-l să arate aproape ca un băieţandru. Cu toate acestea, cu înălţimea şi umerii săi laţi, era un bărbat foarte atrăgător. Pasiunea pe care şi-o înăbuşiseră în grădină vibra între ei, profundă şi ameţitoare. Doar câteva zile...

Daniel era un dansator sublim, cu o îndemânare născută din practică, nu doar din lecţiile copilăriei. Oare îi plăcuse să danseze cu pierduta lui Rose, apoi renunţase în favoarea altor preocupări după moartea ei? Părea ceva ce ar fi făcut. Sfinţii nu erau îndeobşte cunoscuţi pentru voioşia lor.

Nici ea nu fusese prea veselă în ultimul timp, dar în seara asta savura magia speranţei. Se încredinţa împreună cu fiica ei în mâinile unui bărbat bun. Doamne, o să fie al treilea ei soţ! Ar fi trebuit să înveţe nişte lucruri până acum.

Doar primul ei mariaj fusese rezultatul înflăcăratelor declaraţii de dragoste şi fusese un dezastru. Philip o învăţase că era mai bine să pornească la drum cu simpatie, respect şi o dorinţă comună de a se căsători. Asta va da iubirii şansa să crească. Ea şi Daniel nu erau îndrăgostiţi, dar se plăceau şi, cu siguranţă, se simţeau atraşi unul de celălalt. Era de ajuns.

Daniel o rotea şi o zări în treacăt pe Lady Julia care-i privea cu o expresie luminoasă, favorabilă. Erau zâmbete indulgente pe majoritatea celorlalte feţe, dar existau şi excepţii. Femeia care îi descoperise sărutându-se stătea îmbufnată. Nici urmă de Frederick, ceea ce era o uşurare.

Mariah îi făcu lui Jessie un semn de aprobare pe la spatele soţului ei. Jessie îşi dădu capul pe spate şi râse, ţinută în siguranţă de braţele puternice ale lui Daniel, în timp ce luminile balului se învârteau în jurul ei. Mâine îşi va face griji în legătură cu schimbările şi provocările din viaţa ei. Dar în seara asta, *dansa*.

Frederick Kelham reuşi să-şi stăpânească blestemele furioase până când căţeaua şi cel mai proaspăt nătărău al ei intrară în casă. Fusese limpede pentru oricine avea ochi de văzut că, atunci când pretinsese că Romayne se va însura cu ea, acesta auzea prima dată despre aşa ceva.

Când o trăsese afară pe Jezebel[1] să-i vorbească, Frederick îi urmărise, sigur că Romayne o va denunța. Dar nu, prostul era încă unul care fusese dus de nas de tertipurile căţelei. Chiar se va însura cu ea. Primul lucru pe care-l va pune să facă va fi să solicite tutela plodului. Romayne avea şi prieteni puternici. De fiecare dată când Frederick îl vedea, era cu un duce sau cu un conte. Mai rău, sora lui era măritată cu Kirkland, cunoscut ca un individ primejdios.

Stăpânindu-şi furia, Frederick cântări ce mai auzise. Interesant că fusese căsătorită chiar înainte de a veni în York. *Lui* nu-i spusese niciodată asta. În seara asta fusese neclară în privinţa primului ei soţ. Poate că nu murise. Poate că doar fugise şi-l părăsise pe soţul ei legitim, ceea ce însemna că mariajul ei cu unchiul Philip fusese nul, iar plodul era ilegitim.

Poate că asta era prea mult să spere, dar merita să cerceteze. Totuşi, trebuia să ştie mai multe despre ea decât că venise din Ţara de Vest[2]. Îi spusese lui Frederick adevăratul ei nume în York, când îi ceruse să se mărite cu el? Sau şi asta fusese o altă minciună? Greu de zis, dar numele era destul de neobişnuit, aşa că poate îi putea da de urmă. Merita să încerce.

Cu gura strânsă, Frederick părăsi grădina şi se îndreptă spre casă. Ar putea şi va afla mai multe despre târfa asta uneltitoare care se măritase cu unchiul lui. Şi când o va face, poate va exista un mod de a-şi recupera ce era al lui.

Laurel aşteptă până când ei trei rămaseră singuri în trăsura lui Kirkland, înainte de a izbucni:

– Aşadar, chiar te însori cu Lady Kelham?

Daniel stătea pe bancheta de vizavi de sora lui şi de soţul ei, mergând cu spatele.

– Aşa s-ar părea. Nu se putu abţine, pe faţă îi apăru un zâmbet larg.

[1] Personaj biblic, sinonim cu femeia ticăloasă, promiscuă (n.tr.)

[2] Termen informal pentru zona de sud-vest a Angliei (n.tr.)

– E înțelept, când o cunoști de atât de puțin timp?

– De cât timp vă cunoșteați tu și cu Kirkland înainte de a vă logodi? ripostă el.

Kirkland râse, prinzând-o de mână pe soția lui.

– Cam de patru ore, după cum îmi amintesc eu. Aș fi cerut-o și mai devreme, dar n-am vrut să par grăbit.

Laurel râse împreună cu el.

– Ai dreptate. Când cineva simte ce am simțit noi, timpul nu se măsoară la fel ca pentru toată lumea. Dragostea n-are prea multă răbdare.

Ce-ar spune romantica lui soră dacă Daniel i-ar mărturisi că mariajul lui nu era unul bazat pe dragoste, așa cum fusese al ei? Bănuia că trebuia să fii foarte tânăr ca să te îndrăgostești cu acea sinceritate și dăruire totală. Pe Rose o iubise în acest fel. Laurel și Kirkland avuseseră și ei parte de acest fel de dragoste, altminteri n-ar fi supraviețuit celor zece ani cât fuseseră despărțiți.

Dar asta nu era o discuție pe care voia s-o poarte cu ea. Laurel ar fi cu adevărat șocată. Probabil că i-ar face și morală. Mai bine să-i răspundă în doi peri.

– Suntem destul de în vârstă ca să știm ce vrem, așa că nu există nici un motiv să așteptăm.

Laurel nu observă ce Daniel nu spunea, dar Kirkland îi aruncă o privire piezișă. El observă, dar era mai puțin probabil să-i facă morală. Poate.

– Lady Kelham pare foarte practică, chiar dacă e atât de uimitor de frumoasă, spuse Laurel.

– Frumusețea ei a fost mai mult o năpastă decât o binecuvântare, explică Daniel pe un ton serios. Asta a făcut-o să fie practică.

– Erai foarte sigur că nu vrei să te însori cu o femeie frumoasă, spuse Laurel răutăcioasă. Este rațional să te răzgândești?

– Cât de des m-ai văzut pe mine să fiu irațional? întrebă el amuzat.

Laurel se încruntă.

– Nu-mi pot aminti nici o ocazie, așa pe moment.

– Un trist adevăr, spuse Daniel cu un umor autocritic. Corectitudinea fără reproș e de fapt plicticoasă. Cred că e timpul să fac ceva absolut irațional.

– Căsătoria e un joc cu o miză prea mare pentru a face experimente cu lipsa de logică, interveni Kirkland sec. Ai aflat mai multe despre originile lui Lady Kelham?

– Destule. Există încă multe lucruri pe care nu le știu, dar am acoperit punctele importante. Cel puțin așa spera.

– Găsesc o anumită plăcere să văd cum ai ignorat lista originală a cerințelor tale pentru o soție, spuse Laurel. N-ai insistat pentru o femeie cu înfățișare obișnuită, așa că bănuiesc că ai abandonat și planul de a te însura cu o administratoare de moșie.

– Nu-i adevărat. Când sănătatea soțului ei s-a deteriorat, Jessie a început să-l ajute cu administrarea moșiei. Nu numai că are cunoștințe, dar îi și place această muncă.

– Chiar ai găsit femeia viselor tale! spuse Laurel cu admirație. Și pe deasupra are și o fetiță adorabilă. Când plănuiești să te însori?

– Foarte curând. N-are nici un rost să așteptăm, așa că o să obțin o licență specială. Kirkland, o să mă secondezi?

– Aș fi onorat. Bănuiesc că ai prefera o biserică, mai degrabă decât o slujbă aici sau la Ashton House. Kirkland chicoti. Amândoi locuiți acum în parohia St. George, Hanover Square, pe care s-ar putea s-o consideri îngrijorător de elegantă, dar mai sunt și alte parohii în apropiere.

Daniel nici măcar nu se gândise încă la asta.

– O s-o pun pe lista lucrurilor pe care va trebui să le discut mâine-dimineață cu Jessie.

– Milton Manor ar putea fi un loc plăcut pentru o lună de miere, spuse Laurel. Pentru că reședința lui James e în Scoția, a cumpărat conacul ca pe un refugiu rural la îndemână. E doar la o oră distanță de Londra. Minunat de retras!

– Este o idee bună, spuse Kirkland. Amândoi ați fost foarte ocupați în Londra. Milton Manor e liniștit. Un loc unde te poți relaxa și unde te poți bucura de compania celuilalt fără a fi deranjat.

– Încă ceva de discutat cu Jessie, se încruntă Daniel. Se ia copilul în luna de miere? Căsătoria devine din ce în ce mai complicată!

– Aș fi bucuroasă s-o țin pe Beth pentru câteva zile, dar ar trebui să mă lupt cu Mariah și cu Julia pentru acest privilegiu. Amândouă o iubesc la nebunie. Laurel își puse mâna pe abdomenul în creștere. Îmi place că bebelușul nostru o să aibă o verișoară dulce pe care s-o admire.

Era o aspră aducere aminte că o căsătorie nu era doar unirea a doi oameni, ci a două familii. Dacă Daniel făcea o greșeală însurându-se cu o femeie care avea încă prea multe taine, prejudiciul ar trece dincolo de el și de Jessie.

Ceea ce era un gând rațional. Și totuși, încă nu se simțea nici măcar un pic rațional când venea vorba de Jessie Kelham.

capitolul 17

De îndată ce se înapoiară la reședința Kirkland, Daniel le ură noapte bună cumnatului și surorii lui și se retrase în camera sa, dar era prea agitat ca să poată dormi. După ce-și dădu jos vesta și lavaliera, își turnă un pahar cu vin roșu și se plimbă prin cameră sorbind din când în când.

Viața sa era pe cale de a se schimba radical. Dar cu Jessie făcând parte din ea, se gândea la viitorul său cu nerăbdare, nu cu teamă. Cea mai mare provocare va fi să hotărască unde-și vor petrece cea mai mare parte din timp, pentru că Jessie avea responsabilități în Kent, la fel cum el avea în Bristol. Fără a mai menționa castelul Romayne.

Va trebui să înființeze o infirmerie sau un spital rural în fiecare loc unde-și petrecea mult timp. Majoritatea orașelor și a satelor aveau nevoie de dotări medicale mai bune, așa că asta nu ar fi doar o faptă bună, ci și o ocazie de a avea un loc unde să muncească atunci când se afla în locul respectiv. Ideea era absurdă, posibilă și revigorantă.

După o oră sau două de plimbat prin încăpere și după un al doilea pahar de vin roșu, era destul de relaxat ca să se gândească la culcare. Totuși, după ani în care practicase medicina, nu fu surprins când la ușă se auzi un ciocănit ușor. O deschise și îl văzu pe Kirkland complet îmbrăcat.

- Laurel nu se simte bine? întrebă imediat Daniel.

- E bine, dar e nevoie de un doctor de noapte, asta dacă nu ești prea obosit.

- Bineînțeles. Daniel se întinse după vestă. Unde?

- Pacientul e aici în bucătărie.

- Convenabil. Daniel renunță la vestă și își luă geanta cu trusa medicală. Ce fericit sunt că propriul meu cumnat se bazează pe distracții medicale pentru a-i amuza pe oaspeții săi. Cât de serios e?

- Un glonț în partea de sus a brațului. Nu-i pune viața în pericol dacă nu se inflamează, dar are nevoie de tratament.

- De obicei ai oameni răniți în bucătărie?

- Nu în mod obișnuit, dar nu e nici neașteptat. Kirkland îl conduse pe scările din spate spre bucătărie. Camera era bine luminată și pe plită fierbea un ceainic. Un bărbat cu păr blond-deschis era prăbușit pe un scaun lângă masa curată de brad. Haina îi era aruncată pe un alt scaun și mâneca stângă a cămășii era plină de sânge. Un bandaj improvizat fusese legat în jurul brațului.

Daniel traversă repede bucătăria. Bărbatul își ridică privirea. Era palid sub tenul bronzat și i se părea foarte cunoscut.

- Cred că ți-l amintești pe căpitanul Gordon, deși sub alt nume, spuse Kirkland.

Singurul eşec al lui Lady Agnes era în viaţă şi relativ bine, în bucătăria lui Kirkland. Era posibil ca asta să fie cea mai interesantă zi din viaţa lui Daniel, deşi ar fi preferat compania lui Jessie aceleia a lui Gordon.

– Gordon e de fapt unul din lungul tău şir de nume, nu-i aşa? Îşi puse geanta cu instrumentarul medical pe masă şi scoase o pereche de foarfeci ascuţite. Bănuiesc că, dacă te mai văd vreodată o să fie pe eşafod, dar mă mulţumesc şi cu o rană de glonţ.

Gordon scoase un râs spart.

– Mă încred că îţi aminteşti toate acele nume, Herbert. Kirkland spune că acum eşti Romayne. Acum poţi fi virtuos la un nivel mai mare. La şcoală ai făcut tot posibilul să te porţi cu mine cu o răbdare creştinească, în vreme ce eu am făcut tot posibilul să te fac să-ţi pierzi cumpătul şi să te porţi urât.

– Kirkland, am nevoie de două vase, unul plin cu apă caldă şi celălalt gol. Apoi nişte cârpe sau prosoape curate şi nişte brandy. Daniel tăie cu băgare de seamă bandajul improvizat. Tu nu prea ai reuşit asta, Gordon, dar erai pe-aproape. Pot să te întreb cum de-ai ajuns aici?

– Cu ceva timp în urmă, am dat peste nobilul nostru coleg de şcoală, ducele de Ashton, ceea ce i-a oferit prilejul să-şi exerseze filantropia. Gordon icni când bandajul fu desprins de pe rană.

– Prin asta, vrea să spună că Ashton l-a făcut căpitanul ultimului său vas cu aburi, *Britannia*, spuse sec Kirkland, turnând apă fiartă într-un ibric. O faptă pentru care îi sunt foarte recunoscător.

Gordon ridică din umeri, apoi se cutremură de durere.

– Ştiu câte ceva despre maşini şi am oarece experienţă în navigaţie. Nu e o alăturare obişnuită de cunoştinţe, aşa că am luat în primire vasul până când a găsit un căpitan mai bine pregătit.

Ochii lui Kirkland sclipiră amuzaţi.

– Ashton spunea că voia să rămâi, dar tu i-ai spus că ai prefera mai degrabă să munceşti singur decât

să trebuiască să dai ordine unui echipaj de marinari nemernici și de nimic.

– Și asta, mormăi Gordon când Daniel îi tăia mâneca de la cămașă.

Kirkland așeză vasele și un mic teanc de cârpe curate pe masă, lângă trusa medicală. Viteza cu care le adusese sugera că s-ar putea să nu fie prima dată când bucătăria fusese folosită drept infirmerie.

Daniel spălă orificiul de intrare a glonțului.

– Glonțul a trecut pe lângă os, ceea ce e bine, dar e încă în brațul tău, ceea ce nu e atât de bine. N-ar trebui să fie prea greu să-l scot, dar o să doară. E gata ceaiul ăla? O ceașcă cu mult zahăr și brandy va fi de ajutor.

– Asta e cea mai bună sugestie pe care am auzit-o în întreaga noapte. Cu mâna liberă, Gordon luă ceașca aburindă pe care o pregătise Kirkland și bău cu lăcomie. Își strânse ochii când Daniel îl examină să găsească glonțul.

Acesta nu fu greu de găsit, în schimb fu nevoie de câteva încercări pentru a fi scos. Când Daniel îl lăsă să cadă cu un clinchet în vasul ce conținea cârpele însângerate, întrebă pe un ton lejer:

– Cum ai ajuns aici cu un glonț de pistol în braț?

Pentru că ochii lui Gordon erau închiși, și fața îi era leoarcă de transpirație, răspunse Kirkland:

– Făcea ceva pentru mine. Ceva ce prezintă avantajul că-i permite să lucreze de unul singur, dar și dezavantajul că uneori e periculos.

– Am rezolvat treaba, nu-i așa? izbucni Gordon.

– Într-adevăr ai rezolvat-o și vei fi bine răsplătit, replică Kirkland. Daniel, dacă ai nevoie de o investigație discretă, Gordon e omul potrivit.

– Destul de ciudat, asta nu e ceva de care am în mod obișnuit nevoie. Ține-te bine, acum o să doară și mai tare. Scoase o sticlă de gin din geanta lui și începu să curete cu atenție rana. Gordon tresări, dar nu scoase nici un sunet.

În timp ce Daniel îi bandaja din nou brațul, spuse:

– O să-ţi fac o eşarfă. Ia-o uşurel şi schimbă pansamentul o dată la câteva zile.

Gordon dădu din cap înţelegător.

– Mulţam, doctore. Îţi rămân dator.

Daniel ridică uşor din umeri începând să-şi cureţe instrumentele.

– Nu-ţi face griji! Nu ţin socoteala.

– Eu, da. Ochii lui Gordon sclipiră ca oţelul.

– Unii din pacienţii mei plătesc în găini. Sau poate cu un sac de cartofi sau mere, sugeră amuzat Daniel.

Singurul răspuns al lui Gordon fu să pufnească. Era încovoiat şi alb la faţă, dar una peste alta, avusese noroc. Dacă glonţul lovea cu câţiva centimetri mai încolo, i-ar fi pătruns în inimă.

În timp ce Kirkland îl ajuta pe Gordon să se ridice în picioare, Daniel se gândi cu uimire că acum, că se va însura cu Jessie, s-ar putea să aibă nevoie de serviciile unui investigator discret. Nu, poate că nu i-a spus totul, dar îi dezvăluise lucrurile importante despre trecutul ei. Cel puţin aşa credea el.

Prietenele lui Jessie erau încântate de logodna ei cu lordul Romayne. Ea bănuia că prietenii *lui* erau mai puţin mulţumiţi de noutăţi.

Avea şi ea propriile îndoieli pe când încerca să adoarmă, noaptea târziu. Se ţinuse la distanţă de Daniel pentru a-l împiedica să afle prea multe despre ea. Motivele ei erau încă puternice şi căsătoria cu el o ducea spre un teren nesigur. Dar el acceptase fragmentul de adevăr pe care i-l oferise şi poate că asta va fi de ajuns. Spera să fie aşa, pentru că trecutul îndepărtat n-avea nimic de-a face cu femeia care devenise.

Pe când se răsucea de pe o parte pe alta, îşi spunea că odată cu trecerea timpului o să devină mai apropiaţi. Asta poate i-ar îndulci cumva reacţia, dacă întregul adevăr ar ieşi la iveală. Era prea târziu să se răzgândească...

Dimineaţa sosi prea devreme. Când Lily o aduse jos pe Beth pentru a lua împreună micul dejun în camerele lui Jessie, veselia lipsită de griji a fetiţei o făcu pe Jessie

să se simtă bătrână. Şi Philip avea obiceiul de a se trezi dis-de-dimineaţă, ceea ce dovedea că nici el nu era un soţ perfect.

Mâncarea şi un ceai tare o revigorară.

– În dimineaţa asta o să mergem la o plimbare cu trăsura cu Lord Romayne, spuse Jessie în timp ce întindea gem pe o felie de pâine pentru Beth. Îţi aminteşti de el de la Gunter's?

– Omul care mi-a spart cupa de îngheţată înainte de a o termina, răspunse Beth încruntată.

– El este şi cel care te-a salvat ca să nu fii zdrobită de cabrioleta aceea, îi reaminti Jessie. Şi ai primit altă îngheţată de la ducesă.

– Mmm, făcu Beth şi acceptă felia de pâine cu gem.

Jessie se gândi să-i spună că urma să se mărite cu gentlemanul în chestiune, dar se hotărî să-l aştepte totuşi pe Daniel ca să facă front comun.

Abia terminaseră micul dejun când intră un lacheu să anunţe că sosise lordul Romayne. Cu pulsul accelerat, Jessie şterse gemul de pe obrazul fiicei sale, o ajută să se îmbrace cu o frumoasă pelerină nouă de catifea verde, apoi o conduse la parter.

Daniel se înclină când cele două intrară în micul salon. Renunţase la negrul de doliu în favoarea unei jachete bleumarin şi pantaloni din piele de căprioară şi arăta teribil de arătos.

– Lady Kelham şi Lady Kelham, spuse el. Ce plăcere să vă văd pe amândouă!

Beth chicoti. Să fie numită Lady Kelham i se părea încă mai mult o joacă decât realitatea. Făcu o mică reverenţă corectă.

– Mama a spus că ne duci la o plimbare cu trăsura?

– Într-adevăr aşa o să fac, şi vremea e plăcută. Avea darul de a-i vorbi unui copil la fel de direct ca unui adult. Mă gândeam că am putea merge în parc să dăm de mâncare la raţe.

– Oh, da!

Daniel o întrebă din priviri pe Jessie dacă Beth fusese deja informată despre planurile lor. Femeia scuturã uşor din cap. Acum era momentul.

– Beth, în afară de plimbare, avem o surpriză pentru tine, spuse Jessie. Eu şi lordul Romayne ne vom căsători, aşa că o să ai un nou tată.

Beth căscă mica ei gură.

– Am un tată!

Daniel se lăsă într-un genunchi în faţa lui Beth ca să nu o domine.

– Da, şi te-a iubit foarte mult. Va fi mereu cu tine în inima ta. O atinse uşor cu degetul pe piept. Dar când un tată nu poate rămâne, câteodată trimite un tată vitreg să aibă grijă de copilul lui. E o mare onoare pentru mine că mama ta e de acord să mă accepte să fiu tatăl tău vitreg.

Încruntându-se, Beth se retrase şi o luă pe mama ei de mână. Gândindu-se că era cel mai bine să nu-i dea timp lui Beth să cugete, Jessie spuse:

– Acum e timpul pentru plimbare.

Beth o ţinea în continuare pe Jessie de mână, privind precaută spre Daniel. El era relaxat, neîncercând să insiste, pe când le ţinea uşa şi le conducea afară.

Afară îi aştepta o cabrioletă frumoasă cu un rândaş în livrea căţărat în spate. O favoare din partea lui Kirkland, bănuia Jessie. Ea şi Daniel erau norocoşi să aibă astfel de prieteni.

Jessie o ajută pe Beth să se urce; apoi Daniel o ajută pe Jessie. Bancheta era suficient de încăpătoare pentru toţi trei, dar Beth se cocoţă în braţele lui Jessie, cu o expresie circumspectă. Daniel se urcă şi el, apoi scoase o pătură din spatele banchetei.

– Soarele e minunat, dar aerul e rece, aşa că putem folosi pătura asta.

– Ca un cocon cu trei fluturi, remarcă Jessie trăgând pătura peste ea şi fiica ei.

Beth chicoti auzind asta.

După ce se aranjară, Daniel conduse cu îndemânare cabrioleta de la Ashton House spre Hyde Park. În timp ce treceau pe lângă alte trăsuri, el întrebă degajat:

– Beth, îţi plac caii?

Ea se uită spre el bănuitoare:

– Eu sunt Lady Kelham. Dacă îmi spui Beth, ar trebui să-ţi spun şi eu pe numele de botez.

– Beth! o dojeni Jessie.

Câteodată fetiţa ei cea deşteaptă era prea precoce.

Daniel râse doar.

– E corect. Mă cheamă Daniel. Poţi să-mi spui aşa dacă mi se permite să-ţi spun Beth.

Beth dădu victorioasă din cap.

– O să-ţi permit, Daniel.

– Mulţumesc. Acum, despre cai...

– Iubesc caii! Beth se îndreptă vioaie de spate în poala lui Jessie. Vreau un ponei, dar mama nu mă lasă. Era o veche doleanţă.

– Un ponei poate că e prea puternic pentru tine acum, spuse el, dar poate mai târziu?

– Când o să fii mai mare şi o să mai creşti, Beth, spuse Jessie.

– Azi sunt mai mare şi am crescut faţă de cum eram când am venit în Londra, spuse Beth cu o logică de necontestat.

– Iar mâine o să fii şi mai mare, şi o să mai creşti puţin, spuse Daniel calm. Mama ta va decide când vei fi pregătită. Ce fel de ponei ţi-ar plăcea?

– Frumos, rosti ea cu hotărâre.

– Ţi-ar plăcea unul murg, aşa cum e cel frumos de acolo? îi arătă cu biciul.

– Un roib. Beth se răsuci din poala lui Jessie şi ajunse în spaţiul dintre cei doi adulţi. Sau sur. Nu unul murg.

– Primul meu ponei era roib, spuse Daniel. Era încioărpat[1] şi avea o brezătură[2] pe faţă.

– Cum îl chema? întrebă Beth.

---

[1] Marcaje albe până la genunchiul unui cal (n.tr.)

[2] Pată albă pe fruntea unui cal (n.tr.)

– Rascal[1]. Era cam neastâmpărat, dar era un ponei pe cinste, rosti Daniel nostalgic.

– A murit?

– Da, dar a trăit încă mulți ani. Eu am crescut și a devenit poneiul surorii mele.

– Mi-ar plăcea o soră, mărturisi Beth gânditoare.

– Asta e unul dintre avantajele căsătoriei mamei tale cu mine. Daniel se uită la Jessie cu căldură în ochi. S-ar putea să capeți un frățior sau o surioară.

– Vreau o soră, nu un frate!

– Nu putem alege, iubito, spuse Jessie impresionată de cât de repede o cucerea Daniel pe fiica ei. Dar fiind cea mai mare, o să fii stăpâna camerei copiilor până când vei deveni o tânără domnișoară și o să-i depășești pe oricare dintre frații sau surorile pe care le-ai avea.

Evident că lui Beth îi plăcea ideea asta. Lui Jessie i-ar fi plăcut să aibă o soră. Mariah și Julia îi demonstraseră cât de minunat era să ai o soră. Adesea, femeilor nu le plăcea de Jessie, poate pentru că le era teamă să nu le ademenească soții. Era minunat să se afle în compania unor femei care erau suficient de sigure pe ele și pe căsniciile lor, pentru a n-o privi pe Jessie ca pe o amenințare.

Îl iubise pe Philip și viața lor liniștită de la țară, dar acum viața ei se deschidea în numeroase feluri. Nu se putea hotărî dacă era mai mult emoționată sau speriată.

capitolul 18

Intrară în Hyde Park, și Daniel conduse de-a lungul lacului Serpentine, cel lung și arcuit, care era una dintre principalele atracții ale parcului. Când drumul se apropie cel mai mult de apă, opri cabrioleta și sări jos, dând frâiele rândașului care stătea în spatele acesteia.

– Ai vrea să zbori ca o rață? o întrebă el pe Beth.

– Da!

[1] Pezevenchi, pramatie (în limba engleză, în original) (n.tr.)

– Zboară, rățușco, zboară! O luă de mijloc și o învârti de două ori, înainte de a o lăsa jos.

Fetița chicoti de plăcere.

Cu Jessie, Daniel nu se grăbi, privind-o în ochi și prinzându-i mâna cu afecțiune în timp ce o ajuta să coboare. Ea zâmbi.

– Văd că ai o bună experiență cu piticii.

– Exercițiul. Când un copil cade, își sparge capul și sângerează din abundență, se cere un anumit tact.

Se duse în spatele cabrioletei și scoase o mică traistă de pânză, apoi îl lăsă pe rândaș să plimbe caii de colo-colo pentru a-i ține în priză.

– Acum, hai la rațe! zise el, dându-i traista lui Beth. Aici sunt bucățele de pâine pentru ele și pentru lebede, dacă vor trece pe-acolo.

– Mac! Beth o luă la sănătoasa cât o țineau micuțele ei piciorușe.

– Fata ta poate avea un viitor la cursele de cai, remarcă Daniel.

Jessie râse, îl luă pe Daniel de braț și amândoi o urmară pe Beth într-un ritm mai liniștit.

– La un moment dat, va trebui să-i explic conceptul de „feminitate", dar nu-mi place deloc să-i înăbuș toată această exuberanță.

– Sunt sigur că poate deveni o tânără domnișoară exuberantă. Chicoti. Dar nu se va petrece peste noapte.

O fată blondă cam de vârsta lui Beth mergea pe malul apei, însoțită de o tânără femeie îmbrăcată ca o bonă. Beth alergă spre fetiță și scoase niște bucăți de pâine din traistă.

– Eu sunt Beth, Lady Kelham. Ai vrea să mă ajuți să hrănim rațele?

Fetița blondă se lumină la față.

– Eu sunt Lady Lydia Hambly și da! Cu întârziere, se uită spre bona ei pentru a-i cere permisiunea.

– Ai voie, Lady Lydia.

Bona se așeză pe o bancă să privească, iar fetițele vorbărețe merseră spre malul apei și începură să fărâmițeze bucățelele de pâine. Lady Lydia rupea pe rând fiecare

bucată de pâine, pe când Beth tindea să rupă mai multe deodată. Se părea că rațele apărură de niciunde, măcănind și îmbulzindu-se.

– Amândouă fetițele au un bun simț al dreptății, remarcă Daniel. Vezi cum încearcă să se asigure că toate rațele primesc pâine?

– Beth vrea întotdeauna să împartă cu alți copii. Jessie chicoti. Se pare că ea și Lady Lydia ar putea să lege o prietenie pe viață. Cred că Beth o să fie o minunată soră mai mare când va veni timpul.

Daniel își coborî privirea spre ea, și dintr-odată ea își dădu seama cum vor apărea noii membri ai familiei. Roșind, spuse:

– Trebuia să discutăm aspectele practice în această dimineață, nu-i așa?

– Rațe și aspecte practice, încuviință Daniel. În după-amiaza aceasta o să merg să obțin o licență specială. O să am nevoie de numele tău întreg și de locul nașterii. Jessie e numele tău de botez sau un diminutiv pentru Jessica sau Jessamine sau Janet?

Jessie oftă, ceva din buna sa dispoziție risipindu-se.

– E prescurtarea de la Jezebel.

– Ei, nu mai spune! exclamă Daniel șocat.

– Ți-am spus că tata ura femeile. Jezebel, femeia cea rea, care a încercat să-l abată pe evlaviosul ei soț de la calea credinței, spuse ea cu amărăciune. Numele este înscris chiar acolo, în Biblia familiei.

– Jezebel înseamnă de asemenea „prințesă", zise încet Daniel punându-și mâna peste a ei acolo unde i se încleștase de brațul lui. Asta ți se potrivește mult mai bine.

– Mulțumesc. Înghiți cu greu, gândindu-se că își dorise un soț care să fie blând și îl găsise.

– Având în vedere sentimentele pentru tatăl tău, ai fi de acord să te măriți într-o biserică sau ai prefera o ceremonie privată? întrebă el. Cu o licență specială, putem să ne căsătorim unde și când dorim noi.

Ea ezită. Tatăl ei o făcuse să aibă mari rezerve față de biserică, dar bunăvoința trebuia întoarsă. Bănuia

că o căsătorie în biserică ar conta mai mult pentru Daniel decât pentru ea, să nu se mărite într-una.

– Atâta vreme cât tu și prietenii tăi sunteți acolo, o biserică e locul potrivit și bun pentru căsătorie.

– Mulțumesc. Zâmbi scuzându-se. Nu mi s-ar părea real dacă ne-am căsători într-un salon.

Prima ei căsătorie fusese într-un salon, a doua la biserică. A doua fusese mult mai bună. Poate că ăsta era girul căsătoriilor la biserică.

– O să ai nevoie de numele meu după căsătorii, ca și de numele meu de fată. Nu-i plăcea să dezvăluie atât de mult din trecutul ei, nici măcar lui Daniel. Dar asta era a treia căsătorie a ei cu licență specială, așa că era aproape expertă. Numele meu întreg e Jezebel Elizabeth Braxton Trevane Kelham. Mai bine să ți-l scriu.

– Ar fi de folos, acceptă el cu diplomație, menționând numărul numelor după căsătorie. Elizabeth este un nume de familie?

– Da, mama era Elizabeth. Nu puteam să sufăr să mi se spună Jezebel, și nici mama nu fusese de acord cu numele acesta, așa că, atunci când eram mică, mă chemau adesea Lisbet.

Deși avea puține amintiri cu mama ei, cele pe care le avea erau plăcute. Se întreba adesea cât de diferită i-ar fi fost viața dacă mama ei n-ar fi murit.

– Când m-am mutat în York, am avut nevoie de un nume nou, așa că am decis să fie Jessie, ca diminutiv de la Jezebel.

– Sunt sigur că mama ta s-ar fi simțit onorată să știe că numele de familie este continuat, spuse el. Acum, despre o altă temă practică. Familia Kirkland a propus să folosim un conac de-al lor care se află la doar o oră distanță de Londra, dacă vrem să avem o lună de miere liniștită înainte de a călători la Castelul Romayne. Ți-ar plăcea?

– După toată agitația de la Londra, ar fi minunat! Se încruntă. Deși având-o pe Beth acolo, s-ar putea să nu mai fie atât de liniște.

– Laurel s-a oferit să o ia la ea şi spune că atât ducesa, cât şi Lady Julia ar face bucuroase acelaşi lucru. Ai fi liniştită s-o laşi pe Beth cu una din ele? Dacă nu, bineînţeles că va veni cu noi.

– N-am fost niciodată despărţite. Jessie ezită. Deşi Beth era parte din ea, un soţ ar trebui să fie la fel de important, într-un fel diferit. Însă câteva zile doar pentru noi e un mod potrivit să ne începem căsnicia.

Pe când vorbea, îşi dădu seama că şi ea îşi dorea să fie doar ei doi. Nu ştia cum se vor potrivi în timp, dar având în vedere gradul de atracţie dintre ei, luna de miere ar trebui să fie superbă.

Daniel privi spre fete care încă aruncau firimituri de pâine şi sporovăiau fără încetare. O pereche de lebede maiestuoase se alăturase mulţimii de păsări ţipând lacome.

– Decizia îţi aparţine.

– Beth e atât de prietenoasă şi de sociabilă că va fi în regulă să stea cu prietenii, spuse Jessie cu hotărâre. Familiile Ashton şi Randall intenţionează să părăsească oraşul, dar ambele locuiesc în vest. Deoarece noi vom călători oricum în acea direcţie, putem s-o luăm pe Beth în drum spre Castelul Romayne.

– O să fie în regulă. Zâmbi cu înţelegere. Bănuiesc că separarea o să fie mai grea pentru tine decât pentru Beth.

Drept răspuns, ea zâmbi pieziş.

– Sunt sigură că ai dreptate. Dar chiar îmi place ideea unei săptămâni de linişte doar cu tine.

– Bine, spuse el, cu o căldură intensă în ochi.

Ea roşi din nou, enervată pe ea însăşi că reacţiona ca o fecioară nervoasă.

Părând că-i citeşte gândurile, Daniel murmură:

– Roşeşti atât de fermecător chiar dacă nu eşti o şcolăriţă nevinovată.

Cuvintele lui erau relaxate, dar ea îşi dădu seama că ăsta era un subiect ce trebuia discutat.

– Te deranjează că o să fii al treilea soţ al meu? Asta pare *atât de excesiv* din partea mea!

Daniel își arcui sprâncenele.

– Nu-mi pasă că o să fiu al treilea soț, atâta vreme cât sunt *ultimul*.

Ea râse, ușurată că nu vedea semne de gelozie. Ăsta fusese cel mai mare neajuns al primului ei soț, Ivo – și nu dusese lipsă de neajunsuri.

– O să fii! M-aș fi oprit la doi, dacă n-ar fi existat rațiuni practice.

Privirea lui se răci puțin. Poate că ar fi trebuit să nu fie atât de sinceră. Se gândea ce să spună, când cu coada ochiului zări un bărbat care se îndrepta hotărât spre malul lacului Serpentine. Avea ceva în mână. Când ajunse la malul apei, aruncă un săculeț în apă cât de departe putu. Un mieunat jalnic se auzi din sac, înainte de a cădea cu un pleoscăit în lac.

Lady Lydia țipă. Beth – Doamne, Dumnezeule, Beth se aruncă direct în apă! Stropind cu apă, se îndreptă spre sacul care se scufunda, când pierdu fundul apei de sub picioare. Brusc, Beth se trezi în apă până peste cap, dând din mâini și țipând disperată.

Jessie gemu îngrozită, dar Daniel țâșni de lângă ea și se îndreptă direct spre apă. Deși lacul părea liniștit, se formase din râul Westbourne, și un curent ușor și continuu o trăgea pe Beth departe de mal.

Când Daniel nu mai simți fundul apei, începu să înoate spre Beth cu mișcări puternice. O ajunse repede, dar ea plângea și se zbătea. Spre surprinderea lui Jessie, nu se înapoie imediat la mal, ci continuă să înoate, cu Beth sub un braț.

Pisica din sac. O înhăță cu o mână și i-o dădu lui Beth care o strânse, în timp ce Daniel începu să înoate înapoi spre mal, mișcându-se mai încet pentru că-și putea folosi doar un braț.

Eliberată de paralizia ce o cuprinsese, Jessie alergă spre cabrioletă și înșfăcă pătura care fusese pusă la loc în spatele banchetei.

– Întoarce cabrioleta, îi porunci ea rândașului. Va trebui să ne întoarcem imediat la reședința Ashton.

Bărbatul se supuse, iar ea alergă înapoi la malul apei unde Daniel ieșea cu Beth în brațe. Apa șiroia de pe amândoi. Arăta ca un magnific zeu al răului, puternic și protector. Tandrețea de pe chipul lui când o legăna pe Beth în brațe îi frânse inima.

Beth strângea sacul ud.

– *Pisicuța!* plângea ea. Omul ăla rău a încercat să înece pisicuța.

– O să mă uit eu la ea, spuse Daniel pe tonul alinător al unui doctor. Mai întâi să te învelim în pătură.

Jessie desfăcu pătura din brațele ei.

– O iau eu.

Daniel o puse pe Beth în brațele lui Jessie, luă cu îndemânare sacul ud, apoi întoarse marginile păturii în jurul fetiței. În timp ce o strângea mai aproape pe fetița ce tremura, Jessie își dădu seama cât de rece era aerul.

– Cred că ai înghețat, îi spuse ea lui Daniel.

El ridică din umeri.

– Merge. Scoase un briceag pliant și tăie sfoara care strângea sacul. Înăuntru era un pisoiaș tărcat care arăta ca un șobolan înecat.

– Pisoiașul! Beth se întinse spre el.

– Doar o clipă. Daniel întinse pisoiul pe brațul său stâng și îl apăsă ușor pe spate pentru câteva secunde. Apăsat, retras. Apăsat, retras. Pisoiașul tuși scuipând apa și își săltă capul uitându-se în jur îngrozit. Apoi se cățără pe pieptul lui Daniel spre umăr cu niște gheruțe ca niște ace, mieunând disperat.

– Ai avut o zi grea, nu-i așa? îi murmură el trăgându-l de pe umărul hainei sale scumpe, acum distruse. Îl băgă sub haină să-l protejeze de vântul tăios. El se cuibări mai bine, rămânând la vedere doar micul bot dungat și mustățile zburlite. Daniel îi mângâie capul cu un deget.

Boneta lui Beth dispăruse, așa că Jessie sărută buclele ude ale fiicei ei. Jessie tremura, își dădu seama. Străduindu-se să vorbească pe o voce calmă, spuse:

– Beth, ai fost foarte curajoasă, dar și foarte nesăbuită. Niciodată, dar *niciodată* să nu o mai rupi așa la fugă în apă!

Beth o privi cu un zâmbet luminos.

– Dar și pisoiul, și eu suntem bine.

– Ai fi putut să te înec dacă acel curent ar fi fost mai puternic sau dacă nu ar fi fost cineva prin preajmă să te tragă afară din apă, spuse Daniel cu o voce severă. *Să nu* mai faci niciodată un lucru atât de necugetat.

Beth se uită în sus cu ochii mari, inocenți:

– Nu, Dandy, spuse ea serioasă. Pot să-l păstrez pe Smoky?

Sprâncenele lui se arcuiră.

– Dandy?

– De la Daniel Daddy[1], explică ea întinzându-și mâinile pentru pisoi.

Daniel își dădu seama amuzat că era manipulat de un adevărat maestru, dar scoase pisoiul din haină, îl mângâie puțin să se asigure că se calmase, apoi îl puse în mâinile nerăbdătoare ale lui Beth.

– Ține-l bine pe Smoky cu mâna pe dedesubt pentru sprijin, îi ceru el.

Era evident că Daniel văzuse că separarea copilului de pisoi ar fi atât nemiloasă, cât și imposibilă. Mai ales că pisoiul tocmai fusese botezat.

– Trebuie să vă încălzim și să vă hrănim pe amândoi, spuse Jessie. Bietul pisoi pare mort de foame.

– Poate să ia bucățile de pâine. Lady Lydia se apropiase și ea și scoase solemn o mână de firimituri de pâine din trăistuță.

– E foarte frumos din partea ta, spuse Daniel punând firimiturile în palmă și ținându-le în fața lui Smoky.

Pisoiul se aruncă lacom asupra lor. Poate că nu de bunăvoie era mâncător de pâine, dar acum se mulțumea cu ce avea.

O voce ezitantă spuse:

– Domnule? Lady Lydia mi-a cerut să vă aduc învelitoarea noastră din trăsură. Era bona care avea în mână o pătură de lână verde-închis.

[1] Joc de cuvinte intraductibil. *Daddy* înseamnă tătic în limba engleză (n.tr.)

– Mulţumesc. Daniel despături învelitoarea şi şi-o puse peste umeri. Amândouă sunteţi foarte amabile. Unde să returnez pătura mai târziu?

– Reşedinţa Hambly, domnule. Pe Mount Street.

Strada nu era departe de reşedinţa Ashton.

– Poate că tu şi Beth o să vă puteţi juca împreună în viitor, spuse Jessie. V-ar plăcea?

Amândouă fetiţele strigară în cor:

– Da!

Daniel îi dădu bonei cartea sa de vizită. Familia Hambly pleca, de asemenea, din Londra în scurt timp, dar vor urma şi alte sezoane.

– Acum, că am rezolvat toate problemele, e vremea s-o pornim spre casă, anunţă Daniel. La revedere!

În vreme ce se îndreptau spre cabrioleta care îi aştepta, Jessie spuse:

– Ţi-ai stricat hainele.

Daniel ridică din umeri.

– I-am spus lui Kirkland că încercările lui de a mă face să arăt elegant sunt sortite eşecului. Vrei s-o iau eu pe Beth? Probabil că e grea.

Într-adevăr era. La patru ani, mergând pe cinci, Beth era destul de plinuţă. Din fericire, pisoiul nu contribuia prea mult la plusul de greutate. Jessie fu fericită să i-o dea pe fiica ei lui Daniel.

Simţeau amândoi că sunt ca o familie. Jessie îşi dorea să poată crede că viitorul va continua tot atât de lipsit de necazuri.

capitolul 19

Biserica St. George din Hanover Square era impresionantă. Era relativ nouă, avea mai puţin de o sută de ani vechime şi avea un portic mare, sprijinit de şase coloane masive. Daniel nu era sigur dacă era destinat să celebreze gloria divină sau bogatul cartier Mayfair pe care-l servea.

Pe când grupul din partea mirelui cobora din trăsură, Kirkland observă:

– Eşti gata s-o iei la fugă.

Laurel îl bătu pe braţ pe Daniel.

– Sunt doar nervi. La urma urmei, e o zi importantă.

O zi în care urma să se însoare cu o femeie pe care o cunoscuse abia cu câteva săptămâni în urmă.

– Când voi doi v-aţi căsătorit, eraţi pe deplin siguri. Aş vrea să fiu şi eu la fel.

– E uşor să fii sigur când eşti tânăr şi n-ai văzut încă numeroasele feluri în care lucrurile pot merge prost, spuse Laurel sec. De vreme ce tu eşti mai în vârstă şi mai înţelept, eşti mai conştient de posibilităţi şi de riscuri.

– Dar eşti şi mai bine pregătit să te ocupi de orice probleme ar apărea. Kirkland îi aruncă lui Daniel o privire scrutătoare. Dacă ai îndoieli în legătură cu căsătoria cu Lady Kelham, nu e prea târziu să te răzgândeşti.

Nu!

– Vreau să mă însor cu ea, spuse Daniel scurt. Mă întreb dacă nu cumva ea s-a răzgândit.

Se spunea că a doua căsătorie era triumful speranţei asupra experienţei. Atunci a treia căsătorie ce era oare?

– Se pare că nu s-a răzgândit, spuse Laurel. Văd două trăsuri ale familiei Ashton acolo, ceea ce înseamnă că grupul miresei a sosit.

Daniel încerca să nu-şi arate uşurarea. Având în vedere nesiguranţa reciprocă, cu uşurinţă s-ar fi putut decide că nu era încă pregătită de o nouă căsătorie.

Interiorul era în acelaşi timp simplu şi măreţ, cu mai multe coloane şi un tavan boltit înalt. Destul de intimidant pentru simplii muritori. Văzând-o pe Laurel că se uită în sus spre galeria dinspre apus, unde se afla orga şi organistul, Daniel întrebă:

– Îţi doreşti să fii tu cea care cântă la orgă?

Ea chicoti.

– Am fost tentată, dar vreau să văd nunta singurului meu frate, mai degrabă decât să stau în biserică întoarsă cu spatele.

În vreme ce ea se alătură micului grup de oaspeţi din primele şiruri de bănci, Daniel şi Kirkland îşi ocupară poziţiile în faţa altarului. Se aflau acolo peste douăzeci de prieteni ai lor. Din partea lui, majoritatea erau vechi colegi de şcoală şi soţiile lor.

Chiar şi Gordon venise, arătând destul de respectabil în strana din spatele bisericii. Probabil că Daniel ar fi trebuit să-l roage să fie cavalerul lui de onoare, deoarece poziţia trebuia să îi fie acordată unui burlac, şi Gordon era singurul vechi prieten prezent la ceremonie care nu era însurat. Dar Kirkland era cel mai apropiat prieten al lui, şi probabil că Gordon ar fi fost îngrozit să fie atât de expus.

Ceva mai în spate, era un grup de femei pe care nu le cunoştea, dar bănuia că se aflau acolo pentru că le plăceau nunţile. Deoarece biserica era deschisă pentru toată lumea, majoritatea parohiilor aveau membri care luau parte regulat la nunţi pentru a admira îmbrăcămintea şi florile şi a specula asupra şanselor la o căsătorie fericită. Această anume nuntă născuse multe discuţii, aşa că nu era de mirare să vadă străini.

– Stai liniştit, murmură Kirkland. O să fie aici în curând.

– Încă nu-i prea târziu pentru ea să fugă, murmură Daniel sec.

Muzica se schimbă şi alaiul de nuntă intră în naos. O Beth care radia deschidea drumul strângând în mână un buchet de flori. Se zvonise că voia să-l aducă pe Smoky, şi doar poruncile ferme din partea mamei ei o împiedicaseră.

Lady Julia şi ducesa de Ashton se numărau printre participanţi. Amândouă erau femei atractive. De fapt, ducesa era considerată una dintre cele mai mari frumuseţi din înalta societate. Cu toate astea, păleau în faţa lui Jessie care venea la braţul ducelui de Ashton. Purta un mic buchet de trandafiri albi şi, fără îndoială, era cea mai frumoasă femeie din Anglia, posibil chiar din lume. Inima lui Daniel trepida de uimire.

Purta o rochie elegantă de un gri porumbel, o culoare considerată de semidoliu. Culoarea se potrivea cu pielea ei albă şi o făcea să arate ireal de frumoasă. Părul ei negru şi lucios era strâns în sus şi fixat cu o cunună de flori şi un voal alb de dantelă cădea spre spate până la tivul rochiei.

Privirile li se întâlniră în timp ce înainta spre el. Ochii ei limpezi exprimau atât neliniște, cât şi hotărâre. Dovada că aveau lucruri în comun.

Apoi ajunse lângă el. Aproape a lui.

Ceremonia îi apăru ca în ceaţă, poate pentru că Daniel cununase el însuşi multe cupluri. Singurul element neobişnuit era schimbul de inele. Jessie îi spusese că atât Mariah, cât şi Julia le dăduseră soţilor lor inele şi îi plăcea ideea, dacă pe el nu-l deranja. Nu-l deranjase; părea corect. Dacă ea era a lui, atunci şi el era al ei.

În timpul acestor zile de pregătiri, fuseseră atât de nefiresc de politicoşi unul cu celălalt, aproape ca nişte străini, ceea ce de fapt erau în multe privinţe. El se întrebă cât va dura asta.

Pe o voce tunătoare, vicarul intonă:

– Vă declar soţ şi soţie!

Se înfăptuise. Erau căsătoriţi fără cale de întoarcere. El răsuflă uşurat şi îi ridică mâna spre buze pentru a o săruta, spunând în şoaptă:

– Îţi mulţumesc că te-ai măritat cu mine, milady.

Zâmbetul ei de răspuns era tremurat.

– Milord, spuse ea cu respect.

Muzica se schimbă într-un marş vesel. Jessie îl luă de braţ şi se îndreptară spre ieşire. El bănuia că radia ca un nebun. Această căsătorie putea fi cea mai mare greşeală a vieţii lui, dar nu-i păsa.

Acum că zarurile fuseseră aruncate, Jessie era relaxată şi zâmbitoare. Oaspeţii arătau de parcă ar fi vrut să aplaude şi doar solemnitatea locului îi împiedica. Dacă şansele de succes ale unei căsnicii ar putea fi judecate după simpatia familiei şi a prietenilor, Daniel şi Jessie ar trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Lângă uşă, una dintre persoanele care asistaseră la ceremonie se ridicase din strană şi se holba la Jessie. Îşi ţinea o mână la gură şi părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Când Jessie o văzu, se opri înlemnită pe alee, strângând braţul lui Daniel ca într-o menghină.

– Femeia aceea, spuse cu vocea gâtuită. *Acolo!*

Daniel îşi ţinu respiraţia. Femeia purta un voal pe cap, dar chiar şi aşa arăta ca sora mai mare a lui Jessie, cu aceeaşi frapantă structură osoasă şi acelaşi păr negru. Doar ochii ei căprui erau diferiţi. Asemănarea era atât de pronunţată că trebuiau să fie înrudite.

Pe chip îi apăru o expresie îngrozită când îşi dădu seama că le atrăsese atenţia. Se întoarse numaidecât şi se îndreptă spre uşile bisericii cu o grabă necuviincioasă.

Fuga îi fu oprită de Gordon care se mişcase repede pe lângă strane să-i blocheze drumul spre uşă.

– O prietenă a familiei? întrebă el binevoitor.

Ea mormăi o sudalmă şi încercă să se furişeze spre lateral, dar Gordon o prinse de încheietura mâinii.

– Cu siguranţă că doriţi să le transmiteţi urările Domniei voastre fericitei perechi, doamnă.

Daniel şi Jessie ajunseră lângă Gordon şi femeia misterioasă, iar ceilalţi oaspeţi îi urmară pe alee. Capitulând, femeia se întoarse cu faţa spre ei. Puţin mai scundă şi mai plină decât Jessie şi cu câteva fire cărunte în părul de culoarea abanosului, era încă surprinzător de atrăgătoare.

Jessie îşi zdrobi bucheţelul din mâna liberă. Atârnând de braţul lui Daniel ca şi cum era singurul mod de a se ţine în picioare, şopti cu o îndurerată voce de copil:

– Mamă?

capitolul 20

Oaspeţii începuseră să se înghesuie în spatele lui Daniel şi Jessie. Aceasta era *mama* ei? Cu mireasa arătând palidă şi gata să leşine, Daniel spuse:

– Doamnă, sunteţi invitată la masa de nuntă de la reşedinţa Ashton. Puteţi merge în trăsura noastră. Se uită spre Gordon. Sper că vii şi tu.

Ochii lui Gordon licăriră amuzaţi.

– N-aş pierde asta pentru nimic în lume. O luă de braţ pe femeia mai în vârstă care nu se împotrivi şi o însoţi la trăsura cu patru cai albi a mirilor, care urma să-i ducă pe Daniel şi pe Jessie la reşedinţa Ashton.

După ce o ajută să se urce în trăsură, Gordon spuse şoptind:

– Bănuiesc că nu pot să vin şi eu cu voi! Promite să fie interesant.

– Ia-ţi gândul, spuse Daniel prietenește, ajutând-o pe Jessie să se suie în trăsură. Ne vedem la reşedinţa Ashton. Se uită spre vizitiu. Să mergi încet, te rog!

– Am înţeles, milord. Vizitiul zâmbi cu înţelegere.

Când Daniel se urcă în trăsură, îl văzu pe Kirkland şi pe Ashton discutând cu ceilalţi oaspeţi cu o lejeritate care sugera că nu se întâmplase nimic neobişnuit. Cu siguranţă că erau la fel de curioşi ca şi Gordon, dar se putea bizui pe ei că vor calma spiritele.

Acum era timpul să afle ce dracu' se petrecea.

Jessie nu se putea opri să nu se uite la femeia care stătea vizavi de ea cu spatele la sensul de mers. Femeia îşi dăduse voalul pe spate şi se uita la Jessie cu aceeaşi intensitate. Era bine îmbrăcată, într-o rochie sobră de culoare bleumarin şi arăta bine hrănită şi îngrijită. Nu se putea nega asemănarea dintre ele, dar nu arăta suficient de în vârstă pentru a fi mama lui Jessie. O verişoară necunoscută sau poate o mătuşă?

După ce trăsura se puse în mişcare, Daniel spuse calm:

– Bănuiesc că ştiţi, eu sunt Romayne. Numele dumneavoastră este...?

Femeia ezită.

– Sunt cunoscută sub numele de Jane Lester, spuse ea. Doamna Lester.

Jessie observă că femeia spusese că era cunoscută sub numele de Jane Lester, nu că acesta era de fapt numele ei.

– Pe mama mea o chema Elizabeth, spuse Jessie cu încordare în glas. E moartă.

– Asta ţi-a spus diavolul ăla bătrân? Jane Lester îşi scutură capul. Am fost botezată Elizabeth Jane Shelby, iar când eram fetiţă mi se spunea Lizzie Jane. Tatăl tău credea că asta era nedemn, aşa că îmi spunea întotdeauna Elizabeth. După cum vezi, sunt foarte vie. Se aplecă în faţă, cu ochii în lacrimi. Micuţa mea Jessie, oftă ea, după toţi anii ăştia!

Jessie se simţea ţeapănă ca o scândură.

– Dar mama mea e *moartă*! Eşti prea tânără să fii ea.

– Aveam doar şaisprezece ani când te-ai născut tu, şi femeile din familia noastră se menţin bine, explică Jane. Dar sunt mama ta.

Daniel luă mâna stângă a lui Jessie în mâna lui mare şi caldă.

– Cred că mai bine ne-aţi spune întreaga poveste, doamnă Lester. De la început.

– În cazul ăsta, va trebui să vorbesc repede pentru că e un drum scurt, spuse Jane iute. De unde vreţi să încep?

– De unde eşti? întrebă Jessie. Dacă eşti cu adevărat mama mea, unde e familia mea? Vocea i se sparse. Ai venit de niciunde şi apoi ai murit. Nu ştiu *nimic* despre tine!

Văzând cât de supărată era Jessie, Daniel o strânse de mână, întrebând:

– Când cineva îşi spune povestea vieţii, se obişnuieşte să se înceapă de la locul naşterii.

Jane le aruncă amândurora o privire directă.

– Dumneavoastră sunteţi genul care doreşte adevărul gol-goluţ, nu-i aşa? Prea bine, deşi unele părţi nu sunt plăcute.

În timp ce se gândea, femeia îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă neagră de păr. Beth făcea adesea exact acelaşi gest.

– M-am născut în Londra. Mama mea era în corul unei companii de operă. Cânta, dansa şi distra domnii. Zâmbi ironic. Dacă ştia cine era tatăl meu, n-a spus niciodată, aşa că există o limită în legătură cu ce pot să-ţi spun despre trecutul meu, Jessie. Totuşi, mi-a spus că era un gentleman, dacă are vreo importanţă.

Jessie înghiţi cu greutate. Era posibil ca teatrul să fie o moştenire de familie? Acolo alergase şi ea când fusese deznădăjduită.

– Dacă asta e adevărat, cum de l-ai cunoscut pe tatăl meu? El dispreţuieşte teatrul.

– Într-adevăr, aşa e. Am crescut în spatele scenei, ajutând pe unde puteam. Reparând costume, curăţând, orice era nevoie. Nu eram o dansatoare suficient de bună ca să lucrez în corul operei. Aveam doar cincisprezece ani când mama a murit şi eram îngrozită în legătură cu ce s-ar putea întâmpla cu mine.

Când tăcu, Daniel spuse:

– Femeile cu înfăţişarea dumitale pot găsi de obicei un mod de a supravieţui.

Ea se uită furioasă spre el.

– Nu voiam să devin târfă, dar se părea că trebuia să accept oferta de a deveni amanta unui bărbat bogat. Atunci a apărut reverendul Cassius Braxton.

Tatăl lui Jessie. Ea întrebă:

– Ce făcea el la operă?

– Voia să ne convingă cât de imoral era, spuse Jane sec. Ca să aprofundeze chestiunea, trebuia să le vadă pe fete de aproape, în costumele lor minuscule, aşa că a venit în foaierul artiştilor. M-a văzut servind drept cameristă pentru cântăreţii de operă. Deoarece eram îmbrăcată cum se cuvine, a decis că eram o fată nevinovată care avea nevoie să fie salvată.

– Aşa eraţi? întrebă Daniel.

– Depinde ce înţelegi prin nevinovăţie. Un beţiv m-a prins în spatele scenei când aveam paisprezece ani şi nu i-am putut scăpa. Braxton nu m-a iertat niciodată că nu fusesem fecioară. Gura i se strâmbă. A pretins că voia să-mi mântuiască sufletul, dar ce voia cu adevărat

era să-mi ridice fustele şi să se culce cu mine. După ce l-am refuzat de câteva ori, mi-a cerut să mă mărit cu el.

– De ce naiba ai acceptat un bărbat atât de îngrozitor? izbucni Jessie. Ura femeile şi plăcerea şi pe oricine nu era nefericit!

Jane oftă.

– Pe atunci nu era atât de rău. Foarte arătos, în primul rând. Dar, pe deasupra, voia o *căsătorie*. Vă puteţi imagina cât de bine suna asta pentru o fată ca mine? Un copil din flori pe care-l aştepta o viaţă de sărăcie şi ruşine? El era educat, cu relaţii şi avea bani. Învăţasem cum să vorbesc corect ascultând în foaierul artiştilor, aşa că, după ce ne-am căsătorit şi m-a dus la Pulham, mă prezenta drept o orfană născută într-o familie bine situată.

– Probabil că v-a fost greu să plecaţi din Londra într-un sat, remarcă Daniel.

– Crez că vrai să glumeşti, scumpete, rosti Jane cu un intenţionat accent cockney[1]. Revenind la engleza corectă, continuă: Dar eram dispusă să mă plictisesc pentru a avea suficientă mâncare, o casă frumoasă şi haine. N-a fost aşa de rău să locuiesc în Pulham. Nu trebuia să mă feresc de beţivi pe coridoare dosnice. Câteva hoaşte bătrâne m-au criticat pentru că eram prea tânără şi frumoasă pentru a fi nevastă de vicar, dar mi-am jucat rolul destul de bine, astfel încât majoritatea enoriaşilor erau amabili.

Jessie nu se mai îndoia că Jane era mama ei. Nici un impostor nu putea cunoaşte atât de multe despre gospodăria Braxton.

– Probabil că m-am născut foarte devreme, dacă aveai doar şaisprezece ani.

Jane dădu din cap, şi faţa i se relaxă.

– Aşa a fost şi, odată ce te-am avut, Jessie, totul a căpătat un sens. Îţi aminteşti de plimbările noastre prin grădină? Sau când te jucai îmbrăcându-te în hainele mele?

Faţa lui Jessie se încordă.

[1] Modul în care vorbeşte clasa muncitoare a Londrei, în special locuitorii din East End, un cartier din estul capitalei (n.tr.).

– Îmi amintesc, şopti ea. Şi apoi ai plecat, iar tata mi-a spus că ai murit. Mi-a arătat un mormânt proaspăt săpat şi mi-a spus că era al tău. Nu mult după aceea, a dat-o afară pe dădaca mea şi ne-am mutat în parohia Chillingham şi n-am mai vorbit niciodată despre tine.

– Pentru că erai aşa de mică, putea să-ţi arate orice mormânt, spuse Daniel.

Jessie plânsese şi aşezase flori pe pământul săpat. Spera că oricine ar fi fost acolo, să nu fi fost deranjat de florile puse din motive false.

– Cum ai ajuns să-l părăseşti pe tata?

– Nu l-am părăsit pe Braxton,. El m-a alungat, şopti cu amărăciune Jane. A spus că sunt o târfă mărşavă care încearcă să-l ispitească să cadă în păcatul de moarte.

Jessie se încruntă.

– Ce voia să spună cu asta?

– Avea nişte idei ciudate că soţul şi soţia trebuiau să stea separaţi duminica sau de sărbătorile religioase sau când femeia are ciclu. Dar nu se putea ţine departe de mine şi pretindea că e vina *mea!* Jane se uită spre Daniel. Se spune că eşti vicar. Crezi în astfel de prostii?

– Nu, dar cunosc bărbaţi care cred. Să dorească o femeie înseamnă să admită că ea are putere asupra lui, răspunse Daniel. Astfel de bărbaţi disprețuiesc femeile pentru că se tem de acea putere.

Jane dădu viguros din cap.

– Aşa era Braxton. Nu rezista dorinţei, apoi urla şi mă bătea pentru că l-am sedus. Crizele lui de furie deveniseră din ce în ce mai rele până când într-o noapte m-a alungat cu biciul din vicariat şi a ameninţat că mă ucide dacă mă mai vede vreodată.

Jessie îşi duse mâna la gură.

– Avea un caracter oribil, spuse ea şoptind. Era îngrozitor.

– Îmi doream atât de mult să te iau cu mine, Jessie, dar el ţinea casa închisă şi păzită. Şi mie îmi era atât de frică de el. Vocea lui Jane tremura. M-am refugiat la o prietenă în sat. Mi-a dat nişte haine şi destui bani să ajung la Londra. Când am ajuns acolo, am falsificat

referințe pentru a obține o slujbă de însoțitoare la o doamnă din Richmond.

– Sunt surprins că ai putut obține așa o slujbă, spuse Daniel. Multe femei ar considera că o tânără atractivă în casă aduce necazuri.

Jane rânji, arătând foarte tânără.

– De obicei, e adevărat, dar acea doamnă, doamna Lester, era văduva unui negustor prosper și voia o femeie tânără care să-l ispitească pe fiul ei s-o lase mai moale cu munca și să se însoare. După ce a hotărât că eram suficient de rafinată, m-a adus în calea fiului ei. Acum este soacra mea și e foarte mulțumită că i-a găsit o soție fiului ei.

Și doamna Braxton a devenit doamna Lester. Era o femeie rezistentă care făcuse ce era necesar pentru a supraviețui. Jessie făcuse la fel. De fapt, existau niște asemănări ciudate între viețile lor.

– Acum mă crezi, Jessie? Jane zâmbi sarcastic. Pot să-ți spun despre un semn din naștere pe care-l ai și pe care n-ar trebui să-l vadă nimeni în afară de soțul tău și poate chiar nici el. Mi se părea că arată ca o inimioară. Tu erai inimioara mea.

Jessie nu știa despre ce vorbea Jane, dar existau părți din corpul ei pe care nu le văzuse niciodată.

– De ce l-ai lăsat pe tata să mă boteze Jezebel?

– M-am gândit că era un nume frumos, chiar măreț, spuse Jane, scuzându-se. Pe atunci nu studiasem Biblia, așa că nu știam că Jezebel era o femeie rea. Asta a fost un fel de glumă a lui Braxton, ce porc! Pentru un moment, ieși la iveală o parte mai ascunsă, mai dură a ei. Acea parte îi permisese să supraviețuiască unor împrejurări aspre.

Jessie închise ochii, copleșită de trecutul ei. Simțea un ciudat amestec de ușurare și regrete din cauza unei probleme nerezolvate. Câteodată visa să se întoarcă acasă la tatăl ei și să-l confrunte cu furia ei și greșelile lui.

– Așadar, tatăl meu e mort, iar mama e în viață.

– Cred că este mort, dar nu știu sigur, admise stânjenită Jane.

Privirea lui Daniel deveni tăioasă.

– Deci, aţi încheiat o căsătorie bigamă.

– Braxton urla că nu sunt nevasta lui! spuse Jane sfidătoare. Dacă nu eram nevasta lui, nici el nu era soţul meu, ce ziceţi?

– Foarte pragmatic, murmură Daniel.

Jane se încruntă.

– Şi credeţi că o să ard în iad. Poate că aşa e, dar ştiu că am fost în iadul de pe pământ.

– Dumnezeu hotărăşte dreptatea eternă, nu eu, spuse Daniel cu voce liniştită. Dar dacă domnul Braxton e în viaţă şi află că v-aţi recăsătorit, o să fie o catastrofă.

– N-o să afle niciodată, spuse ferm Jane. I-am spus doamnei Lester că sunt văduvă, atunci când m-a angajat. Nici George al meu n-a ştiut niciodată altceva.

– Cum o să-i explici lui despre Jane, acum că ai găsit-o? întrebă Daniel.

Jane se foi stânjenită pe banchetă.

– George e un om cumsecade, dar e obişnuit să facă lucrurile corect şi aşa cum se cuvine. Nu i-ar plăcea să-mi cunoască trecutul şi aţi fi nechibzuit să-i spuneţi. Dacă mă dă afară, va trebui să vin să locuiesc cu fiica mea cea mai mare, aşa că mai bine să nu ştie nimic despre asta, ce ziceţi?

– Nu e datoria mea să vă urmăresc soţul şi să-i spun că soţia lui are un trecut complicat, spuse Daniel. I-aţi dat lui Jessie puterea şi dărzenia şi pentru asta trebuie să vă adresez mulţumiri. Dar ce fel de relaţie puteţi avea cu fiica dumneavoastră dacă soţul nu ştie de ea?

Jane arătă şi mai stânjenită.

– Pot s-o vizitez din când în când când sunteţi în oraş. Nu va trebui niciodată să afle.

Daniel strânse mâna lui Jessie.

– Asta sună a restricţie şi e nesatisfăcător.

Jessie i-o strânse şi ea pe a lui, bucuroasă că acceptă atât de bine istoria mizerabilei ei familii, dar reţinuse altceva din ce spusese Jane.

– Ai spus că sunt fiica ta cea mai mare. Mai ai alţi copii?

– Oh, da, spuse Jane cu mândrie. Doi băieţi, două fete, cea mai mică abia a învăţat să meargă singură. Daruri de la Dumnezeu, aşa că eu cred că m-a iertat.

Fu încă un mare şoc pentru Jessie. Patru fraţi şi surori vitrege. Era prea stupefiată să ştie ce simţea în legătură cu asta.

– Mi-ar plăcea să-i cunosc într-o zi.

– Nu! Jane îşi scuturâ cu putere capul. George ar fi mânios dacă ar afla că am ţinut secretă existenţa unei fiice. Sunt bucuroasă că eşti bine, dar acum că am vorbit, văd că nu-i loc pentru tine în viaţa mea de zi cu zi.

Jessie se holbă la ea şocată şi furioasă.

– Atunci de ce nu m-ai lăsat pur şi simplu în pace? Cum m-ai găsit? De ce ai venit la nunta mea?

– Te-am văzut la cumpărături pe Bond Street cu alte două femei şi am ştiut că trebuie să fii fata mea. Tu eşti singura dintre copiii mei care îmi seamănă atât de mult. Am aflat cine erai. Au fost multe discuţii când ai acceptat oferta lui Romayne. Voiam sa te văd pe tine şi pe minunata mea nepoată aşa că am venit la biserică. Oricine poate merge la biserică, spuse Jane apărându-se. M-aş fi strecurat afară după ceremonie, dacă prietenul acela al tău nu m-ar fi încolţit! N-ai fi ştiut niciodată.

Jessie o fixă cu privirea pe femeia care-i dăduse viaţă.

– Poate că ar fi fost mai bine dacă n-aş fi ştiut.

Jane îşi strânse buzele.

– Poate că aşa e, dar acum e prea târziu. Se uită afară pe geam. Opreşte trăsura. Am ajuns la reşedinţa Ashton, aşa că trebuie să cobor aici.

În tăcere, Daniel îi făcu semn vizitiului, şi trăsura se opri huruind. Jane se aplecă în faţă şi îi atinse mâna lui Jessie.

– Să fii fericită, scumpetea mea! Îşi trase voalul pe faţă, deschise uşa şi coborî, apoi începu să meargă cu un pas grăbit.

Jessie privi lung după ea.

– Nu am halucinaţii, nu-i aşa? Asta chiar s-a întâmplat cu adevărat?

Daniel închise ușa, apoi îi făcu semn vizitiului să intre pe porțile reședinței Ashton.

– Într-adevăr, s-a întâmplat. O luă pe după umeri ca s-o aline. Dacă nu vrei să stai la masa de nuntă, pot să le spun oaspeților noștri că nu te simți bine. Prea multă agitație.

Ea își îngropă fața în umărul lui și încercă să se stăpânească și să nu mai tremure.

– Ar fi foarte ciudat să lipsesc de la propria masă de nuntă, zise încet. O să fiu bine. La urma urmei, învățase destul de bine cum să joace un rol.

– O să plecăm spre Milton Manor destul de repede, spuse el. Toată lumea va presupune că știe motivul.

Ea râse puțin la spusele lui.

– Până atunci, ar trebui să-mi revin după șocul întâlnirii cu mama. Dar acum mă întreb dacă tata a murit sau e în viață. Scurtul ei moment de frivolitate dispăru. Am făcut tot ce am putut să nu mă gândesc la el de când am fugit de acasă. Îmi pare rău, Daniel! Trecutul meu e chiar mai ciudat decât am crezut.

El zâmbi cu căldură și o atinse pe obraz cu încheieturile degetelor.

– Viața nu va fi niciodată plictisitoare cu tine, draga mea.

Jessie își rezemă obrazul de mâna lui, gândindu-se cât de norocoasă fusese să găsească un bărbat ca Daniel. Acum era treaba ei să se asigure că n-o să regrete că se însurase cu ea.

capitolul 21

Masa de nuntă fu minunată, la fel ca toate evenimentele ce aveau loc la reședința Ashton. Mâncarea bună și băuturile au fost urmate de toasturi, glume și bună dispoziție generală. Beth luă parte la sărbătorire, cărându-l după ea pe pisoiul Smoky într-un coș garnisit cu funde. Pisica nu părea că se distrează prea tare, dar era

potolită de bucățele de mâncare și de ocazia de a smotoci fundele.

Daniel fu impresionat de eleganța cu care Jessie stătea în mijlocul atenției generale, în ciuda faptului că abia își întâlnise mama pe care o credea moartă. Dar când se ridică și anunță că vor pleca, văzu recunoștință în ochii ei.

Jessie o îmbrățișă pe Beth de bun-rămas, spunându-i:

– O să venim să te luăm în curând de la Ralston Abbey, vrăbiuțo. Să te porți frumos cu ducesa!

– Așa o să fac, spuse Beth voioasă. Și Smoky o să se poarte frumos!

Mariah chicoti și îi mângâie buclele lui Beth.

– O să ne distrăm bine. Nu-i nevoie să vă grăbiți s-o luați înapoi.

Jessie le îmbrățișă pe Mariah, pe Julia și pe Laurel, în vreme ce Daniel dădea mâna cu prietenii lui și își îmbrățișa sora.

– Să fii fericit, Daniel, îi șopti Laurel! La fel cum suntem și noi.

Și el îi zâmbi, nedorind ca ea să-și dea seama că această căsătorie se clădea pe o fundație mult prea șubredă.

– O să încerc, dar văzându-vă pe tine și pe Kirkland împreună, nu sunt sigur că e posibil.

Ea zâmbi sarcastic.

– Poate că nu, dar să încerci.

Jessie îl luă pe Daniel de braț și ieșiră într-o vuiet de urări de bine. În timp ce se făcea comodă în trăsura luxoasă care urma să-i ducă la Milton Manor, Jessie spuse:

– Ai avut dreptate. Beth e mai puțin supărată de despărțirea noastră decât sunt eu!

Daniel râse, așezându-se la stânga ei.

– E o tânără domnișoară foarte adaptabilă. Daniel observase că asta era o trăsătură a familiei lui Jessie.

Ghemul de neliniște interioară începu să se destrame. În sfârșit era singur cu superba lui mireasă. Să-i spună oare că-l împuternicise pe Gordon să cerceteze dacă pastorul Cassius Braxton murise sau era în viață?

Nu, asta putea să aştepte până când apăreau rezultate. Nu voia ca Jessie să-şi facă şi alte griji în ziua nunţii. Sau în noaptea nunţii.

În timp ce trăsura ieşea pe porţi legănându-se lin, Jessie se relaxă pe bancheta capitonată cu un oftat de uşurare.

– Mulţumesc că ne-ai scos de acolo la momentul potrivit. Îmi consumasem aproape toate resursele de amabilitate.

Daniel zâmbi.

– Încă erai fermecătoare, dar ziua nunţii a fost neobişnuit de obositoare pentru tine. Este momentul să te relaxezi.

– Să mă mărit a fost uşor în comparaţie cu întâlnirea cu mama mea cea moartă şi bigamă. Jessie încercă să nu se arate afectată, dar bănuia că nu-i reuşea. Nu ştiu ce să cred despre ea. Dar dacă aş fi fost în locul ei, nu mi-aş fi abandonat *niciodată* copilul. Până şi gândul de a o părăsi pe Beth o făcea să se simtă rău.

– Nu, tu ai fi găsit o modalitate de a-ţi lua fiica înapoi, încuviinţă Daniel. Chiar dacă ar fi trebuit să dai foc parohiei pentru a o lua. Dar mama ta a fost într-o situaţie dificilă, fără posibilităţi. Alegerile ei s-au născut din disperare.

– Tu eşti mai bun decât mine, spuse încet Jessie. Nu te contrazic, dar inima îmi plânge pentru că m-a abandonat, a făcut un mariaj în afara legii şi alţi copii, aşa că eu... eu nu mai contez. Închise ochii ca să-şi ascundă durerea. M-a căutat doar ca să decidă că n-am loc în viaţa ei.

Daniel îi luă încet mâna, căldura lui liniştitoare cuprinzând-o.

– Îi e frică să nu piardă ce are. Ceea ce s-ar putea, dacă George Lester află că soţia lui e bigamă, iar copiii sunt nelegitimi. Dar dacă Braxton e mort şi acea teamă e înlăturată, o să fie dispusă să te vadă din nou.

Jessie oftă.

– Azi şi-a satisfăcut curiozitatea, şi asta-i de ajuns.

– Dacă într-o zi o să avem copii, o s-o iubeşti mai puţin pe Beth?

Jessie se holbă la el.

– Nu fi absurd! Beth mi-a câştigat inima de când s-a născut. Asta nu se va schimba dacă o să am alţi copii.

El nu răspunse, dar sprâncenele i se arcuiră întrebătoare. Ea zâmbi strâmb:

– Înţeleg ce spui. Dar mama s-a descurcat fără mine timp de douăzeci de ani.

– Nu pentru că a vrut. Şi să n-o uiţi pe Beth. Cum poate o bunică să-i reziste? Zâmbi. Eu cu siguranţă că nu pot.

Gândul la Beth era liniştitor.

– Chiar că ştii să-ţi croieşti drum spre inima unei mame.

– Şi tu eşti în inima mamei tale. Pun pariu pe orice sumă că a plâns ani în şir pentru că te-a pierdut. Acum, că te-a găsit, are nevoie de timp să se gândească la cel mai bun mod în care să te includă în viaţa ei, spuse Daniel. Să explice existenţa unui soţ în viaţa unui bărbat care crede că sunt căsătoriţi în mod legal ar fi imposibil, dar dacă tatăl tău e mort, cu siguranţă că poate să vină cu o poveste care să explice cum de şi-a pierdut primul născut.

Jessie reflectă, recunoscătoare că îi distrăsese atenţia.

– Asta e uşor, de fapt. Primul ei soţ a murit când ea era aproape să nască. Tulburată, a născut mai devreme şi aproape că a murit de febra lăuziei. În momentul când şi-a revenit, copilul dispăruse şi soacra ei i-a spus cu tristeţe că bebeluşul murise pentru că femeia trădătoare voia copilul numai pentru ea. Aşa că Jane a plecat, văduvă şi gândindu-se că nu mai are copilul, şi în cele din urmă a găsit de lucru la doamna Lester cea bătrână şi de aici George ştie restul poveştii.

Daniel clipi.

– Eşti foarte bună la asta.

Jessie făcu o grimasă.

– Să mint, vrei să zici? Am învăţat încă de pe genunchii tatei. Mi-era atât de frică de el că întotdeauna

îi ascundeam adevărul pentru că nu știam ce o să-l facă să ia foc de mânie. Adevărul era prea fragil și prețios pentru a risca. Cu Philip am învățat că puteam spune adevărul și nu riscam să fiu lovită și acum prefer onestitatea ori de câte ori e posibil. Dar instinctul de a ocoli adevărul din rațiuni de siguranță e încă prezent.

– Dragă fată! spuse el încet. Ai avut de îndurat încă și mai multe decât mi-am dat eu seama.

Înțelegerea din ochii lui era deopotrivă emoționantă și enervantă. Nimeni nu o mai înțelesese atât de bine, nici chiar Philip care avusese un suflet prea blând pentru a desluși tenebrele.

Își coborî privirea și își scoase mănușile, încercând să se liniștească. Asta era ziua nunții ei, și nu era cinstit față de Daniel să se plângă de trecutul ei.

– Am început să am mai mult noroc. Îți mulțumesc că te-ai însurat cu mine, Daniel.

– Și eu îți mulțumesc că te-ai măritat cu mine. Zâmbi din tot sufletul. În sfârșit putem fi împreună într-o deplină onorabilitate.

Ea îl studie pe proaspătul ei soț. Era puternic și stăpân pe sine, iar calmul său făcuse ca întâlnirea cu mama ei să nu se transforme într-un dezastru.

În seara asta vor împărți același pat. Gândul era amețitor, dar surprinzător de intimidant. Gândindu-se că trebuia să recunoască asta, spuse:

– Abia aștept să fim în sfârșit împreună, dar ar fi mai simplu dacă eram o fecioară tematoare de șaptesprezece ani. Așa aș avea o scuză dacă nu voi reuși să te satisfac în noaptea nunții.

– Jessie! Se uită liniștit la ea. La fel ca Roma, nici o căsătorie nu se clădește într-o zi. Va fi nevoie de timp să învățăm cum să ne satisfacem reciproc cel mai bine, dar există o indiscutabilă atracție și amândoi suntem oameni maturi și sensibili. Vom izbuti.

Se priviră pierduți în ochi, și restul lumii dispăru. Începând cu ziua de azi, Daniel era oficial cel mai important bărbat din viața ei. Și indiferent câte îndoieli

personale ar putea avea fiecare în parte, în cuplu erau legaţi de o puternică dorinţă.

Pe măsură ce se cercetau, atmosfera din trăsură deveni tot mai încărcată. Fără să-şi dezlipească privirea de a lui, ea îşi ridică mâna şi trase perdelele de la fereastra din partea ei. El făcu la fel cu cele din partea lui, întunecând trăsura spre un clarobscur misterios. Cu trăsăturile lui puternice, părea un personaj mitic, ca un zeu grec.

Ea spera că o va săruta, în schimb el îi desfăcu atent agrafele de la coroniţa de flori de pe cap.

– Când te-am văzut prima dată, m-am gândit că erai cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Eliberă coroniţa de pe voalul care-i ajungea până aproape de călcâie şi o puse pe locul din faţă. Acum *ştiu* că eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Strălucitoare şi fascinantă.

Vorbele lui erau seducătoare, dar ea spuse nesigură:

– E plăcut să se creadă despre tine că eşti frumoasă, dar sper că asta nu e tot, pentru că frumuseţea păleşte.

Mâinile lui Daniel se liniştiră şi îi studie faţa pe îndelete, înainte de a răspunde:

– Eşti destul de frumoasă ca să-i faci pe bărbaţi să se oprească pe stradă. Am văzut asta eu însumi, spuse el alegându-şi fiecare cuvânt cu grijă. Dar am cunoscut şi alte femei frumoase. Ducesa de Ashton e aidoma unui înger zâmbitor pogorât pe pământ, cu toate astea nu m-a emoţionat aşa ca tine. Ai forţa, vulnerabilitatea şi înţelepciunea care vin din experienţe dure. Fără aceste lucruri, ai fi doar frumoasă, la fel cum şi o statuie e frumoasă. O femeie care să fie admirată şi uitată. Tu, Jezebel Elizabeth Braxton Trevane Kelham Herbert, eşti de neuitat.

Ea îşi muşcă buza, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Ţi-am cerut să-mi dai puţin curaj, şi tu mi-ai dăruit tot curajul din lume. Mulţumesc, Daniel. Nu voi uita niciodată cuvintele tale.

Zâmbetul lui de răspuns era sfios.

– Asta e bine pentru că nu sunt așa de sigur că o să pot să fiu la fel de elocvent. Dar când e mai potrivit decât în ziua nunții noastre? Se reîntoarse la părul ei, scoțându-i agrafele cu o delicată precizie.

Avea mâini abile, puternice, de chirurg, se gândea ea distrată, pe când el îi elibera părul din coafura de ceremonie. Fiecare agrafă elibera o buclă grea de păr negru care-i cădea pe umeri, sporind starea de intimitate dintre ei.

– Am vrut să-ți văd părul desfăcut încă de când ne-am cunoscut. E ca o mătase sălbatică, murmură el dezmierdând blând buclele ce-i cădeau pe piept. Chiar și prin straturile de țesături și corset, acea ușoară atingere îi făcu sfârcul să se întărească.

După ce scoase și ultima agrafă, el începu să-i maseze ușor pielea capului cu buricele degetelor. Lui Jessie îi venea să toarcă precum o pisică.

– Ce senzație *minunată*! Nu știam că pielea capului îmi poate oferi atâta plăcere.

– Majoritatea părților corpului se desfată la atingere, și avem o întreagă săptămână să descoperim locurile preferate ale fiecăruia din noi. Lecții de anatomie aplicată. El demonstră urmărindu-i curba urechii cu degetul. Senzația era atât de delicioasă că i se chircirâ degetele de la picioare.

– Splendid de academic mai sună, spuse ea cu o voce guturală. Mi-au plăcut întotdeauna lucrurile noi.

Se lăsă pe el, mângâindu-i spatele puternic pe sub haină. Respirația i se accelerâ și se foi agitată în loc.

– Cât mai avem până la Milton Manor?

– Puțin mai mult de o oră, mi s-a spus. Din nefericire, n-am ajuns nici măcar la jumătatea drumului. Se aplecă și linse locul unde se întâlneau gâtul și umărul ei.

O dorință fierbinte o fulgerâ până în pântece.

– E timp destul pentru niște sărutări așa cum trebuie. Își ridică fața și îi găsi buzele. Râvnise la un sărut, și în schimb declanșase un incendiu.

– Jessie! Daniel îi răspunse cu o grabnică și lacomă voluptate. Doamne, Dumnezeule, *Jessie!*

Până atunci, fusese blând în atingere și cercetare, dar destul cu asta. În timp ce el își pierdu complet controlul, ea înțelese că această dorință sălbatică existase întotdeauna în el, un curent puternic ce clocotea sub calmul lui de suprafață. Simțise întotdeauna această intensitate; făcea parte din farmecul lui. Acum, el era scânteia care-o făcea să se aprindă.

Cu un braț o ținea aproape de el, iar cu cealaltă mână o mângâia pe tot corpul, frământând și aducând la o pasională viață fiecare fibră a trupului ei. De la umăr la piept, trecând peste coaste, rotunjindu-se peste șold, mângâindu-i piciorul spre genunchi. Îi trase în sus poalele și palma lui caldă se strecură în sus peste ciorapii de mătase, spre interiorul sensibil al coapsei ei.

Ea scoase un geamăt care se transformă într-un țipăt înăbușit când degetele lui cercetătoare îi atinseră pentru prima dată cutele secrete, umede. Senzațiile erau aproape insuportabil de excitante și picioarele ei se desfăcură pentru a-i permite să o atingă mai adânc, din ce în ce mai adânc.

Se agăță de spatele lui cu o forță disperată. Își dorea să se topească în el, să se cufunde în el. Dorea ca el să se cufunde în ea. Mâna ei dreaptă se duse în jos spre erecția lui sălbatică ce se lupta să se elibereze din hainele de ceremonie.

Jessie îl strânse făcându-l să geamă, sunetul grav înlăturându-i ultimele fărâme de stăpânire de sine. Mult prea nerăbdătoare să-i desfacă șlițul, trase de țesătură. Aței se rupseră și nasturii săriră, zornăind pe podeaua trăsurii.

Mâna ei dornică se închise peste forța mătăsoasă a cărnii masculine înfierbântate. El tresări sub mâna ei și gemu din nou, de parcă s-ar fi sufocat.

Fără să mai poată gândi, se ridică grăbită de pe locul ei și își aruncă piciorul drept peste el, prinzându-l de umeri pentru echilibru, pe când îl încăleca. Apoi se lăsă în jos, folosindu-și o mână pentru a-i ghida pe amândoi. Se uniră într-o singură mișcare lină. Zăvor și cheie, bărbat și femeie, perfect împreunați.

Jessie scânci, dând glas dorinței senzuale pe când o pătrundea. Daniel gemu și o lipi cu putere de el în timp ce-și împingea în sus șoldurile. Ea tremura necontrolat, mișcându-se pe el iar și iar, până când își găsi eliberarea. El o pătrunse încă o dată, apoi rămase nemișcat, cu răsuflarea întretăiată.

Erau atât de strâns uniți, încât ea nu putea deslușì bătăile pulsului ei de ale lui. Se simțea jupuită, atât de dureros de vie, că abia dacă putea suporta.

Obrazul îi rămase lipit de al lui. Îl simți chinuindu-se să respire și apoi sesiză mișcarea maxilarului când murmură cu tristețe:

– Îmi propusesem să aștept un pat.

Hohotul ei de râs o ajută să revină la realitate. Se aflau într-o trăsură, cu căsătoria consumată mai curând decât intenționaseră.

– Cel puțin acum suntem în legalitate. Soț și soție, chiar dacă nu ne-am culcat propriu-zis într-un pat.

Îmbrățișarea lui se relaxă.

– Sper că ne așteaptă un pat la capătul acestei călătorii cu trăsura. Probabil că aproape am ajuns la Milton Manor.

– Bănuiesc. Oftă mulțumită, cuibărindu-se în brațele lui. Ai spus că va fi nevoie de timp pentru a învăța să ne satisfacem reciproc, dar văd că n-a fost nevoie de nici un fel de timp.

– Te satisfac, Jessie?

Spre surprinderea ei, simți o notă de nesiguranță în vocea lui. Poate că n-avea experiență să se împerecheze în trăsuri. Ei bine, nici ea, dar luând în considerare ceea ce tocmai se întâmplase, era gata să includă asta ca o permanență a vieții lor amoroase.

– Într-adevăr, ai făcut-o. S-ar putea să nu mă mai pot mișca niciodată. A trecut atâta timp... murmură plină de mulțumire.

– Atâta timp? întrebă el.

Unele intimități erau prea personale pentru a fi împărtășite, dar ea nu văzu nimic rău în a explica.

– Philip era cu aproape cincizeci de ani mai în vârstă decât mine. Anumite cercuri au fost scandalizate când ne-am căsătorit. Dar noi chiar ţineam unul la altul şi, pentru el, a fost o a doua primăvară a vieţii. Avusese un mariaj lung şi fericit şi ştia cum să satisfacă o femeie. A fost multă afecţiune în relaţia noastră.

– O binecuvântare pentru voi amândoi şi una care v-a adus-o pe Beth, spuse încet Daniel.

– Cea mai mare binecuvântare a vieţii mele. Oftă. Dar el era mult prea bătrân faţă de mine. Afecţiunea n-a dispărut, însă primăvara da.

– Un lucru plăcut în legătură cu anotimpurile e că ele se repetă mereu şi mereu. O mângâie pe spate. Şi toate anotimpurile sunt frumoase în felul lor.

Ea zâmbi în sinea ei în vreme ce ochii i se închideau. În curând va trebui să se mişte şi vor trebui să-şi aranjeze îmbrăcămintea şi să încerce să arate mai puţin destrăbălat.

Apoi, se puteau instala la Milton Manor pentru o săptămână şi sărbători un nou anotimp al vieţii lor.

capitolul 22

Milton Manor era o clădire echilibrat proporţionată în stil palladian[1], şi cu cât trăsura se apropia mai mult de aleea străjuită de copaci, cu atât Jessie admira mai mult construcţia.

– Ce casă frumoasă! spuse ea când trăsura se opri sub portic. Şi grădinile arată superb. Mă mir că familia Kirkland nu locuieşte aici în permanenţă.

– Kirkland trebuie mai mereu să fie în Londra, dar amândurora le place pacea şi liniştea rurală. Pentru că domeniul său principal e în Scoţia, a cumpărat acest loc ca un refugiu la îndemână, explică Daniel ajutând-o să coboare din trăsură. N-am mai fost pe aici, dar sora

[1] Stil arhitectural european inspirat de creaţiile arhitectului veneţian Andrea Palladio (sec. al XVI-lea), bazat pe formele clasice ale templului Greciei şi al Romei Antice (n.tr.)

mea mi-a spus că e o bijuterie, având și toate utilitățile moderne.

Jessie îl luă de braț și începură să urce scările.

– Perfect pentru o lună de miere. Sunt pregătită să mă relaxez.

Daniel îi oferi un zâmbet intim, iar ea știu că se gândea la acel pat pe care în sfârșit vor ajunge să-l împartă. Ceea ce s-ar putea să nu fie relaxant, dar cu siguranță va fi înviorător.

Fură întâmpinați de către un majordom tânăr, dar respectabil care se înclină în fața lor când intrară în casă. Foaierul înalt pe două etaje era decorat în nuanțe odihnitoare de crem și albastru-deschis și avea o scară somptuoasă care ducea la etaj.

– Lord Romayne, Lady Romayne. Bun venit la Milton Manor! Eu sunt Martin. Nu reacționă mai mult decât cu un clipit la vederea înfățișării lor cam în dezordine. Eu și restul personalului vom fi fericiți să vă oferim tot ce doriți.

– O baie, spuse Jessie imediat.

– Și eu aș dori una, adăugă Daniel. Și apoi o cină ușoară. Mâncarea de la masa de nuntă a fost foarte bună, dar nu m-am atins aproape de nimic. Am fost prea ocupat să discut cu oaspeții.

– Și eu la fel. Jessie chicoti. Ar fi trebuit să-l rugăm pe majordomul de la reședința Ashton să ne pună un coș cu mâncare.

Martin reuși să își manifeste dezaprobarea fără să-și miște un mușchi.

– Sunt sigur că veți găsi mâncarea de la Milton Manor acceptabilă.

– Nu mă îndoiesc, spuse Daniel împăciuitor. Sunt sigur că pivnița de vinuri e de asemenea extraordinară.

Îmbunat, Martin spuse:

– Lord Kirkland are un gust excelent la vinuri și băuturi spirtoase. Permiteți-mi să vă conduc acum în camerele dumneavoastră pentru a vă putea primeni.

– Sper să nu adorm în baie, spuse Jessie în timp ce urcau scările somptuoase. A fost o zi obositoare.

– Așa e. Și încă nu s-a terminat, murmură Daniel provocator.

Camerele lor erau tot superbe, ca și restul casei, cu buchete strălucitoare de flori de toamnă. În salonul spațios, Martin spuse:

– Lady Romayne, camera dumneavoastră de îmbrăcat e la dreapta. Lord Romayne, a dumneavoastră e la stânga. În fiecare e câte o cadă și apa caldă se aduce direct. Sunați dacă aveți nevoie de altceva. Cu încă o plecăciune, plecă.

Jessie își aruncă o privire în vestiarul ei.

– Toate bagajele mele au apărut aici ca prin farmec, și ce cadă mare și splendidă! E și un foc aprins în șemineu să încălzească încăperea. Evident că erau pregătiți pentru noi.

– Probabil că personalul se plictisește, de vreme ce Kirkland nu stă aici tot timpul, așa că salută ocazia de a fi ocupați.

Daniel se uită în camera sa.

– Încă o cadă mare și un foc. Și o masă cu băuturi. Ai și tu una?

– Da, e o masă cu sticle și pahare. Niciodată în viața mea n-am fost atât de răsfățată!

Daniel râse.

– Laurel s-a scuzat că încă n-au instalat căzi de baie zidite, dar astea mi se par foarte bune. Ea și cu mine am mâncat deseori în bucătărie la Bristol. Deoarece majoritatea servitorilor noștri erau încă ucenici, rezultatele erau câteodată ciudate. Milton Manor este evident la înălțimea standardelor lui Kirkland.

– Abia aștept să văd dormitorul. Jessie traversă salonul și deschise ușile duble expunând dormitorul învecinat. Sfinte Dumnezeule! Ăsta e cel mai mare pat pe care l-am văzut vreodată, spuse ea, uimită de patul masiv. Baldachinul și cuvertura erau din brocart auriu cu roșu burgund. Potrivit pentru capete încoronate.

Daniel veni lângă ea.

– Impresionant! Își trecu o mână caldă pe brațul ei. Să-l încercăm?

Ea râse și se uită peste umăr.

– Tentant, dar chiar vreau să fac o baie și să mănânc cina!

O bătu apreciativ peste fund.

– Atunci, pe mai târziu.

Când Jessie se întoarse în camera ei de toaletă, servitorii umpleau cada, intrând pe o ușă care dădea în coridor. O cameristă veselă făcu o reverență.

– Eu sunt Elsa, milady, și voi avea grijă de dumneavoastră pe durata ședерii aici. Ce parfum ați dori să vă pun în apa de baie? Arătă spre o colecție de sticluțe.

Bineînțeles că Jessie trebuia să le miroasă pe fiecare în parte. Miresmele erau minunate. Se întrebă dacă fuseseră amestecate de Lady Kiri Mackensie, soția unui alt fost elev de la Academia Westerfield și o talentată parfumieră. Cu greu, Jessie se hotărî asupra unei arome de trandafiri, deși se puteau simți și alte miresme subtile.

– Ați primit un cadou, îi spuse Elsa în timp ce îi desfăcea șireturile de la rochie. Mi-am permis să-l scot și să-l agăț în dulap. Avea și un bilet atașat. Îi dădu lui Jessie o bucată de hârtie împăturită al cărei sigiliu de ceară purta blazonul casei Ashton.

Jessie rupse sigiliul și citi:

Dragă Jessie,

Deși ai spus că vei continua să porți un semidoliu în public, eu și Julia ne-am gândit că ai dori să ai ceva delicios de decadent cu care să te îmbraci pentru Daniel. Sperăm ca amândoi să vă bucurați!

Mariah

Când își ridică privirea, Elsa deschise solemn ușa dulapului spațios. Pe un umeraș era un neglijeu extravagant din satin stacojiu. Un șal cu model bogat stacojiu cu negru atârna lângă el, iar dedesubt se aflau niște pantofiori grațioși din piele de vițel cu broderie stacojie.

– Ah, Doamne! Jessie icni și se apropie să se uite mai bine. Neglijeul era conceput pentru budoar, cu fuste lejere și o trenă în spate. Corsajul avea șireturile în față,

așa că femeia putea să se îmbrace fără ajutor – și bărbatul putea să-l dea jos cu aceeași ușurință. Un șiret discret pe lângă răscroiala gâtului făcea posibilă ajustarea mărimii decolteului de la decent la a cădea de pe umeri.

– Asta e noua modă din Londra? întrebă Elsa cu o voce șoptită. N-am mai văzut așa un neglijeu!

– Nici eu. E destinat pentru seducție, nu pentru o apariție în public. Jessie mângâie satinul greu care foșni senzual sub palma ei. Nu sunt sigură că voi îndrăzni să-l port!

– Roșul ăsta va arăta splendid cu părul dumneavoastră negru, milady. Elsa zâmbi cu șiretenie. Și cărui proaspăt soț nu i-ar plăcea să-și vadă mireasa în așa ceva?

Elsa avea dreptate. Căsătoria fusese deja consumată în trăsură, așa că de ce să nu poarte ceva impresionant de păcătos pentru adevărata noapte a nunții?

– Atunci, o să-l port la cină.

Elsa dădu din cap aprobator și turnă uleiul de baie roz în cadă. Jessie își dezbrăcă halatul de bumbac și se cufundă în apa înmiresmată, cu un pahar de sherry în mână. Se simțea minunat de decadentă. Dacă tatăl ei ar putea s-o vadă acum, ar muri de infarct.

Se strâmbă înspre paharul de sherry. Vizita șocantă a mamei o făcuse să-și amintească de tatăl ei, iar ea nu voia să se gândească la nici unul din ei. Seara asta era pentru ea și Daniel și nimeni altcineva.

Daniel. Își închise ochii și se rezemă de peretele căzii amintindu-și de împreunarea nebună și sublimă din trăsură. Ce o fi gândit oare? Râse încet în sinea ei. Era evident ce gândea.

În seara asta puteau s-o ia cât de încet voiau, apoi să adoarmă unul în brațele celuilalt și la trezire s-o facă din nou. Nu-i de mirare că voiajul de nuntă era numit lună de miere.

Îmbujorată de la baie și cu părul strâns într-un coc elegant ce se putea ușor revărsa pe umeri, Jessie se îmbrăcă cu noul și extravagantul ei neglijeu. Șireturile erau din satin negru cu perle ovale prinse la capete. Strânse

suficient șireturile astfel încât să-i contureze o siluetă de clepsidră, ceea ce era ușor, deoarece fusta cu volane și corsajul lejer contribuiau la această formă. Dar nu strânse șireturile într-atât încât să nu-i permită să mănânce. Fusese o zi lungă și îi era foame, voia să mănânce, nu doar să ciugulească delicat. Poate doar pe Daniel.

Își lăsă un decolteu relativ decent pentru că trebuia să păstreze câteva surprize de descoperit pentru proaspătul ei soț. Întorcându-se, își verifică înfățișarea în oglinda înaltă. Arăta ca o târfă de pirat sau ca o curtezană foarte costisitoare.

În spatele ei, Elsa spuse pe o voce șoptită:

– Sunteți superbă, milady! Ați dori șalul? Coridoarele se vor răci la căderea nopții.

Șalul i-ar feri și pe servitori să facă infarct la vederea ei.

– Da, te rog.

Își puse șalul pe umeri. În afară de scânteierea luminoasă a cerceilor de aur, era toată doar stacojiu și negru. Perfect pentru o femeie imorală.

– Lord Romayne a coborât deja? Când Elsa dădu din cap, Jessie spuse: Atunci am ocazia unică de a-mi face o intrare măreață. Mulțumesc, Elsa.

Fusta era perfect proporționată, mai scurtă în față pentru a-i expune papucii negri și ciorapii negri și ca să poată păși cu ușurință, în vreme ce partea mai lungă din spate o urma foșnind discret. Fremătând de nerăbdare, merse în capătul scărilor și strigă:

– Daniel?

El ieși din sufragerie și se uită în sus. Zâmbind răutăcios, ea începu să coboare treptele sprijinindu-se cu o mână de balustradă ca să nu se împiedice și să cadă în chip lipsit de romantism la picioarele proaspătului ei soț.

Aproape că ajunsese jos când își dădu seama că Daniel părea uluit, nu fascinat. Se opri, cu mâna încleștată de balustradă și simțindu-se ca o idioată.

Era vicar, pentru numele lui Dumnezeu! Cum de putuse uita asta? *Târfa!* Vocea furioasă a tatălui ei îi răsună

în minte. „Eşti o târfă păcătoasă la fel ca mama ta! O ruşine dezgustătoare! O să arzi pe vecie în iad!"

– Arăt ca desfrânata Babilonului, şopti ea umilă. Îmi pare atât de rău. O să mă schimb în ceva mai respectabil. Se răsuci pe călcâie şi se împiedică în trena lungă. Pentru o clipă înspăimântătoare se văzu căzând.

Daniel fu numaidecât lângă ea cu o mână după talia ei şi cu cealaltă ţinându-se de balustradă.

– Doamne, Dumnezeule, nici să nu gândeşti la aşa ceva! exclamă el. Eram doar uluit. Ori de câte ori mă gândesc că nici o femeie nu poate fi vreodată mai frumoasă, apari tu şi eşti şi mai frumoasă, şi mintea mi se opreşte în loc.

Vocea ei era nesigură.

– Credeam că te uiţi îngrozit.

– Uluit în sensul bun al cuvântului. O sărută pe tâmplă. Sper mult să mă pot obişnui cu frumuseţea ta sau voi fi inutil pentru tot restul vieţii. Coborî la parter şi îi oferi mâna să o ajute să coboare ultimele trepte ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă.

Era imposibil să pună la îndoială sinceritatea din vocea lui, dar încă era cu nervii încordaţi la maximum.

– Neglijeul e un cadou de la Mariah şi Julia şi pare foarte limpede care este menirea lui, explică ea scuzându-se. Ar fi trebuit să-l păstrez până când te vei mai plictisi de mine.

– Nu-mi pot imagina că asta s-ar putea întâmpla vreodată. Unul lângă altul, intrară în sufragerie unde personalul se străduise să creeze o cină cu desăvârşire romantică. Un foc trosnea încet, lumânările străluceau plăcut şi aranjamentele florale umpleau aerul cu miresme subtile. Cele două tacâmuri de pe masă erau aranjate în unghi drept şi destul de apropiate pentru ca mirii să se poată atinge.

– Pot deja să văd că viaţa normală va părea jalnic de plictisitoare, odată ce ne vom întoarce la ea, spuse Jessie în timp ce Daniel îi trăgea scaunul să se aşeze.

– Încă nici nu ne-am dat seama ce şi unde va fi această viaţă normală, spuse Daniel aşezându-se. Dar nu sunt

făcut pentru o viaţă fără muncă. Va trebui să construiesc câteva spitale pentru a mă ţine ocupat.

– Glumeşti? Bănuiesc că nu, spuse ea curioasă.

Conversaţia se opri când Martin şi lacheul intrară cu platourile de mâncare. O varietate de feluri fură aşezate pe masă la îndemână, împreună cu sticle de vin roşu şi alb. Majordomul spuse:

– Vă putem oferi un serviciu tradiţional, dar Lady Kirkland s-a gândit că poate v-ar plăcea să vă serviţi singuri în intimitate.

– Sora mea mă cunoaşte bine. Daniel turnă puţin vin alb în paharul său şi îl gustă. Ridică din sprâncene. La fel şi cumnatul meu. Cred că ne vom descurca singuri. Turnă vin pentru Jessie.

– Sunaţi dacă mai doriţi ceva, milady, milord. Servitorii se retraseră, lăsându-i într-o binecuvântată singurătate.

Răspunzând întrebării lui Jessie de mai devreme, Daniel spuse:

– Să înfiinţez noi spitale nu-i o glumă. Precedentul Lord Romayne era un speculator financiar avizat şi talentat şi a lăsat o avere substanţială. Acum eu am plăcuta sarcină să decid cum să o cheltuiesc. Am pus bazele unei infirmerii şi a unui dispensar la Casa Zion din Londra şi mi-ar plăcea să înfiinţez spitale rurale în satele unde am lucrat şi am văzut nevoile. Bogaţii pot primi asistenţă medicală în propriile case, dar foarte mulţi oameni n-au resursele de care au nevoie. Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi să încerci să pui un om cu un picior rupt pe o scară într-o bojdeucă umedă?

Jessie se înfioră.

– Din nefericire, pot. De fapt am avea nevoie de un spital rural în satul Kelham. M-am gândit la asta, dar nu eram sigură de unde să încep. Cum ai vedea chestiunea asta?

– Aş începe cu o casă încăpătoare cu câteva camere la parter pentru pacienţi şi la etaj locuinţe pentru surori calificate şi servitori care să aibă grijă de pacienţi, explică el cu ochii strălucind de entuziasm. Multe femei

deja au cunoştinţe sanitare de bază. Lady Julia şi cu mine ne-am gândit să înfiinţăm programe de calificare unde femeile pot învăţa pe lângă surori cu experienţă ce este nevoie.

– Asta sună minunat şi posibil de realizat, dar trebuie să şi mâncăm. Jessie înfipse furculiţa într-un crevete cu unt şi îl duse la buzele lui Daniel.

El zâmbi şi mâncă crevetele.

– Eşti o femeie superb de practică, Lady Romayne. Străpunse un alt crevete şi i-l oferi lui Jessie. Discuţia încetă până când toţi creveţii fură devoraţi.

După ce-l termină pe ultimul, Jessie îşi linse untul de pe buze, mulţumită să vadă privirea lui Daniel aţintită asupra ei. Când îşi sorbi vinul, el scutură uşor din cap şi întrebă:

– Cum vrei să-ţi petreci timpul, Jessie?

Ea gustă puţin din deliciosul sufleu de brânză.

– Probabil că o să am trei sau patru gospodării de condus, fără a mai menţiona supravegherea muncii pe domeniu şi, bineînţeles, timp cu Beth şi din când în când muncă la Fundaţia Surorilor. Şi posibil viitori copii, o perspectivă adorabilă la care ţinea. Îşi înghiţi ultimele picături de vin şi întinse paharul pentru a-i fi reumplut. Întrevăd rezolvarea foarte plăcută a unor probleme în viitor.

Daniel turnă vin pentru amândoi.

– Nu cred că vreunul din noi va duce lipsă de ocupaţie. Frecându-şi uşor piciorul de al ei, luă un platou cu carne de pui în sos de vin cu ciuperci şi îi servi pe amândoi cu câte o bucată.

Simţindu-se foarte casnică, Jessie adăugă o lingură de amestec de ou şi ceapă plăcut condimentat cu muştar. Când se aplecă să-i pună şi lui Daniel, corsajul ei lejer se lăsă în faţă.

Daniel înghiţi greu.

– Poate că e timpul să hrănim alte pofte.

Ea bău din paharul de vin, apoi îl întoarse şi i-l întinse ca să poată bea din exact acelaşi loc ca şi ea.

– Mai avem de gustat câteva feluri de mâncare.

Daniel bău din paharul ei, cu ochii într-ai ei. După ce i-l dădu înapoi, mâna lui îi atinse sânul, nu chiar din greşeală. Sfârcul i se întări pe loc şi ea devansă în minte sfârşitul cinei.

Flirtând scandalos, gustară din celelalte feluri, toate fiind excelente şi destul de uşoare.

Dintr-odată nerăbdătoare, Jessie se ridică.

– De-abia aştept să văd dacă patul ăla de sus e la fel de confortabil pe cât arată. Prinde-mă dacă poţi!

Râzând, se întoarse pe loc şi ieşi pe uşă, traversă holul şi o luă în sus pe scări. Cărei femei nu i-ar plăcea să fie urmărită de un proaspăt soţ irezistibil de arătos?

capitolul 23

Rânjind, Daniel îşi urmări frumoasa mireasă pe scările în spirală, fustele ei strălucitoare învolburându-se după ea. Ce *iute de picior* era! Nu că ar fi vrut s-o ajungă prea repede.

Ea se prinse de pilastrul de sus al scării şi se folosi de el pentru a-şi face vânt spre dreapta. În timp ce alerga pe coridor spre camerele lor, el o urmă, trântind uşa în spatele lui.

Personalul de la Milton Manor făcuse focul şi aprinsese lămpile reglând intensitatea atât cât să creeze o cameră perfectă pentru seducţie. Jessie ţâşni pe după una din canapelele din salon care făcea parte dintr-un grup menit conversaţiei din mijlocul încăperii, dar care era o barieră bună.

– Urmăreşte-o pe mireasa nebunatică! strigă ea veselă. Faţa ei era îmbujorată de emoţie şi sânii i se ridicau şi coborau chinuitor pe sub corsajul stacojiu.

Zăpăcit, el se întrebă ce purta ea sub acel neglijeu superb şi şocant. Nu multe, bănuia.

– Ăsta e momentul în care dovedesc că masculul speciei e mai mare şi mai tare decât femela şi rezistenţa e de prisos?

– Ba nu-i deloc de prisos, murmură ea cu ochii strălucind de plăcere. Pentru că urmărirea e parte din distracție, sobrul meu soț vicar!

– Având în vedere cât vin am băut, cred că nici unul din noi nu e foarte treaz acum. El se furișă pe după canapea ca un leu care dă târcoale.

– În aceste probleme e important să găsești echilibrul perfect între sobrietate și nesăbuință, spuse ea pe un ton ferm academic, retrăgându-se pas cu pas.

– Și eu sunt suficient de nesăbuit. Își puse o mână pe spătarul canapelei și sări peste ea, aterizând exact în fața lui Jessie.

Ea se trase înapoi.

– Și eu sunt la fel, băiete!

Când nu mai putu s-o ajungă, ea își încleștă mâinile cu o groază exagerată, corpul ei sprinten fiind pus în evidență de mătasea revărsată.

– Risc mânia ta când mă vei prinde în cele din urmă! Ce lucruri îngrozitoare îi vei face unei sărmane mirese nevinovate?

El râse.

– Ești credibilă ca mireasă nebunatică. Ca mireasă nevinovată nu ești prea convingătoare.

– Ah? Ea încercă să se îmbufneze ca o fetiță, în vreme ce-și rotea șoldurile într-o invitație ostentativă.

– Încearcă mai bine pe Afrodita, zeița dragostei. El se apropie din nou de ea.

Ea se roti ca să scape, dar de data asta, n-o mai lăsă. O prinse de talie și o trase lângă el. Gemu când ea își frecă de vintrele lui fascinantul ei spate voluptuos. Era delicat și ferm sau invers? Nu conta, hotărât lucru, era fermecător. Îi luă în mână uimitorii ei sâni gândindu-se că n-o să le poată niciodată da drumul.

– Cu siguranță suntem pregătiți pentru patul ăla?

Ea se lăsă pe spate peste el și cu o voce gâtuită spuse:

– Poate că... suntem.

El își afundă fața în părul ei și probabil că mișcă din loc și ultimele agrafe, pentru că bogatele ei bucle negre se desfăcură și căzură mătăsos pe lângă față, spre

frumoșii ei umeri. El își închise ochii, tremurând de forța pasiunii care clocotea în el. În ea. Unindu-i într-un primitiv dans de împerechere, al seducției, al posedării și al desfătării.

Își strecură un braț pe sub genunchii ei, celălalt pe după spate și o ridică în brațe.

– Acum nu mai poți fugi, spuse el intrând în dormitor.

– O să te sărut nebunește și apoi o să fug. Îl luă de gât și începu să-și pună în practică amenințarea.

Avea gust de vin și căldură și o neștărmurită speranță. El aproape că se prăbuși în cantul ușii și cu greu reuși să îl evite. Să-și rănească mireasa ar strica cheful.

Ricoșă în pat. Nu plănuise să-și arunce mireasa pe salteaua uriașă, dar când o făcu, ea căzu perfect.

– Ia vino-ncoace, mascul feroce al rasei umane, spuse ea deschizându-și brațele. Mă predau superiorității tale tiranice!

– Hotărât lucru, ai băut destul vin dacă pretinzi că bărbații sunt superiori. Își scoase haina și o aruncă pe un scaun, fără să-i pese unde ateriza. Știind că nu voia se se lupte cu cizmele în noaptea nunții, purta pantofi ușori de interior. Îi zvârli din picioare, neluându-și ochii de la Jessie.

O cameristă dăduse la o parte cuverturile de pe pat în timp ce ei mâncau și Jessie stătea într-un vârtej de mătase stacojie și păr negru strălucitor, o excitantă frumusețe încadrată de așternuturi albe răcoroase. Unul din pantofiorii ei de piele căzuse când o luase în brațe, așa că îi luă celălalt picior și i-l eliberă, expediind papucul în direcția hainei lui.

Eliberându-i piciorul, hotărî să-i dea atenția cuvenită, masându-i degetele și bolta piciorului și în sus spre gleznă, trecându-și mâna peste ciorapul de mătase neagră. Întinzându-se spre celălalt picior, spuse:

– Picioarele tale sunt la fel de frumoase ca tot restul trupului tău.

– Ce minunat e să aud asta! Își mișcă degetele de la picioare. Dar picioarele mele nu sunt mici și delicate așa cum ar trebui să fie cele ale unei adevărate doamne.

– Prostii! Sunt bine proporționate și puternice. Și gâdilicioase, adăugă el când îșI trecu un deget peste talpa ei dreaptă.

Ea scoase un sunet adorabil și își trase piciorul.

– Ca medic apreciez puterea și sănătatea. Și tu ești o femeie foarte sănătoasă.

Ea își mișcă din nou degetele de la picioare.

– Până la urmă, sănătatea e mai folositoare decât frumusețea. O să fiu o bătătie urâtă, dar sănătoasă.

– Niciodată. El își trecu mâna peste pulpa prinsă în ciorap, spre genunchi. Ești frumoasă și la trup, și la suflet. Îi ridică poalele și desfăcu jartiera provocatoare, prinsă exact deasupra genunchiului. Chiar și aici negru și roșu. Prietenele tale sunt foarte meticuloase. Nu reuși să se abțină să nu-i mângâie interiorul coapsei. Drumul spre paradis.

Cu greutate, izbuti să bâiguie:

– Ca femei de lume ce sunt, ele știu desigur că un bărbat consideră că o piele dezvelită e mai frumoasă decât orice neglijeu.

Îi dădu jos și cealaltă jartieră și ciorap și era cât pe-aci să se așeze lângă ea pe pat, când ea spuse:

– Același lucru e adevărat pentru ambele sexe, Daniel. Vreau să te văd în toată splendoarea. Se ridică în capul oaselor privindu-l cu ochi arzători. Te rog! Sau va trebui să-ți smulg hainele de pe tine. Ești îmbrăcat cu mult prea multe haine și ard de nerăbdare să-ți văd trupul superb.

El bănui că roșise.

– Nu-i atât de frumos ca al tău, dar e sănătos.

– *Foarte* sănătos! Ea gesticulă cu înțeles spre pantalonii lui ce stăteau să crape.

Hotărât lucru, el roși.

– Cum vrei, milady, dar nu sunt deloc atât de interesant.

– Lasă asta la aprecierea mea. Se ridică și își aruncă picioarele peste marginea patului așa că acum putea să-l atingă.

Haina era deja dezbrăcată și urmă repede și lavaliera. Își desfăcu nasturii de la cămașă și o dădu jos mai încet, simțindu-se jenat.

– Și tu arăți foarte sănătos, doctore Daniel. Ce umeri minunat de lați! Jessie se aplecă în față să-i atingă, trecându-și palma de la umeri prin părul moale de pe piept în jos, până când atinse marginea pantalonilor. O mulțime de mușchi puternici și minunați.

El își ținu răsuflarea, ca și cum palma ei îl ardea, trasând o linie pe bustul lui.

– Îmi pare bine că ești de acord.

– Sunt. Ea rânji. Și o să devii și mai interesant după ce o să arăți mai mult din minunăția ascunsă.

Ce-i drept e drept, dar el simți un neașteptat val de pudoare. Pe când își desfăcea șlițul, spuse:

– De obicei, eu sunt cel care are de-a face cu pielea dezgolită în timpul operațiilor. Asta e diferit.

– Schimbarea rolurilor îți va face bine, spuse ea aspru. Privirea ei interesată nu era de ajuns pentru a-i potoli excitarea, dar era întru câtva intimidant, în special când ea se încruntă. Înainte de a se putea acoperi, Jessie spuse:

– Ce-i cu cicatricea asta? Pare a fi fost făcută cu un cuțit. Urmă linia curbă de pe șoldul lui stâng.

– M-a tăiat un pacient beat care a crezut că sunt un pirat barbar sau cam așa ceva, explică el. N-a fost nimic serios.

Ea se încruntă.

– Sper ca pe viitor să-i controlezi de arme. Am un interes legitim să mă asigur că îți menții actuala stare de sănătate.

– Și cu asta sunt de acord, o asigură el.

Se dădu înapoi să-și scoată pantalonii și indispensabilii, gândindu-se ce bine era că focurile erau făcute să mențină camera caldă.

– Acum e rândul tău, milady! Am fost atras de șireturile din fața neglijeului tău încă de când ai coborât scările.

Ea îi dărui un zâmbet lung și languros.

– Atunci e timpul să faci ceva în sensul ăsta.

– Perlele de la capetele șireturilor dau o notă deosebită. Păși în fața ei, acolo unde stătea pe marginea patului, și apucă șireturile de mătase neagră.

– O invitație să trag.

Când slăbi șireturile, corsajul se deschise într-un V adânc până la talie.

– Doamne, Dumnezeule, chiar n-ai nimic pe dedesubt! Cu excepția pielii calde, mătăsoase care cerea să fie linsă și a celor mai superbi sâni plini pe care și-i imaginase vreodată.

– Ciorapii și jartierele sunt tot ce am în materie de desuuri, spuse ea cu respirația întretăiată când el se aplecă spre sânul ei stâng.

Când gura i se închise pe sfârc, el își duse mâna dreaptă pe piciorul ei stâng sub straturile de satin stacojiu și nu găsi nimic decât piele catifelată și moale. Crezu că-i va sta inima în loc, doar că la fel ca Jessie se bucura de o sănătate de fier.

– Inima e pe cale să-mi cedeze înainte de terminarea nopții, gâfâi el trăgându-se de lângă ea. Dar ce minunat fel de a dispărea!

– Te rog să nu mori, Daniel, spuse ea cu ochii brusc foarte serioși. Am nevoie de tine viu și nevătămat.

Chiar avea nevoie de el viu și nevătămat – protecția pe care i-o oferea reprezenta motivul pentru care îl acceptase. Ideea asta era cea mai mică dintre griji, și în seara asta n-avea nici o importanță. Nu era acum momentul să-i împărtășească din cunoștințele lui medicale și să-i spună că viața era nesigură și până la urmă toată lumea va muri. Mai bine să apeleze la credința preotului.

– O să fac tot ce-mi stă în putință să mențin sănătatea amândurora. De fapt e momentul să te examinez amănunțit.

Își puse mâinile pe talia ei și o ridică în picioare. Ea veni râzând, cu neglijeul pe jumătate căzut. Nu era mare efort să slăbească într-atât corsajul încât să-l facă să alunece peste umeri și în jos pe șolduri. Neglijeul căzu

pe duşumea într-o şoaptă de mătase şi se învolbură în jurul gleznelor ei.

– Arăţi extrem de sănătoasă, şopti el urmărind în jos materialul cu buzele.

Ea se clătină şi i se agăţă de umeri.

– Acum. *Acum* e momentul să mergem în pat!

Încuviinţând, o ridică în braţe fără vreun cuvânt şi o aşeză pe saltea, apoi se întinse lângă ea. Deşi intenţionase să nu se grăbească, ea îl trase lângă ea cu o nerăbdare sălbatică.

– Te doresc atât de mult, Daniel, şopti ea şi îl apucă cu o intimitate supremă şi îl trase între picioarele ei.

– În curând, milady. În curând. De data asta, voia ceva mai mult decât o împreunare rapidă, nepăsătoare, aşa că purcese încântat şi fără grabă la explorarea secretelor din locurile ei umede şi fierbinţi. Ea gemu încet, cu degetele chircite pe spatele lui, purtându-l din ce în ce mai sus.

Când el nu mai putu suporta, se cufundă în ea cu o lungă şi istovită respiraţie. Crezuse că nimic nu putea egala extazul nebun din trăsură, dar se înşelase. Contopirea de moment era tot ce simţea şi încă mai mult, pentru că stăteau lipiţi şi goi, găsindu-şi împreună un ritm cu o nevoie presantă.

El voia ca această împreunare să dăinuiască pe vecie sau măcar cât mai mult, dar acest ţel se spulberă sub lovitura dorinţei.

– Daniel, spuse ea răguşit. *Daniel!*

Unghiile i se înfipseră în el pe când se dezlănţui în orgasm, luându-l cu ea. Bărbatul închise ochii şi se supuse extazului. Când o văzuse prima dată pe Jessie, crezuse că realitatea nu se va potrivi niciodată cu dorinţele lui nebuneşti. Greşise.

În timp ce stăteau epuizaţi unul în braţele celuilalt, Jessie mulţumi în gând servitorilor care făcuseră focul care încălzea camerele. Chiar şi un simplu efort de a trage cuverturile părea prea mare. Combinaţia de vin,

mâncare, căldură şi o incredibilă satisfacţie sexuală o lăsase plutind într-o stare de mulţumire confuză.

Daniel se mişcă puţin s-o tragă mai aproape de el, mângâind-o tandru pe spate.

– A meritat aşteptarea.

– Într-adevăr.

Se simţea foarte, foarte apropiată de proaspătul ei soţ, şi asta era chiar mai valoros decât incredibila plăcere a împreunării. Chiar mai mult decât pasiunea, apropierea emoţională putea lega doi oameni foarte diferiţi într-o căsătorie adevărată.

– Nu semeni cu nici un vicar din câţi am cunoscut vreodată, îl tachină ea, admirând profilul său puternic şi regulat. Probabil că ar fi trebuit să te întreb mai devreme ce rol joacă credinţa în viaţa ta. Ai ambiţii ca într-o zi să te consacri în întregime bisericii, poate să preiei o parohie? Nu cred că aş fi o soţie de vicar foarte bună.

– Asta nu-i pentru mine, spuse el. Credinţa e un lucru ciudat. Am fost născut cu ea aşa cum am avut ochi albaştri şi păr blond. N-am fost întotdeauna în termenii cei mai buni cu Dumnezeu, dar n-am încetat niciodată să cred. Ce n-am moştenit a fost nevoia de a-i face pe alţii să creadă exact ca mine.

Ea zâmbi strâmb.

– Asta-i motivul pentru care eşti atât de diferit de tatăl meu. El le cerea celor din jurul lui o adeziune absolută la crezul său.

– Asta-i un mod foarte potrivit de a-i îndepărta pe oameni de biserică, spuse Daniel sec. Credinţa mea ar fi rămas în mine ca o tăcută şi intimă parte a mea, dar pentru că părinţii mei erau îngroziţi de ideea de a deveni chirurg, studiind teologia a fost un compromis potrivit. În orice caz, aş fi ajutat oamenii.

– În feluri foarte diferite, observă ea.

– Adevărat, dar există şi asemănări. Îşi puse mâna caldă pe sânii ei. Atât pentru medicină, cât şi pentru preoţie e nevoie să ştii să asculţi. Să auzi atât ce ţi se spune, cât şi ce nu ţi se spune. Când am ales să mă dedic în întregime studiului medicinei, eram foarte aproape

de a fi hirotonisit, încât părea că merită să merg până la capăt. De câteva ori pe an, călătoream undeva într-o zonă îndepărtată unde lipseau doctorii, pentru a face operații și alte tratamente. Câteodată se dovedește util să-i poți căsători pe oameni.

Ea nu știuse de călătoriile lui medicale, dar nu o surprinseră. La urma urmei, era un sfânt. Bănuia că oficia căsătorii pentru perechi care ar putea fi respinse de oameni cum era tatăl ei, și ăsta era un serviciu valoros pentru că o căsătorie nu era legală decât dacă era oficiată de un cleric al Bisericii Anglicane. Singurele excepții erau quakerii și evreii cărora li se permitea să fie căsătoriți cu propriile lor ritualuri.

– A asculta e diferit la un doctor față de un pastor?

– Ca doctor, trebuie să ascult și să descopăr care e adevărata problemă, care nu e întotdeauna evidentă. Ca preot, adesea doar îi las pe oameni să vorbească până când înțeleg singuri ce trebuie să facă. De obicei știu, dar trebuie să rostească vorbele cu voce tare pentru a le accepta. Ridică din umeri. Dacă au nevoie de un ajutor special, bunăoară de mâncare sau de ceva de lucru, fac și eu ce pot.

Talentul lui de a asculta fusese unul dintre cele mai liniștitoare lucruri în legătură cu el, își dădu ea seama.

– Tu m-ai ascultat foarte atent și pentru asta îți sunt profund recunoscătoare.

– Să te ascult e o plăcere, nu o datorie. Daniel se ridică într-o mână, să se uite la ea. Ea s-ar fi intimidat, dar văzu în ochii lui o caldă admirație.

– Ce creație sublimă e o femeie, cugetă el. O mângâie de la urechi până la genunchi, nu cu dorință, ci cu o adâncă recunoștință. Mi-am amintit chiar acum că mama ta a spus că ai un semn din naștere în formă de inimă într-un loc unde nu poate fi văzut, cu excepția, posibil, a soțului. Poate că voia să spună pe spate.

Înainte ca ea să poată obiecta, el o rostogoli pe burtă.

– Ai un spate minunat. Ce curbe elegante și subtile. Acum, hai să vedem unde-i semnul ăla? Ah, s-ar putea

să fie ăsta. O atinse cu un deget pe partea de sus a fesei drepte.

– Nu-i de mirare că nu l-am văzut niciodată, spuse ea intrigată. E chiar de forma unei inimi?

– Mai mult ca niște plămâni, remarcă el. Sau poate niște rinichi.

– Vai, cât de lipsit de romantism ești, doctore! Zise ea râzând.

– N-am imaginație de poet, dar mă simt foarte romantic. Se aplecă și își apăsă buzele pe semn.

Ea zâmbi, simțindu-se delicios de relaxată, dar gata de a fi retrezită pentru un motiv suficient de bun. Apoi Daniel inspiră adânc.

Lenesa ei mulțumire se transformă într-un ghem de teamă. Fusese atât de vrăjită de pasiune că uitase cât de multe avea de ascuns. Vai, cât de *nebună* fusese!

– Recunosc cicatricea asta, spuse el încet, trasând o linie cu degetul de la omoplatul ei stâng spre coaste. Un salt spre lateral, apoi în jos spre talie. De la infirmeria mea din Bristol. Nu-i de mirare că-mi păreai cunoscută. Dar nu ți-am recunoscut fața pentru că era atât de tare învinețită și tumefiată, că nici măcar mama ta nu te-ar fi recunoscut. Mi-ai spus că te cheamă Jane. De ce, Jessie?

Cu o groază ce amenința să-i oprească inima, își dădu seama că secretul pe care cu disperare dorea să-l ascundă fusese dezvăluit.

Ar fi fost mai bine dacă murea.

capitolul 24

Daniel stătea încă încruntat, când Jessie scoase un sunet jos, îndurerat și se rostogoli, îndepărtându-se de el. Se dădu jos din pat și o porni spre ușă înainte ca el să-și vină în fire și să se ducă după ea. O prinse din spate și o trase lângă el, luând-o în brațe și întrebându-se cum de această mireasă fericită și încrezătoare în sine putea să se prăbușească atât de repede.

– E în regulă, Jessie, spuse el pe cea mai liniştitoare voce. Acum eşti în siguranţă.

Ea se linişti, dar respiraţia îi era întretăiată şi tremura în braţele lui, cu trupul înfrigurat. Şoc.

O pătură pentru genunchi era aşezată pe canapea, el o luă şi o înfăşură pe Jessie în ea. Pasivă ca o păpuşă, îl lăsă s-o conducă spre pat. O aşeză pe saltea şi trase cuverturile peste ea, apoi mai puse cărbune în cămin înainte de a se aşeza lângă Jessie.

Jessie se îndepărtă şi se făcu ghem, cu spatele spre el, aşa că el o luă în braţe. Chiar şi cu pătura, cuverturile şi căldura trupului lui, ea tremura şi pielea îi era lipicioasă.

– A fost o crimă ce ţi s-a întâmplat, dar nu a fost vina ta, spuse el hotărât. Tu ai fost victimă. Nu e nimic de care să-ţi fie ruşine.

Când Jessie nu răspunse, el se întoarse cu gândul la vizita ei la infirmerie. Trecuseră cam şapte ani şi văzuse mulţi pacienţi înainte şi de atunci încoace. Dar chiar şi după tot acest timp, îşi amintea de numeroasele vânătăi care o făcuseră de nerecunoscut şi de cât de şocat şi îngrozit fusese când descoperise crestătura lungă însângerată de pe spatele ei. Fusese norocoasă să fie în viaţă.

Ce-şi mai amintea? După un moment de gândire, spuse:

– Soţul tău a fost cel care te-a bătut, nu-i aşa? Asta mi-ai spus. Şi-o aduse aminte scoţându-şi verigheta şi aruncând-o prin încăpere.

– Da, zise ea abia şoptind. Primul meu soţ.

Bucuros că primise un răspuns, el spuse pe un ton de conversaţie:

– Presupun că ai spus Jane pentru că începuseşi să spui Jessie, după care n-ai vrut să-ţi dezvălui adevăratul nume. Jane îţi oferea siguranţa anonimatului, în vreme ce Jessie e uşor de ţinut minte.

– *Jezebel.* Vocea îi era spartă. Numele meu e Jezebel. Tatăl meu spunea că mi se potriveşte.

– Toţi prietenii tăi te ştiu drept Jessie, ceea ce ţi se potriveşte mult mai bine. Era foarte atent, căutând să-i

vadă reacțiile, ceea ce nu era ușor când era încă întoarsă cu spatele și ghemuită în nefericirea ei.

– Ivo mă striga Jezebel, rosti ea tern. Spunea că sunt o târfă și că n-ar fi trebuit să se însoare niciodată cu o femeie pe care o cheamă Jezebel.

– De asta era atât de furios când te-a bătut? Pentru că era gelos?

– Niciodată nu i-am dat motiv să se îndoiască de fidelitatea mea, dar ori de câte ori bea, începea să mă acuze că sunt târfă. Vocea i se sparse. Mereu era beat.

– Și cu timpul a devenit tot mai violent. Daniel văzuse asta la alte paciente care fuseseră bătute de bărbații lor.

Ea înghiți.

– Da, spunea că sunt prea frumoasă să fiu credincioasă. În acea ultimă noapte... a venit la mine cu un cuțit, spunând că, după ce-mi va tăia fața, frumusețea mea se va fi dus și oamenii vor întoarce spatele urâțeniei mele. Începu să plângă cu suspine puternice care o scuturau, amenințând s-o frângă în două.

Daniel o ținu strâns și blestemă brutalitatea bărbaților.

– Ar fi trebuit să-i mulțumească lui Dumnezeu că te are drept soție. Așa cum și Daniel îi mulțumea lui Dumnezeu. Când lacrimile îi secară, el o întrebă: Spune-mi, cum l-ai cunoscut? Credeam că tatăl tău te controla îndeaproape.

Ea înghiți greu și reuși să răspundă cu o voce sigură:

– De obicei, așa era. Nu mi s-a permis niciodată să ies fără o servitoare care să stea cu ochii pe mine chiar și în orășelul nostru, unde toți se cunoșteau între ei. Dar într-o zi, când tata ieșise, fata de la spălătorie era bolnavă, iar bucătăreasa avea nevoie de niște cotlete pentru cină. Era ocupată și nu mai era nimeni disponibil, așa că m-a trimis pe mine. Nu părea să existe nici un pericol în asta. Ziua de târg în Chillingham era foarte populară.

– Îmi închipui că ai fost încântată să ieși și să te bucuri de puțină libertate, remarcă Daniel, sperând să încurajeze șuvoiul vorbelor.

– E în regulă, Jessie, spuse el pe cea mai liniştitoare voce. Acum eşti în siguranţă.

Ea se linişti, dar respiraţia îi era întretăiată şi tremura în braţele lui, cu trupul înfrigurat. Şoc.

O pătură pentru genunchi era aşezată pe canapea, el o luă şi o înfăşură pe Jessie în ea. Pasivă ca o păpuşă, îl lăsă s-o conducă spre pat. O aşeză pe saltea şi trase cuverturile peste ea, apoi mai puse cărbune în cămin înainte de a se aşeza lângă Jessie.

Jessie se îndepărtă şi se făcu ghem, cu spatele spre el, aşa că el o luă în braţe. Chiar şi cu pătura, cuverturile şi căldura trupului lui, ea tremura şi pielea îi era lipicioasă.

– A fost o crimă ce ţi s-a întâmplat, dar nu a fost vina ta, spuse el hotărât. Tu ai fost victimă. Nu e nimic de care să-ţi fie ruşine.

Când Jessie nu răspunse, el se întoarse cu gândul la vizita ei la infirmerie. Trecuseră cam şapte ani şi văzuse mulţi pacienţi înainte şi de atunci încoace. Dar chiar şi după tot acest timp, îşi amintea de numeroasele vânătăi care o făcuseră de nerecunoscut şi de cât de şocat şi îngrozit fusese când descoperise crestătura lungă însângerată de pe spatele ei. Fusese norocoasă să fie în viaţă.

Ce-şi mai amintea? După un moment de gândire, spuse:

– Soţul tău a fost cel care te-a bătut, nu-i aşa? Asta mi-ai spus. Şi-o aduse aminte scoţându-şi verigheta şi aruncând-o prin încăpere.

– Da, zise ea abia şoptind. Primul meu soţ.

Bucuros că primise un răspuns, el spuse pe un ton de conversaţie:

– Presupun că ai spus Jane pentru că începuseşi să spui Jessie, după care n-ai vrut să-ţi dezvălui adevăratul nume. Jane îţi oferea siguranţa anonimatului, în vreme ce Jessie e uşor de ţinut minte.

– *Jezebel.* Vocea îi era spartă. Numele meu e Jezebel. Tatăl meu spunea că mi se potriveşte.

– Toţi prietenii tăi te ştiu drept Jessie, ceea ce ţi se potriveşte mult mai bine. Era foarte atent, căutând să-i

vadă reacțiile, ceea ce nu era ușor când era încă întoarsă cu spatele și ghemuită în nefericirea ei.

– Ivo mă striga Jezebel, rosti ea tern. Spunea că sunt o târfă și că n-ar fi trebuit să se însoare niciodată cu o femeie pe care o cheamă Jezebel.

– De asta era atât de furios când te-a bătut? Pentru că era gelos?

– Niciodată nu i-am dat motiv să se îndoiască de fidelitatea mea, dar ori de câte ori bea, începea să mă acuze că sunt târfă. Vocea i se sparse. Mereu era beat.

– Și cu timpul a devenit tot mai violent. Daniel văzuse asta la alte paciente care fuseseră bătute de bărbații lor.

Ea înghiți.

– Da, spunea că sunt prea frumoasă să fiu credincioasă. În acea ultimă noapte... a venit la mine cu un cuțit, spunând că, după ce-mi va tăia fața, frumusețea mea se va fi dus și oamenii vor întoarce spatele urâțeniei mele. Începu să plângă cu suspine puternice care o scuturau, amenințând s-o frângă în două.

Daniel o ținu strâns și blestemă brutalitatea bărbaților.

– Ar fi trebuit să-i mulțumească lui Dumnezeu că te are drept soție. Așa cum și Daniel îi mulțumea lui Dumnezeu. Când lacrimile îi secară, el o întrebă: Spune-mi, cum l-ai cunoscut? Credeam că tatăl tău te controla îndeaproape.

Ea înghiți greu și reuși să răspundă cu o voce sigură:

– De obicei, așa era. Nu mi s-a permis niciodată să ies fără o servitoare care să stea cu ochii pe mine chiar și în orășelul nostru, unde toți se cunoșteau între ei. Dar într-o zi, când tata ieșise, fata de la spălătorie era bolnavă, iar bucătăreasa avea nevoie de niște cotlete pentru cină. Era ocupată și nu mai era nimeni disponibil, așa că m-a trimis pe mine. Nu părea să existe nici un pericol în asta. Ziua de târg în Chillingham era foarte populară.

– Îmi închipui că ai fost încântată să ieși și să te bucuri de puțină libertate, remarcă Daniel, sperând să încurajeze șuvoiul vorbelor.

– Pentru mine, să mă duc în piaţa oraşului în zi de târg era o mare aventură. Vocea îi deveni ironică. S-a dovedit a fi o aventură mai mare decât mi-aş fi putut vreodată imagina.

– Acolo l-ai cunoscut pe Ivo Trevane? Trevane a fost numele pentru certificatul de căsătorie, nu-i aşa? Un nume bun din vestul ţării.

Ea dădu din cap, ceea ce el mai mult simţi, fiindcă faţa îi era în continuare întoarsă.

– Ivo trecea prin sat şi se hotărâse să se oprească la târg ca să se amuze pe seama ţăranilor.

– Şi apoi te-a văzut.

– Şi eu l-am văzut pe el. Oftă. Eram tânără şi cu totul lipsită de experienţă, pentru că mi se permisese să văd doar puţin din lume. Ivo era visul oricărei fete. Brunet, elegant şi teribil de arătos. Era doar cu puţin mai mare ca mine şi foarte romantic. Cita din poezii şi pretindea că mă adoră. Am fost vrăjită de el. Vocea îi deveni amară. Eram sigură că era o dragoste nemuritoare.

– Aşa că ai început să te întâlneşti pe ascuns cu el.

Jessie dădu din nou din cap.

– Eram o fetişcană nechibzuită, gata să pic în plasă, dar, pentru că eram fată de vicar, ştia că mai bine mă cerea de soţie, decât doar să mă seducă.

Amintindu-şi nebunia iubirii din tinereţe, Daniel spuse blând:

– Probabil că era tot atât de îndrăgostit ca şi tine. Tu poţi zăpăci chiar şi un doctor serios. Spera ca asta s-o facă să zâmbească şi poate că reuşise, dar ea stătea încă cu spatele la el.

– Shakespeare avea dreptate în legătură cu dragostea de tinereţe când a scris *Romeo şi Julieta*, spuse ea cu un glas egal. O dorinţă lipsită de raţiune duce la dezastru.

– Întotdeauna am crezut că politica şi vrajba între familii i-a dus la dezastru. Mai multă îngăduinţă şi iertare ar fi însemnat că nu aveau să sfârşească tragic. Bineînţeles că asta ar fi însemnat şi să nu fi existat o piesă atât de grozavă.

– Tragedia e mult mai prezentă decât îngăduința și iertarea.

Din nefericire, Jessie avea dreptate.

– Ivo locuia în Bristol?

– Da, avea o moșie în Dorset, dar n-am fost niciodată acolo, pentru că prefera casa din Bristol. Pentru mine, orașul era magic. Teatru și muzică, și biblioteci. Nu puteam crede cât de norocoasă eram să am toate astea și pe deasupra un soț pasional, care mă adora.

Daniel strâmbă din buze și trebui să-și aducă aminte că avea nevoie să-i cunoască trecutul, indiferent cât de multă durere i-ar putea pricinui acele informații.

– Cum ai ajuns din raiul pe pământ în iad și în infirmeria Herbert?

– Nu mi-am dat seama cât de mult bea Ivo înainte de a fugi și a ne căsători. Asta era îngrijorător încă de la început, dar a devenit cu mult mai rău după ce a început să-și invite prietenii acasă. Era un grup de tineri cheflii, nu făceau de fapt nici un rău, dar le plăcea îngrozitor să flirteze.

Daniel se încruntă.

– Și evident că soțul tău a dat vina pe tine, ceea ce i-a atățat gelozia.

– Exact. Jessie se întoarse pe spate, trăgându-și cuvertura pe ea și stând cu ochii pe baldachin. Cuvintele începură să se rostogolească unul peste altul, ca și cum era disperată să se elibereze de o durere de mult îngropată. Devenise din ce în ce mai gelos. Când era beat, crizele lui de furie începeau cu urlete după care devenea violent. M-am deprins să mă închid într-un mic dormitor când veneau prietenii lui. Mă ascundeam acolo până a doua zi. Întotdeauna era atât de spăsit a doua zi de dimineață. Se jura că n-o să mai facă niciodată, iar eu voiam atât de mult să-l cred!

– Te-ai gândit să-l părăsești?

– Câteodată, dar n-aveam unde să mă duc. N-aș fi putut să mă întorc niciodată la tata sau în Chillingham. N-aveam prieteni sau familie care să mă accepte. Își mușcă buza. Mai rău, în majoritatea timpului, nu voiam

să plec. Când era treaz, viața era minunată. Putea fi atât de fermecător, o companie ideală. Până când se îmbăta din nou.

– Cât timp a trecut până când ai apărut la infirmerie?

– Nu chiar un an. Își închise ochii și vocea îi deveni o șoaptă. A venit acasă de la un meci de box unde el si cu prietenii lui au băut atât de mult, că abia se mai puteau ține pe picioare. Eu citeam în bibliotecă atunci când a intrat el. Văzând cât de beat era, m-am scuzat să plec. El s-a înfuriat și a început să alerge după mine. Când am fugit pe scări în sus, el s-a împiedicat pe trepte, ceea ce l-a făcut să se înfurie și mai tare pe mine.

Daniel tresări auzind panica tot mai mare din vocea ei, dar îi datora lui Jessie să fie martor la întreaga teroare a acelei nopți.

– Astfel de bărbați aruncă întotdeauna vina pe altcineva, remarcă el cu blândețe.

– Am reușit să ajung în mica mea cameră adăpostită și am încuiat ușa, dar a doborât-o cu un scaun. Scoase un oftat înfiorat. A început să mă bată mai rău decât o făcuse până atunci. Apoi m-a sufocat până când am leșinat.

Daniel îi luă mâna și i-o ținu strâns.

– Și după aceea?

Ea scoase un șuierat aspru.

– Când mi-am recăpătat cunoștința, el era prăbușit într-un fotoliu terminând o sticlă de gin, ignorând faptul că zăceam într-o baltă de sânge în mijlocul camerei. Am reușit să mă ridic în picioare și i-am spus că-l părăsesc. Că mai bine mă fac târfă pe străzi decât să mai trăiesc cu el încă o zi. El a scos un cuțit din cizmă și atunci a fost când m-a amenințat că-mi taie fața astfel încât nici un bărbat să nu mă mai vrea vreodată. Gura i se schimonosi. Am crezut că o să mă omoare, având în vedere cât de dezlănțuit era.

– Dacă ar fi fost ceva mai aproape, tăietura aceea de pe spatele tău ar fi putut fi fatală. Dar ai reușit să pleci. O strânse din nou de mână. Apoi ai folosit un nume

fals la infirmerie şi ai părăsit Bristolul ca el să nu te poată urmări. Ce fată curajoasă!

Ochii ei se deschiseră, palidă şi pe jumătate înnebunită.

– Ah, am ştiut că n-o să vină după mine.

O spaimă rece îl avertiză de ce urma.

– De ce nu?

– Pentru că l-am omorât. Vocea i se frânse. *Mi-am omorât soţul cu propriul lui cuţit!*

capitolul 25

Jane petrecuse ani la rând suprimându-şi amintirile acelei nopţi înfiorătoare, dar acum o cotropeau ca un sânge clocotind. Teroarea şi agonia pumnilor lui Ivo lovind-o. Experienta groaznică a mâinilor lui mari sufocând-o până când o lăsaseră aproape fără cunoştinţă. Tăişul ascuţit al cuţitului lui fluturat pe lângă faţa ei în timp ce o ameninţa că o mutilează. Când se oprise să-şi dea părul negru la o parte de pe faţa transpirată şi furioasă, ea ţâşnise într-o parte şi o luase înspăimântată la fugă către uşa distrusă.

Acela fu momentul în care el o înjunghiase. Vârful cuţitului îi atinse omoplatul, apoi o tăie pe spate cu o mişcare spre stânga, când îi atinse corsetul, înainte de a-l tăia până la talie. Ea ţipase şi se prăbuşise în genunchi, paralizată de durere şi convinsă că va muri. Ivo o smucise, ridicând-o în picioare, urlând ameninţări murdare şi învârtindu-şi cuţitul, faţa lui arătoasă schimonosită ca a unuia dintre demonii iadului.

Ea se luptase disperată să scape, prinzându-l de încheietura mâinii pe când lama însângerată se îndrepta inexorabil către ea. Cu puterea disperării, ea reuşi să îndepărteze cuţitul – şi acesta se înfipse mortal la baza gâtului lui Ivo.

– Eşti sigură că era mort? Vocea lui Daniel părea calmă, ca şi cum auzea poveşti din astea în fiecare zi. Poate că aşa era.

– Ah, da. Jessie se înfioră. Am reușit să-i caut pulsul, dar nu am simțit nimic. Își apăsă o mână pe stomac, simțind că-i venea să vomite. Nimeni n-ar fi putut supraviețui după ce a pierdut atâta sânge.

– Ce fel de rană i-ai făcut?

Pentru o clipă, ea urî calmul său, întrebările de doctor despre groaza pe care o trăise, dar era mai bine decât dacă ar fi aruncat-o din pat și i-ar fi blestemat însăși viața. Încercând să fie la fel de calmă, ea trasă o linie chiar deasupra claviculei.

– I-am tăiat gâtul.

– Un om poate sângera până la moarte foarte repede dintr-o astfel de rană, spuse el imperturbabil. Nu-i de mirare că erai în șoc atunci când ai ajuns la infirmerie. Ai fost foarte puternică și foarte curajoasă în acea zi.

Buzele ei se strânseră auzind acele vorbe.

– Eram o ucigașă înspăimântată alergând să-mi salvez viața! Deși tatăl meu probabil că ar fi fost mulțumit să mă vadă în ștreang. Asta i-ar fi confirmat cele mai rele convingeri despre mine.

– A fost autoapărare! spuse Daniel aspru. N-ai fi fost niciodată condamnată.

– Eu nu eram atât de optimistă. Așa că am fugit cât de repede am putut. Trase aer în piept, adânc și tremurat. N-am uitat niciodată bunătatea pe care mi-ați arătat-o tu și sora ta în acea noapte. Aș fi putut să înnebunesc dacă nu erați voi. Dacă nu mi-ai fi dat acei bani, n-aș fi reușit să ajung niciodată în siguranță. Mi-ai amintit și că nu toți bărbații sunt răi.

– Majoritatea nu sunt, spuse el gânditor. Probabil că nici Ivo nu era, dar era bețiv, ceea ce poate aduce la suprafață ce-i mai rău din oricine. A fost vinovat de propria moarte.

– Mă bucur că gândești așa, spuse ea sfârșită. Dar nu va uita niciodată că soțul pe care-l iubise cu pasiune murise în fața ochilor ei, de mâna ei.

– Dacă te consolează, spuse el, vizita ta la infirmerie în acea noapte a convins-o pe Laurel că trebuie să înființăm un refugiu pentru femei și copii. Acela a fost

începutul pentru Casa Zion, și mulți, mulți oameni au beneficiat de munca ei.

– Dacă n-aș fi fost eu inspirația, o altă femeie ar fi fost, rosti ea cu o voce ternă. Să ajute femei și copii este chemarea surorii tale. O sfântă, la fel ca tine.

Cu o urmă de exasperare pe chip, Daniel spuse:

– Aș vrea să încetezi să crezi că sunt vreun sfânt. Nu sunt. Nici Laurel nu este, deși ea se apropie mai mult.

Jessie ridică din umeri. Erau mult prea îndepărtați pe scara valorilor morale pentru ca el să înțeleagă. Încercase atât de mult să reziste atracției pe care o simțea față de el pentru că nu dorise ca el să știe cine și ce era ea sau cum se întâlniseră prima dată.

Acum știa ce-i mai rău despre ea și chiar și un sfânt politicos ar fi fost afectat de această informație. Afectat și în cele din urmă scârbit. Pentru câteva scurte ore, reușise să-și îngroape toate gândurile despre trecutul ei și doar să se bucure de noul ei soț. Acum acele momente prețioase trecuseră, și astfel de momente nu mai apar.

Sfârșită, întrebă:

– O să denunți crima mea magistraților din Bristol? Mă gândesc că a fost ceva agitație când a murit Ivo pentru că era un gentleman bogat.

– Poate că o fi avut bani, spuse Daniel sec, dar nu era un gentleman. Nu, bineînțeles că nu-mi voi denunța soția. Un proces dureros, urmat de o achitare pe motiv de autoapărare nu ar aduce foloase nimănui și ar cauza mari neplăceri. Ar urmări-o pe Beth pentru vecie și, cu siguranță, ea e nevinovată.

Așadar, protejând-o pe Beth ar însemna că o proteja și pe ea. Jessie își dădu seama că într-o zonă irațională din adâncul sufletului său, credea că merita să fie pedepsită pentru că-l omorâse pe Ivo. Deși Dumnezeu știa câte pedepse suferise pe când era încă în viață.

– Așadar, mă crezi când spun că a fost autoapărare? N-am nici o dovadă în sprijinul spuselor mele.

– Când am negociat căsătoria noastră, mi-ai promis că nu-mi vei spune totul, dar că ceea ce-mi vei spune va fi adevărat, zise el gânditor. Îmi imaginez că asta era

ceea ce nu voiai să-mi dezvălui, așa-i? Mai ai și alte secrete înfiorătoare?

Ea aproape că zâmbi.

– Azi mi-ai cunoscut mama bigamă și ai aflat că te-ai însurat cu o ucigașă. Cred că asta-i tot.

– Una peste alta, a fost o zi memorabilă din variate motive. Vocea i se înmuie. Du-te să te culci, Jessie! Mâine va fi mai bine.

Fără îndoială că ea spera asta. Dar ceva în ființa ei se năruise și se îndoia că va putea fi dres vreodată.

Cel puțin n-o să meargă la închisoare.

– Mulțumesc, Daniel, spuse ea încet. Apoi se retrase de lângă el și se rugă să adoarmă și să nu viseze.

Daniel dormi prost. Nu era ușor să împartă un pat cu o mireasă nefericită chiar dacă nu el era de vină. Jessie stătea pe marginea saltelei cu spatele la el. El bănuia că nici ea nu prea dormise și limbajul trupului ei arăta clar că voia să fie lăsată în pace.

Când zorii se iviră la ferestre, el se apropie în sfârșit de ea și o luă în brațe, stând culcat lângă spatele ei și punându-i un braț pe după mijloc.

– O noapte grea?

Jessie oftă.

– Reușisem de minune să-mi îngrop trecutul din Bristol. Nu că l-aș fi uitat vreodată, dar amintirile erau ascunse bine, acolo unde nu trebuia să mă gândesc la ele. Aseară, au ieșit toate la suprafață ca relele eliberate din cutia Pandorei. Nu le mai pot îngropa din nou.

El se strâmbă.

– Îmi pare rău că am adus vorba de cicatricea lăsată de tăietura cuțitului. Dar, odată ce am recunoscut-o, n-am putut s-o ignor. M-am întrebat uneori dacă Jane a reușit să plece în siguranță din Bristol și ce s-a întâmplat cu ea după aceea.

– Oricât de chinuitoare a fost seara trecută, nu regret cu totul că m-ai recunoscut, spuse ea încet, surprinsă de revelația aceasta. N-am vrut ca tu să afli vreodată ce am făcut sau să mă recunoști de la infirmerie,

aşa că am încercat să te ţin la distanţă. Cu toate astea, era un secret prea mare să-l ţin ascuns faţă de soţul meu. Dacă aş avea de ales, prefer mai presus de orice onestitatea.

– La fel ca mine. Ţinând-o strâns în braţe pe cea mai atrăgătoare femeie din Anglia, avu efectul previzibil asupra părţilor sale masculine. Dacă facem ceva plăcut, vom reuşi să alungăm câţiva dintre demonii amintirilor? Îşi însoţi vorbele cu mângâieri tandre care sfârşiră prin a-i cuprinde cu mâna sânii, degetul mare alintându-i sfârcul.

Sfârcul se întări şi la fel şi ea, dar nu în mod plăcut. Încă se simţea ca un iepure care trăgea nădejde că lupul cel rău n-o va băga în seamă. Doctor fiind, Daniel ştia multe despre reacţiile fizice şi era clar care erau ale ei.

– N-ai chef? o întrebă el pe un ton care se voia cât mai firesc.

– Eşti soţul meu, răspunse cu încordare în glas. N-o să te refuz.

Cu alte cuvinte, o să-şi îndeplinească obligaţiile conjugale, chiar dacă nu voia deloc. Pentru un lung şi tensionat moment, el fu tentat să-i dea crezare. Pasiunea întru totul împlinită a zilei de ieri era vie în mintea şi în vintrele lui şi avea suficientă aroganţă masculină să creadă că ar fi în stare s-o facă să-i vină cheful.

Dar ea era o femeie care fusese abuzată de tatăl ei, aproape ucisă de primul ei soţ şi violată şi manipulată de logodnicul ei. N-avea nevoie de o dovadă în plus că bărbaţii erau nişte porci egoişti. Nici nu voia să se situeze în aceeaşi categorie cu bărbaţii care o folosiseră atât de urât.

Se sili să-şi ia mâna de pe dulcea încântare a sânului ei.

– Mai bine să aşteptăm până când nu eşti cufundată în demoni.

Incapabilă să-şi ascundă uşurarea, ea spuse:

– Îmi pare rău. A fost aşa după... după Ivo. Orice urmă de dorinţă din trupul meu a dispărut pentru luni întregi.

– E în regulă, Jessie, spuse el pe cea mai liniștitoare voce. Acum ești în siguranță.

Ea se liniști, dar respirația îi era întretăiată și tremura în brațele lui, cu trupul înfrigurat. Șoc.

O pătură pentru genunchi era așezată pe canapea, el o luă și o înfășură pe Jessie în ea. Pasivă ca o păpușă, îl lăsă s-o conducă spre pat. O așeză pe saltea și trase cuverturile peste ea, apoi mai puse cărbune în cămin înainte de a se așeza lângă Jessie.

Jessie se îndepărtă și se făcu ghem, cu spatele spre el, așa că el o luă în brațe. Chiar și cu pătura, cuverturile și căldura trupului lui, ea tremura și pielea îi era lipicioasă.

– A fost o crimă ce ți s-a întâmplat, dar nu a fost vina ta, spuse el hotărât. Tu ai fost victimă. Nu e nimic de care să-ți fie rușine.

Când Jessie nu răspunse, el se întoarse cu gândul la vizita ei la infirmerie. Trecuseră cam șapte ani și văzuse mulți pacienți înainte și de atunci încoace. Dar chiar și după tot acest timp, își amintea de numeroasele vânătăi care o făcuseră de nerecunoscut și de cât de șocat și îngrozit fusese când descoperise crestătura lungă însângerată de pe spatele ei. Fusese norocoasă să fie în viață.

Ce-și mai amintea? După un moment de gândire, spuse:

– Soțul tău a fost cel care te-a bătut, nu-i așa? Asta mi-ai spus. Și-o aduse aminte scoțându-și verigheta și aruncând-o prin încăpere.

– Da, zise ea abia șoptind. Primul meu soț.

Bucuros că primise un răspuns, el spuse pe un ton de conversație:

– Presupun că ai spus Jane pentru că începuseși să spui Jessie, după care n-ai vrut să-ți dezvălui adevăratul nume. Jane îți oferea siguranța anonimatului, în vreme ce Jessie e ușor de ținut minte.

– *Jezebel.* Vocea îi era spartă. Numele meu e Jezebel. Tatăl meu spunea că mi se potrivește.

– Toți prietenii tăi te știu drept Jessie, ceea ce ți se potrivește mult mai bine. Era foarte atent, căutând să-i

vadă reacţiile, ceea ce nu era uşor când era încă întoarsă cu spatele şi ghemuită în nefericirea ei.

– Ivo mă striga Jezebel, rosti ea tern. Spunea că sunt o târfă şi că n-ar fi trebuit să se însoare niciodată cu o femeie pe care o cheamă Jezebel.

– De asta era atât de furios când te-a bătut? Pentru că era gelos?

– Niciodată nu i-am dat motiv să se îndoiască de fidelitatea mea, dar ori de câte ori bea, începea să mă acuze că sunt târfă. Vocea i se sparse. Mereu era beat.

– Şi cu timpul a devenit tot mai violent. Daniel văzuse asta la alte paciente care fuseseră bătute de bărbaţii lor.

Ea înghiţi.

– Da, spunea că sunt prea frumoasă să fiu credincioasă. În acea ultimă noapte... a venit la mine cu un cuţit, spunând că, după ce-mi va tăia faţa, frumuseţea mea se va fi dus şi oamenii vor întoarce spatele urâţeniei mele. Începu să plângă cu suspine puternice care o scuturau, ameninţând s-o frângă în două.

Daniel o ţinu strâns şi blestemă brutalitatea bărbaţilor.

– Ar fi trebuit să-i mulţumească lui Dumnezeu că te are drept soţie. Aşa cum şi Daniel îi mulţumea lui Dumnezeu. Când lacrimile îi secară, el o întrebă: Spune-mi, cum l-ai cunoscut? Credeam că tatăl tău te controla îndeaproape.

Ea înghiţi greu şi reuşi să răspundă cu o voce sigură:

– De obicei, aşa era. Nu mi s-a permis niciodată să ies fără o servitoare care să stea cu ochii pe mine chiar şi în orăşelul nostru, unde toţi se cunoşteau între ei. Dar într-o zi, când tata ieşise, fata de la spălătorie era bolnavă, iar bucătăreasa avea nevoie de nişte cotlete pentru cină. Era ocupată şi nu mai era nimeni disponibil, aşa că m-a trimis pe mine. Nu părea să existe nici un pericol în asta. Ziua de târg în Chillingham era foarte populară.

– Îmi închipui că ai fost încântată să ieşi şi să te bucuri de puţină libertate, remarcă Daniel, sperând să încurajeze şuvoiul vorbelor.

– Pentru mine, să mă duc în piaţa oraşului în zi de târg era o mare aventură. Vocea îi deveni ironică. S-a dovedit a fi o aventură mai mare decât mi-aş fi putut vreodată imagina.

– Acolo l-ai cunoscut pe Ivo Trevane? Trevane a fost numele pentru certificatul de căsătorie, nu-i aşa? Un nume bun din vestul ţării.

Ea dădu din cap, ceea ce el mai mult simţi, fiindcă faţa îi era în continuare întoarsă.

– Ivo trecea prin sat şi se hotărâse să se oprească la târg ca să se amuze pe seama ţăranilor.

– Şi apoi te-a văzut.

– Şi eu l-am văzut pe el. Oftă. Eram tânără şi cu totul lipsită de experienţă, pentru că mi se permisese să văd doar puţin din lume. Ivo era visul oricărei fete. Brunet, elegant şi teribil de arătos. Era doar cu puţin mai mare ca mine şi foarte romantic. Cita din poezii şi pretindea că mă adoră. Am fost vrăjită de el. Vocea îi deveni amară. Eram sigură că era o dragoste nemuritoare.

– Aşa că ai început să te întâlneşti pe ascuns cu el.

Jessie dădu din nou din cap.

– Eram o fetişcană nechibzuită, gata să pic în plasă, dar, pentru că eram fată de vicar, ştia că mai bine mă cerea de soţie, decât doar să mă seducă.

Amintindu-şi nebunia iubirii din tinereţe, Daniel spuse blând:

– Probabil că era tot atât de îndrăgostit ca şi tine. Tu poţi zăpăci chiar şi un doctor serios. Spera ca asta s-o facă să zâmbească şi poate că reuşise, dar ea stătea încă cu spatele la el.

– Shakespeare avea dreptate în legătură cu dragostea de tinereţe când a scris *Romeo şi Julieta*, spuse ea cu un glas egal. O dorinţă lipsită de raţiune duce la dezastru.

– Întotdeauna am crezut că politica şi vrajba între familii i-a dus la dezastru. Mai multă îngăduinţă şi iertare ar fi însemnat că nu aveau să sfârşească tragic. Bineînţeles că asta ar fi însemnat şi să nu fi existat o piesă atât de grozavă.

– Tragedia e mult mai prezentă decât îngăduința și iertarea.

Din nefericire, Jessie avea dreptate.

– Ivo locuia în Bristol?

– Da, avea o moșie în Dorset, dar n-am fost niciodată acolo, pentru că prefera casa din Bristol. Pentru mine, orașul era magic. Teatru și muzică, și biblioteci. Nu puteam crede cât de norocoasă eram să am toate astea și pe deasupra un soț pasional, care mă adora.

Daniel strâmbă din buze și trebui să-și aducă aminte că avea nevoie să-i cunoască trecutul, indiferent cât de multă durere i-ar putea pricinui acele informații.

– Cum ai ajuns din raiul pe pământ în iad și în infirmeria Herbert?

– Nu mi-am dat seama cât de mult bea Ivo înainte de a fugi și a ne căsători. Asta era îngrijorător încă de la început, dar a devenit cu mult mai rău după ce a început să-și invite prietenii acasă. Era un grup de tineri cheflii, nu făceau de fapt nici un rău, dar le plăcea îngrozitor să flirteze.

Daniel se încruntă.

– Și evident că soțul tău a dat vina pe tine, ceea ce i-a ațâțat gelozia.

– Exact. Jessie se întoarse pe spate, trăgându-și cuvertura pe ea și stând cu ochii pe baldachin. Cuvintele începură să se rostogolească unul peste altul, ca și cum era disperată să se elibereze de o durere de mult îngropată. Devenise din ce în ce mai gelos. Când era beat, crizele lui de furie începeau cu urlete după care devenea violent. M-am deprins să mă închid într-un mic dormitor când veneau prietenii lui. Mă ascundeam acolo până a doua zi. Întotdeauna era atât de spăsit a doua zi de dimineață. Se jura că n-o să mai facă niciodată, iar eu voiam atât de mult să-l cred!

– Te-ai gândit să-l părăsești?

– Câteodată, dar n-aveam unde să mă duc. N-aș fi putut să mă întorc niciodată la tata sau în Chillingham. N-aveam prieteni sau familie care să mă accepte. Își mușcă buza. Mai rău, în majoritatea timpului, nu voiam

să plec. Când era treaz, viața era minunată. Putea fi atât de fermecător, o companie ideală. Până când se îmbăta din nou.

– Cât timp a trecut până când ai apărut la infirmerie?

– Nu chiar un an. Își închise ochii și vocea îi deveni o șoaptă. A venit acasă de la un meci de box unde el și cu prietenii lui au băut atât de mult, că abia se mai puteau ține pe picioare. Eu citeam în bibliotecă atunci când a intrat el. Văzând cât de beat era, m-am scuzat să plec. El s-a înfuriat și a început să alerge după mine. Când am fugit pe scări în sus, el s-a împiedicat pe trepte, ceea ce l-a făcut să se înfurie și mai tare pe mine.

Daniel tresări auzind panica tot mai mare din vocea ei, dar îi datora lui Jessie să fie martor la întreaga teroare a acelei nopți.

– Astfel de bărbați aruncă întotdeauna vina pe altcineva, remarcă el cu blândețe.

– Am reușit să ajung în mica mea cameră adăpostită și am încuiat ușa, dar a doborât-o cu un scaun. Scoase un oftat înfiorat. A început să mă bată mai rău decât o făcuse până atunci. Apoi m-a sufocat până când am leșinat.

Daniel îi luă mâna și i-o ținu strâns.

– Și după aceea?

Ea scoase un șuierat aspru.

– Când mi-am recăpătat cunoștința, el era prăbușit într-un fotoliu terminând o sticlă de gin, ignorând faptul că zăceam într-o baltă de sânge în mijlocul camerei. Am reușit să mă ridic în picioare și i-am spus că-l părăsesc. Că mai bine mă fac târfă pe străzi decât să mai trăiesc cu el încă o zi. El a scos un cuțit din cizmă și atunci a fost când m-a amenințat că-mi taie fața astfel încât nici un bărbat să nu mă mai vrea vreodată. Gura i se schimonosi. Am crezut că o să mă omoare, având în vedere cât de dezlănțuit era.

– Dacă ar fi fost ceva mai aproape, tăietura aceea de pe spatele tău ar fi putut fi fatală. Dar ai reușit să pleci. O strânse din nou de mână. Apoi ai folosit un nume

fals la infirmerie şi ai părăsit Bristolul ca el să nu te poată urmări. Ce fată curajoasă!

Ochii ei se deschiseră, palidă şi pe jumătate înnebunită.

– Ah, am ştiut că n-o să vină după mine.

O spaimă rece îl avertiză de ce urma.

– De ce nu?

– Pentru că l-am omorât. Vocea i se frânse. *Mi-am omorât soţul cu propriul lui cuţit!*

capitolul 25

Jane petrecuse ani la rând suprimându-şi amintirile acelei nopţi înfiorătoare, dar acum o cotropeau ca un sânge clocotind. Teroarea şi agonia pumnilor lui Ivo lovind-o. Experienţa groaznică a mâinilor lui mari sufocând-o până când o lăsaseră aproape fără cunoştinţă. Tăişul ascuţit al cuţitului lui fluturat pe lângă faţa ei în timp ce o ameninţa că o mutilează. Când se oprise să-şi dea părul negru la o parte de pe faţa transpirată şi furioasă, ea ţâşnise într-o parte şi o luase înspăimântată la fugă către uşa distrusă.

Acela fu momentul în care el o înjunghiase. Vârful cuţitului îi atinse omoplatul, apoi o tăie pe spate cu o mişcare spre stânga, când îi atinse corsetul, înainte de a-l tăia până la talie. Ea ţipase şi se prăbuşise în genunchi, paralizată de durere şi convinsă că va muri. Ivo o smucise, ridicând-o în picioare, urlând ameninţări murdare şi învârtindu-şi cuţitul, faţa lui arătoasă schimonosită ca a unuia dintre demonii iadului.

Ea se luptase disperată să scape, prinzându-l de încheietura mâinii pe când lama însângerată se îndrepta inexorabil către ea. Cu puterea disperării, ea reuşi să îndepărteze cuţitul – şi acesta se înfipse mortal la baza gâtului lui Ivo.

– Eşti sigură că era mort? Vocea lui Daniel părea calmă, ca şi cum auzea poveşti din astea în fiecare zi. Poate că aşa era.

– Ah, da. Jessie se înfioră. Am reuşit să-i caut pulsul, dar nu am simţit nimic. Îşi apăsă o mână pe stomac, simţind că-i venea să vomite. Nimeni n-ar fi putut supravieţui după ce a pierdut atâta sânge.

– Ce fel de rană i-ai făcut?

Pentru o clipă, ea urî calmul său, întrebările de doctor despre groaza pe care o trăise, dar era mai bine decât dacă ar fi aruncat-o din pat şi i-ar fi blestemat însăşi viaţa. Încercând să fie la fel de calmă, ea trasă o linie chiar deasupra claviculei.

– I-am tăiat gâtul.

– Un om poate sângera până la moarte foarte repede dintr-o astfel de rană, spuse el imperturbabil. Nu-i de mirare că erai în şoc atunci când ai ajuns la infirmerie. Ai fost foarte puternică şi foarte curajoasă în acea zi.

Buzele ei se strânseră auzind acele vorbe.

– Eram o ucigaşă înspăimântată alergând să-mi salvez viaţa! Deşi tatăl meu probabil că ar fi fost mulţumit să mă vadă în ştreang. Asta i-ar fi confirmat cele mai rele convingeri despre mine.

– A fost autoapărare! spuse Daniel aspru. N-ai fi fost niciodată condamnată.

– Eu nu eram atât de optimistă. Aşa că am fugit cât de repede am putut. Trase aer în piept, adânc şi tremurat. N-am uitat niciodată bunătatea pe care mi-aţi arătat-o tu şi sora ta în acea noapte. Aş fi putut să înnebunesc dacă nu eraţi voi. Dacă nu mi-ai fi dat acei bani, n-aş fi reuşit să ajung niciodată în siguranţă. Mi-ai amintit şi că nu toţi bărbaţii sunt răi.

– Majoritatea nu sunt, spuse el gânditor. Probabil că nici Ivo nu era, dar era beţiv, ceea ce poate aduce la suprafaţă ce-i mai rău din oricine. A fost vinovat de propria moarte.

– Mă bucur că gândeşti aşa, spuse ea sfârşită. Dar nu va uita niciodată că soţul pe care-l iubise cu pasiune murise în faţa ochilor ei, de mâna ei.

– Dacă te consolează, spuse el, vizita ta la infirmerie în acea noapte a convins-o pe Laurel că trebuie să înfiinţăm un refugiu pentru femei şi copii. Acela a fost

începutul pentru Casa Zion, și mulți, mulți oameni au beneficiat de munca ei.

– Dacă n-aș fi fost eu inspirația, o altă femeie ar fi fost, rosti ea cu o voce ternă. Să ajute femei și copii este chemarea surorii tale. O sfântă, la fel ca tine.

Cu o urmă de exasperare pe chip, Daniel spuse:

– Aș vrea să încetezi să crezi că sunt vreun sfânt. Nu sunt. Nici Laurel nu este, deși ea se apropie mai mult.

Jessie ridică din umeri. Erau mult prea îndepărtați pe scara valorilor morale pentru ca el să înțeleagă. Încercase atât de mult să reziste atracției pe care o simțea față de el pentru că nu dorise ca el să știe cine și ce era ea sau cum se întâlniseră prima dată.

Acum știa ce-i mai rău despre ea și chiar și un sfânt politicos ar fi fost afectat de această informație. Afectat și în cele din urmă scârbit. Pentru câteva scurte ore, reușise să-și îngroape toate gândurile despre trecutul ei și doar să se bucure de noul ei soț. Acum acele momente prețioase trecuseră, și astfel de momente nu mai apar.

Sfârșită, întrebă:

– O să denunți crima mea magistraților din Bristol? Mă gândesc că a fost ceva agitație când a murit Ivo pentru că era un gentleman bogat.

– Poate că o fi avut bani, spuse Daniel sec, dar nu era un gentleman. Nu, bineînțeles că nu-mi voi denunța soția. Un proces dureros, urmat de o achitare pe motiv de autoapărare nu ar aduce foloase nimănui și ar cauza mari neplăceri. Ar urmări-o pe Beth pentru vecie și, cu siguranță, ea e nevinovată.

Așadar, protejând-o pe Beth ar însemna că o proteja și pe ea. Jessie își dădu seama că într-o zonă irațională din adâncul sufletului său, credea că merita să fie pedepsită pentru că-l omorâse pe Ivo. Deși Dumnezeu știa câte pedepse suferise pe când era încă în viață.

– Așadar, mă crezi când spun că a fost autoapărare? N-am nici o dovadă în sprijinul spuselor mele.

– Când am negociat căsătoria noastră, mi-ai promis că nu-mi vei spune totul, dar că ceea ce-mi vei spune va fi adevărat, zise el gânditor. Îmi imaginez că asta era

ceea ce nu voiai să-mi dezvălui, așa-i? Mai ai și alte secrete înfiorătoare?

Ea aproape că zâmbi.

– Azi mi-ai cunoscut mama bigamă și ai aflat că te-ai însurat cu o ucigașă. Cred că asta-i tot.

– Una peste alta, a fost o zi memorabilă din variate motive. Vocea i se înmuie. Du-te să te culci, Jessie! Mâine va fi mai bine.

Fără îndoială că ea spera asta. Dar ceva în ființa ei se năruise și se îndoia că va putea fi dres vreodată.

Cel puțin n-o să meargă la închisoare.

– Mulțumesc, Daniel, spuse ea încet. Apoi se retrase de lângă el și se rugă să adoarmă și să nu viseze.

Daniel dormi prost. Nu era ușor să împartă un pat cu o mireasă nefericită chiar dacă nu el era de vină. Jessie stătea pe marginea saltelei cu spatele la el. El bănuia că nici ea nu prea dormise și limbajul trupului ei arăta clar că voia să fie lăsată în pace.

Când zorii se iviră la ferestre, el se apropie în sfârșit de ea și o luă în brațe, stând culcat lângă spatele ei și punându-i un braț pe după mijloc.

– O noapte grea?

Jessie oftă.

– Reușisem de minune să-mi îngrop trecutul din Bristol. Nu că l-aș fi uitat vreodată, dar amintirile erau ascunse bine, acolo unde nu trebuia să mă gândesc la ele. Aseară, au ieșit toate la suprafață ca relele eliberate din cutia Pandorei. Nu le mai pot îngropa din nou.

El se strâmbă.

– Îmi pare rău că am adus vorba de cicatricea lăsată de tăietura cuțitului. Dar, odată ce am recunoscut-o, n-am putut s-o ignor. M-am întrebat uneori dacă Jane a reușit să plece în siguranță din Bristol și ce s-a întâmplat cu ea după aceea.

– Oricât de chinuitoare a fost seara trecută, nu regret cu totul că m-ai recunoscut, spuse ea încet, surprinsă de revelația aceasta. N-am vrut ca tu să afli vreodată ce am făcut sau să mă recunoști de la infirmerie,

așa că am încercat să te țin la distanță. Cu toate astea, era un secret prea mare să-l țin ascuns față de soțul meu. Dacă aș avea de ales, prefer mai presus de orice onestitatea.

– La fel ca mine. Ținând-o strâns în brațe pe cea mai atrăgătoare femeie din Anglia, avu efectul previzibil asupra părților sale masculine. Dacă facem ceva plăcut, vom reuși să alungăm câțiva dintre demonii amintirilor? Își însoți vorbele cu mângâieri tandre care sfârșiră prin a-i cuprinde cu mâna sânii, degetul mare alintându-i sfârcul.

Sfârcul se întări și la fel și ea, dar nu în mod plăcut. Încă se simțea ca un iepure care trăgea nădejde că lupul cel rău n-o va băga în seamă. Doctor fiind, Daniel știa multe despre reacțiile fizice și era clar care erau ale ei.

– N-ai chef? o întrebă el pe un ton care se voia cât mai firesc.

– Ești soțul meu, răspunse cu încordare în glas. N-o să te refuz.

Cu alte cuvinte, o să-și îndeplinească obligațiile conjugale, chiar dacă nu voia deloc. Pentru un lung și tensionat moment, el fu tentat să-i dea crezare. Pasiunea întru totul împlinită a zilei de ieri era vie în mintea și în vintrele lui și avea suficientă aroganță masculină să creadă că ar fi în stare s-o facă să-i vină cheful.

Dar ea era o femeie care fusese abuzată de tatăl ei, aproape ucisă de primul ei soț și violată și manipulată de logodnicul ei. N-avea nevoie de o dovadă în plus că bărbații erau niște porci egoiști. Nici nu voia să se situeze în aceeași categorie cu bărbații care o folosiseră atât de urât.

Se sili să-și ia mâna de pe dulcea încântare a sânului ei.

– Mai bine să așteptăm până când nu ești cufundată în demoni.

Incapabilă să-și ascundă ușurarea, ea spuse:

– Îmi pare rău. A fost așa după... după Ivo. Orice urmă de dorință din trupul meu a dispărut pentru luni întregi.

Luni întregi! Înăbuşindu-şi un oftat, el se rostogoli îndepărtându-se de ea şi se aşeză pe spate, gândindu-se că merită o blestemată de medalie de aur pentru reţinere. Se presupunea că o lună de miere trebuia să fie plină de cunoaştere nebunească, pasională, suficientă pentru a uni doi soţi până când moartea îi va despărţi. Dar el nu făcuse niciodată lucrurile la modul raţional – şi Jessie era femeia pe care o dorea.

– Presupun că nu vrei să fii deloc atinsă.

– Nu. Şi ea se întoarse pe spate şi îl luă de mână. O atingere de alinare ar fi minunată, dar... nu vreau nimic mai mult. Vocea îi deveni tristă. Ceea ce ar fi atât de incorect faţă de tine, încât sunt sigură că ai prefera să nu mă atingi deloc.

Uşurat, el îşi strecură un braţ sub umerii ei şi o trase lângă el.

– Greşeşti. Atingerea din dragoste e chiar mai importantă decât cea din dorinţă.

Ea oftă încet şi tensiunea din trupul ei încordat se risipi în timp ce stătea cu capul pe umărul lui.

– Asta n-o să dureze pentru totdeauna. O să-mi revin la normal cu timpul.

– Pasiunea de ieri e ceea ce tu ai considera normal?

Ea îşi lăsă capul în jos, ca şi cum ar fi roşit.

– Da.

– Atunci merită aşteptarea. Ascunzându-şi regretele, el trase cuvertura peste ei. Nu părea deloc corect să stea gol în pat cu frumoasa şi fermecătoarea lui mireasă şi să fie obligat să nu facă nimic altceva decât s-o ţină în braţe. Se întrebă dacă va mai vedea vreodată uimitorul neglijeu stacojiu al lui Jessie.

Câteodată Dumnezeu avea un extrem de ciudat simţ al umorului.

capitolul 26

Următoarele câteva zile din luna de miere fură ciudate, dar nu neplăcute. Jessie şi proaspătul ei soţ răbdător

se plimbau prin grădini, călăreau pe moşie şi luau mese minunate. Şi discutau. Acum că ea nu mai avea secrete nedezvăluite, conversaţia curgea cu uşurinţă. Daniel avea cunoştinţe impresionante în variate domenii.

Ei ajunsese să-i placă şi umorul lui sec şi subtil. Bunul doctor nu era întotdeauna atât de serios pe cât crezuse ea la început.

Din când în când, câte o atingere sau o aromă, sau o imagine îi aminteau distinct de pasiunea pe care o împărtăşiseră în ziua nunţii. Îşi amintea limpede cât de bucuroşi şi satisfăcuţi erau amândoi, totuşi gândul de a sta culcaţi unul lângă altul o făcea să vrea să se strângă ca un arici.

Se întrebă câţi bărbaţi s-ar fi reţinut ca Daniel. Foarte puţini, bănuia ea. Dacă ar fi insistat să-şi ceară drepturile conjugale, şi-ar fi făcut datoria de soţie. Dar s-ar fi simţit forţată şi deznădăjduită.

Desigur că asta avea să treacă şi spera că se va întâmpla mai repede decât după ce se sfârşise căsătoria ei cu Ivo. Dar acum, îi era profund recunoscătoare lui Daniel, un bărbat care văzuse totul şi accepta cu seninătate ciudăţeniile vieţii.

Avea şi o încredere calmă, care era extrem de revigorantă. Făcuse bine când îl alesese pe el. Spera doar că îngăduinţa lui îi va permite să accepte toate problemele care veniseră împreună cu ea.

Jessie era o tovarăşă superbă, ceea ce compensa întru câtva faptul că nu împărţeau patul. Daniel se bucura de o autodisciplină excelentă, dar n-avea chef să se chinuie mai mult decât era necesar, aşa că în a doua noapte la Milton Manor, Daniel îşi aranjă tăcut în faţa şemineului păturile disponibile pentru a-şi face un culcuş.

Jessie acceptă iniţiativa lui cu aceeaşi recunoştinţă tăcută. Dimineaţa, împăturău cuverturile fără vreo vorbă şi le puneau la loc. Cooperare fără conversaţie. Dacă servitorii aflau că nu dormeau împreună, Laurel şi cu Kirkland ar fi ştiut şi ei la foarte puţin timp după

aceea, şi asta era o situaţie pe care Daniel nu dorea să o discute.

A cincea dimineaţă începu cu o ploaie monotonă, aşa că se retraseseră în mica bibliotecă unde se aşezară comod să citească în fotolii cu rezemătoare pentru cap puse unul în faţa celuilalt, lângă şemineu. Un mic foc de cărbune alungă răcoarea şi umezeala autumnală.

După câteva ore, Daniel se ridică să-şi întindă picioarele. Era timpul să viziteze camera de muzică pe care n-o văzuse încă. La loc de cinste stătea un superb pian, aşa cum era de aşteptat în fiecare reşedinţă Kirkland.

El se aşeză şi execută câteva acorduri. Instrumentul avea o tonalitate minunată şi era bine acordat, aşa că degetele lui începură o piesă favorită de Bach.

Chiar fără să fie cu faţa la uşa de legătură, o simţi pe Jessie cum se apropie. Era o prezenţă caldă în spatele lui când termină piesa. Când sfârşi, Jessie bătu din palme.

– Superb! N-am ştiut că ştii să cânţi.

El îşi ridică privirea şi pentru scurt timp se pierdu în ochii ei magnifici. Limpezi ca diamantele pure, totuşi cu adâncimi în care să te pierzi...

Alungându-şi tulburarea, Daniel spuse:

– Sunt un pianist de ocazie, nu unul adevărat ca Laurel şi Kirkland. Cânt de plăcere şi suficient de bine pentru a acompania dansatori sau solişti amatori. Începu să cânte la pian şi vocal vechiul cântec preferat, melancolic în tonalitate minoră: „Te duci la târg în Scarborough?/ Pătrunjel, salvie, rozmarin şi cimbru./ Aminteşte-i de mine unei mândre de-acolo,/ Pentru că odată fu iubirea mea..."[1]

Mâinile lui se opriră când tulburătoarea tristeţe a cântecului îl copleşi. Pătrunjel, salvie şi trandafir, minunata lui Rose[2], pierdută pentru vecie. Jessie îşi aşeză blând o mână pe umărul lui, înţelegând.

Alungându-şi tristeţea, el spuse:

---

[1] Baladă tradiţională britanică despre oraşul Scarborough din Yorkshire (n.tr.)

[2] În limba engleză, rose înseamnă trandafir (n.tr.)

– Probabil că ţi-e groaznic de dor de Beth. Să plecăm mâine ca s-o putem lua mai devreme?

– Groaznic de dor, fu de acord Jessie, dar spre surprinderea lui, continuă: Dar în biletul pe care l-am primit în dimineaţa asta de la Mariah sunt informată că Beth e înfloritoare, şi mie realmente îmi face bine acest timp liniştit pe care-l petrec cu tine. Vom fi foarte ocupaţi după ce vom pleca de aici.

– Cum doreşti, spuse Daniel. Îmi place să cânt şi imnuri. Nu există nimic mai bun decât muzica pentru a-ţi stimula spiritul.

Izbucni într-o redare asurzitoare a imnului „Domnul meu e o citadelă puternică" şi cântă, starea sa de spirit înălţându-se. „Domnul nostru e o citadelă puternică, un bastion ce nu cedează..." Jessie i se alătură, vocea sa de alto împletindu-se bine cu cea de bariton a lui. Când termină imnul, Jessie spuse admirativ:

– Eşti un bun pianist, dar interpretarea ta e uimitoare. Ai o voce gravă minunată.

– Folositoare pentru a antrena la cântat credincioşii, spuse el zâmbind blând. Pot să cânt imnuri cât e ziua de lungă. Crescută într-o casă de vicar, trebuie să ştii şi tu câteva.

– Mai puţin decât ai crede. Tatăl meu considera cântatul ceva frivol, care putea duce spre zbânţuială, iar el *nu* era de acord cu zbânţuielile! Aşa că la slujbele lui, muzica era ţinută la un nivel minim.

– Încă e la fel. Comentariul venise din spatele lor, şi Daniel se ridică şi se întoarse dintr-o singură mişcare rapidă.

Stând în cadrul uşii era vechiul lui coleg de clasă, Gordon, plin de noroi şi obosit de călătorie.

– Scuze, spuse Gordon. N-am vrut să vă iau prin surprindere. Când am spus că vreau să vă vorbesc, majordomul vostru m-a trimis în bibliotecă, şi de acolo am urmat muzica.

– Ai venit repede, spuse Daniel. Jessie, el e Gordon, un alt coleg de şcoală de-al meu. A fost la nuntă.

– Aha, omul care a împiedicat-o pe mama să scape. Jessie zâmbi călduros. Îmi pare bine să vă cunosc așa cum se cuvine. Treceați pe aici și v-ați hotărât să ne faceți o vizită?

– De fapt, l-am rugat să investigheze ceva, explică Daniel. Ai avut succes?

Când Gordon se uită la Jessie, Daniel spuse:

– E în regulă să vorbești de față cu soția mea, de vreme ce asta o privește pe ea. Jessie, Gordon face cercetări discrete, așa că l-am rugat să-l găsească pe tatăl tău, mort sau viu.

Jessie trase adânc aer în piept, iar Gordon spuse:

– A fost destul de simplu. Domnul Braxton e încă vicarul parohiei bisericii St. George din Chillingham.

Jessie se prăbuși pe bancheta pianului, arătând palidă.

– Așadar, tatăl meu e încă printre cei vii.

– Pare a se bucura de o sănătate de fier, răspunse Gordon.

– Firește că de fier, sunt sigură, spuse ea sec. Și-a îndepărtat toți enoriașii?

Gordon ezită.

– Inspiră un oarecare respect, dar puțină afecțiune.

Privirea lui Jessie se mută spre Daniel.

– De ce l-ai rugat pe domnul Gordon să-l caute?

– Pentru că e mai bine să știi decât să nu știi, răspunse Daniel.

– Cred că ai dreptate, admise ea fără entuziasm.

După expresia lui Jessie, ea se gândea la același lucru ca și Daniel: că mama ei era bigamă. Din fericire, reverendul Braxton era puțin probabil să afle vreodată.

– E ceva demn de remarcat în viața tatălui meu despre care ar trebui să știu? întrebă Jessie. Are vreo ibovnică sau a adoptat un orfan sau a început să poarte și altă culoare în afară de negru?

– Dacă-i așa, e foarte discret, spuse Gordon sec. Dar cred că a publicat un articol teologic sau două.

– N-a fost niciodată un om interesant. Se ridică. Nu sunt o gazdă prea bună. Vreți o gustare? Sau având în vedere vremea, ați vrea să rămâneți aici peste noapte?

Gordon chicoti.

– Nu sunt atât de nesăbuit să stau cu însurăţeii în luna de miere. O oră de călărit și sunt acasă. Se înclină. E o plăcere să vă fi cunoscut mai bine, Lady Romayne.

– Te conduc, spuse Daniel. După ce se îndepărtară de camera de muzică, întrebă: Ai timp să preiei o altă investigație?

– Am ceva timp. Gordon ridică o sprânceană. Ce ai vrea să știi?

Care să fi fost dată la care „Jane" venise la infirmerie? Daniel nu-și putea aminti cu exactitate, dar era la începutul toamnei.

– Cu circa șapte ani în urmă, cam în această perioadă a anului, un tânăr pe nume Ivo Trevane a fost ucis în Bristol. Era un gentleman cu oarecare avere, cu o casă în oraș și o moșie în Dorset.

Gordon scoase un mic carnet din interiorul mantalei sale și notă detaliile cu un creion scurt.

– Ce anume ai vrea să știi?

– S-a iscat ceva agitație când a murit? A fost găsit vreodată ucigașul lui? Avea familie? Orice ar putea prezenta interes.

Gordon puse carnețelul deoparte.

– Tipul ăsta trebuie să fie mai interesant decât Braxton. O să văd ce pot afla. Unde să trimit informațiile?

– După ce plecăm de aici și o luăm pe fiica lui Jessie, o să ne îndreptăm spre Castelul Romayne în Dorset. N-am nici o idee ce o să găsim acolo.

– Responsabilități, spuse Gordon scurt, și păși în holul din față.

Daniel râse.

– Sunt sigur că ai dreptate. Mulțumesc că l-ai găsit pe domnul Braxton. Îi întinse mâna. Gordon i-o strânse cu putere și ieși în aerul umed al zilei. Cel puțin nu mai ploua.

Daniel se întoarse în bibliotecă unde Jessie stătea lângă foc şi se uita spre flăcări mai degrabă decât citea cartea pe care o ţinea în poală.

– Sper că nu te deranjează că l-am trimis pe Gordon să-l caute pe tatăl tău, spuse Daniel după ce intră în încăpere.

– La fel de bine era să nu pomeneşti despre asta. Cu cât mă gândesc mai puţin la el, cu atât mai bine. Zâmbi cu tristeţe. Întrebarea acum este dacă să-i spun mamei.

– Nu. Daniel se aşeză pe fotoliul din faţa ei. N-ar vrea să ştie.

Jessie îşi arcui sprâncenele.

– N-ai scrupule de vicar legate de lipsa de moralitate a mamei mele?

– Am fost adus pe lume să vindec, nu să judec, spuse el sec. O bună regulă de bază este să luăm în considerare foloasele dezvăluirii unui astfel de adevăr. În acest caz, n-ar fi nimănui de folos, în afară de bârfitorii zeloşi care s-ar bucura să toace necazul altora. Să expunem bigamia mamei tale ar aduce mari prejudicii familiei ei, poate chiar i-ar destrăma-o definitiv. Şi în ce scop? N-o să se întoarcă niciodată la soţul ei legitim şi e puţin probabil ca el să vrea s-o accepte. Pare că este o soţie, mamă şi nora iubitoare. Deşi încalcă legea ţării, poate că nu încalcă legea care e mai presus de asta.

Jessie dădu uşor din cap.

– Îmi place regula ta de bază. Eu mai mult decât oricine ştiu de ce mama s-a purtat aşa, pentru că şi eu am fugit de Cassius Braxton şi am făcut ce trebuia să fac pentru a supravieţui.

– Ai fi trăit în bigamie ca mama ta? întrebă Daniel.

Ea se încruntă, apoi scuturâ din cap.

– Nu, indiferent cât de tare aş dori să fiu cu un alt bărbat, n-aş putea să stau în faţa altarului şi să trăiesc într-o astfel de mare minciună. Ar fi o ticăloşie de neiertat faţă de bărbatul de lângă mine.

– Găsesc asta liniştitor, comentă el.

Ea zâmbi din nou cu tristeţe.

– Așa cum am spus, n-am lăsat nici un soț abandonat în drumul meu. Ceea ce mă întreb de fapt e dacă ar trebui să-mi vizitez tatăl.

Era rândul lui Daniel să ridice din sprâncene.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

– Nu vreau, dar cred că ar trebui. Gura i se strâmbă. La urma urmei, sunt fiica tatălui meu. „Se cade" și „ar trebui" erau câteva din cuvintele sale preferate. Nu-mi pot imagina că o astfel de întâlnire ar fi plăcută sau profitabilă, dar acum că am mărturisit adevărul despre primul meu soț, simt o oarecare dorință de a-mi înfrunta marile temeri ale trecutului. Ce părere ai?

– Cred că o întâlnire cu el ar fi oportună pentru a te lămuri singură cât de departe ai ajuns, spuse Daniel încet. Ai vrea să vin cu tine?

– Oh, te rog, da! Nu cred că i-aș putea face față de una singură. Își înclină capul într-o parte. Crezi că poți rezista?

– Nu e tatăl meu, așa că n-ar trebui să fie un efort prea mare. Am avut de-a face cu destui tirani abuzivi la viața mea. Se gândi. Să mergem la Ralston Abbey s-o luăm pe Beth, apoi la Chillingham și după aceea la Castelul Romayne? Asta ar fi cea mai eficientă rută.

– Nu vreau s-o duc pe Beth la tatăl meu! spuse Jessie cu vehemență. Ar însemna mai multă vreme petrecută în hurducăturile unei trăsuri, dar aș prefera să mergem la Chillingham mai întâi. Pot s-o iau și singură, dacă tu nu mă poți însoți.

– Putem să mergem împreună. O să mergem la Chillingham și, pentru că e aproape de Romayne, putem trece pe la castel pentru câteva zile ca să ne dăm seama de spiritul locului și de ceea ce e nevoie acolo, spuse Daniel. După aceea, putem s-o luăm pe Beth. Din fericire, toate aceste locuri sunt în sud-vest, așa încât călătoria n-o să fie atât de neplăcută.

– E un plan bun. O să-i scriu un bilet lui Mariah să-i dau de știre că Beth o să mai rămână la ea câteva zile în plus, împreună cu un bilet pentru Beth.

– Știe să citească? întrebă el cu interes.

– Doar puţin, dar îi desenez repede ceva ca s-o amuze. Faţa lui Jessie se lumină. Lui Beth îi place să deseneze şi adesea ne trimitem schiţe una alteia. Azi o să-i desenez lebedele pe care le-am văzut pe lac ieri când ne-am plimbat.

Ce fetiţă norocoasă era Beth! Copiii pe care Daniel şi Jessie i-ar putea avea împreună vor fi la fel de norocoşi şi o vor avea în plus şi pe Beth ca soră mai mare.

– După ce scrii biletele, o să le duc lui Martin şi o să-l rog ca trăsura să fie gata de plecare mâine-dimineaţă.

În colţul bibliotecii era o masă de scris, aşa că Jessie se duse acolo şi folosi hârtia, tocul şi cerneala pentru biletul pentru Mariah şi un creion pentru cel adresat lui Beth. După ce le sigilă pe amândouă cu ceară, spuse:

– Vrei tu să scrii adresele şi să franchezi?

– Asta face parte din îndatoririle de lord de care tot uit, cugetă el. Trebuie să-mi cercetez conştiinţa în legătură cu acest subiect, deoarece nobilii şi membrii Parlamentului ar trebui să folosească serviciul de francare doar pentru afaceri oficiale, cu toate că există mereu abuzuri.

Jessie se arătă dezamăgită.

– Fără francare? Nu-mi place când prietenii mei trebuie să plătească atunci când primesc scrisori de la mine.

– Mă gândeam mai mult în direcţia unei reforme generale a poştei. De ce aceia care nu duc lipsă de nimic să nu plătească poşta, iar cei care-şi pot permite cel mai puţin să le plătească? Marea Britanie are nevoie de un fel de sistem poştal naţional de un penny.[1] Se apropie de ea la masă şi scrise cu mâna lui adresa, ceea ce era obligatoriu pentru francare, apoi se iscăli „Romayne" în colţul din dreapta sus al scrisorii sigilate.

Pe când scria, Jessie spuse:

[1] Sistemul unei poşte locale numit London Penny Post a fost înfiinţat în 1680 şi funcţiona în Westminster şi Londra, unde expedierea de scrisori şi pachete costa un penny vechi. Ulterior, acest sistem a fost preluat de monarhia britanică şi în 1840 a fost extins la nivelul întregii ţări. În acelaşi an, s-a introdus şi posibilitatea achitării în avans a expedierii printr-un timbru poştal. (n.tr.)

– Ca membru al Camerei Lorzilor, poți lucra la astfel de reforme.

– Într-adevăr, pot. Încep să apreciez avantajele acestei chestiuni cu lorzii. Se ridică, spunând: O să iau astea să i le duc acum lui Martin.

Casa nu era destul de mare pentru a face dificilă găsirea majordomului. Daniel aranjă ca scrisorile lui Jessie să fie trimise și trăsura lor să fie pregătită pentru a doua zi de dimineață, dar înainte de a pleca, întrebă:

– Tu ești acel Martin al cărui rol a fost esențial pentru salvarea vieții surorii mele în urmă cu câteva luni?

Lustrul profesional a lui Martin se evaporă când spuse grav:

– Da, și am fost foarte bucuros că am putut fi de folos, milord.

De fapt, ajutorul acestui tânăr fusese crucial și fusese serios rănit atunci când îl acordase.

– Sincerele mele mulțumiri, spuse încet Daniel. Dacă vreodată e ceva ce aș putea face pentru tine, trebuie doar să ceri.

– Aș face orice pentru Lady Kirkland, așa ca nu-i nevoie de nici o recompensă, spuse simplu Martin. Lord Kirkland a fost foarte generos, chiar dacă eu n-am cerut nimic.

– Recompensa lui a fost să-ți ofere acest post de majordom? întrebă Daniel.

– Am vrut întotdeauna să devin majordom, dar voiam de asemenea să continui să lucrez pentru familia Kirkland, așa că Înălțimea Sa mi-a dat acest post. Zâmbetul lui Martin arătă cât de tânăr era. Și Lady Kirkland mi-a oferit mie și lui Molly o nuntă frumoasă chiar acum o lună.

– Așadar, și tu ești proaspăt căsătorit! spuse cu căldură Daniel. Felicitări pentru amândoi!

Uitând încă și mai mult imparțialitatea profesională, Martin spuse:

– Căsătoria e cel mai măreț lucru imaginabil, nu-i așa, milord?

– Una dintre cele mai bune invenţii ale lui Dumnezeu, fu de acord Daniel izbucnind în râs. Milton Manor ar fi un loc bun pentru a creşte o familie, sunt sigur.

Martin îi zâmbi, ceea ce îi lumină întreaga faţă şi-i făcu urechile să se înroşească. Era limpede că el şi cu Molly lucrau din greu la asta.

Pe când se despărţea de Martin, Daniel îşi dădu seama că, dacă Rose ar fi supravieţuit, ar fi avut o căsătorie care ar fi fost la fel de lipsită de complicaţii şi de fericită ca a lui Martin şi a lui Molly. În schimb, o avea pe Jessie cu frumuseţea, complicaţiile şi responsabilităţile ei.

Viaţa ar fi fost mai simplă cu acel mariaj de tinereţe. Cu toate astea, nu-şi mai putea imagina o altă soţie decât pe Jessie.

capitolul 27

Daniel se uită afară pe geamul trăsurii la ţinutul sterp din Dorset.

– O să ajungem în curând la Chillingham. Peisajul îţi pare familiar?

Ea scuturâ din cap.

– Nu prea. Recunosc câteva nume de sate, dar ieşeam foarte rar din Chillingham, aşa că, în afară de oraş, nu cunosc zona.

– Există în oraş un han? E cam târziu şi, chiar dacă vizita la tatăl tău va fi foarte scurtă, s-ar putea să nu fie timp să găsim loc de popas în alt oraş.

Mâinile lui Jessie aveau pumnii încleştaţi, ea încercând să-şi controleze încordarea. Bănuia că Daniel făcea conversaţie lejeră ca să-i distragă atenţia.

– The George se apropie cel mai bine de un han din ce are Chillingham de oferit. Sunt doar câteva camere, dar era curat şi mâncarea era bună. Proprietarii, domnul şi doamna Brown, au fost mereu cumsecade cu mine.

– The George pare a fi în regulă. Să rezervăm o cameră şi să ne aranjăm puţin, apoi să mergem la tatăl tău?

Jessie încuviinţă din cap.

– Cu cât mă repede trec peste asta, cu atât mai bine.

– Nu trebuie să-l vezi, îi spuse Daniel.

– Eu aş zice că da. Privi spre mâinile ei încleştate şi îşi aminti copilăria în detalii prea vii. După ce mama ei dispăruse, trăise într-o permanentă spaimă de tatăl ei. Chiar şi acum, mâna lui crudă îi modela viaţa. Voia să se elibereze de asta. Nu că va scăpa vreodată de amintiri, dar poate că va reuşi să-şi alunge frica.

Drumul cobora din câmpul sterp înspre o vale verde şi fertilă. Când trăsura intră în oraş, Jessie se uită pe geam şi fu mirată cât de puţin se schimbase totul. Răsuflarea i se acceleră şi avu numaidecât sentimentul oribil că se întorsese în copilărie şi că fuga ei şi numeroşii ei soţi erau doar un vis.

Brusc îşi aminti că Ivo fusese mai mult un coşmar şi că într-adevăr scăpase. Şi de data asta nu-l va înfrunta pe tatăl ei singură şi vulnerabilă.

– The George e în faţă pe dreapta, spuse ea. În faţă e piaţa şi azi e zi de târg. Poţi vedea turnul bisericii de partea cealaltă a pieţei, şi casa parohială e lângă ea. Chillingham e un orăşel înghesuit.

Observă oamenii privind de la ferestre la strălucitoarea lor trăsură neagră împrumutată de la Kirkland. Vor stârni speculaţii chiar înainte ca ea să fie recunoscută ca fiind fiica risipitoare care se întorsese. Fiul risipitor avusese nevoie de iertare şi alinare. Jessie se îndoia că va primi vreuna din ele, dar avea nevoie de... ceva.

Vizitiul încetini şi băgă trăsura sub arcada ce ducea în curtea hanului The George. Nimic nu se schimbase cu excepţia poate a culorii muşcatelor din ghivecele ce încadrau uşa spre micul oficiu.

Deşi Chillingham nu era pe un drum important de trăsuri, hanul făcea afaceri bune. Când era copil, lui Jessie i se părea un loc exotic pentru că trăsurile făceau legătura cu locuri îndepărtate şi fascinante. Stătea să privească trăsurile şi se întreba gânditoare de unde veneau pasagerii şi unde plecau.

Pe când Daniel o ajuta pe Jessie să coboare din trăsură, remarcă:

– Am trăit din generozitatea familiilor Ashton şi Kirkland, dar de îndată ce vom înceta să călătorim, va trebui să ne angajăm servitori şi să ne procurăm trăsuri şi tot restul de accesorii pentru a întreţine stilul nostru nobil de viaţă. Sunt ferm hotărât să las asta în seama ta, pentru că tu ai fost baroneasă mult mai mult timp decât am fost eu baron.

Ea zâmbi şi scrută piaţa bine îngrijită.

– O să-mi placă mult să cheltuiesc bani şi să dau de lucru oamenilor care doresc asta. O să încep cu o cameristă. La Kelham, n-am avut nevoie de una în permanenţă, aşa că Lily a avut grijă de mine ca şi de Beth, dar asta nu mai merge acum. Elsa, camerista care m-a ajutat la Milton Manor, ar fi foarte bună şi pare dornică să mai iasă în lume. S-ar supăra oare Kirkland şi sora ta dacă aş încerca s-o angajez pentru mine?

– Dacă îi rogi politicos, sunt sigur că vor fi înţelegători. Se strâmbă. Mă aştept că va trebui să-mi angajez şi eu un valet.

– Omul potrivit îţi va face viaţa mai frumoasă, îl asigură ea luându-l de braţ şi conducându-l spre oficiu.

Intrară acolo şi femeia rozalie între două vârste ce lucra la o masă ponosită îşi ridică privirea, apoi icni:

– Domnişoară Lisbet! Chiar dumneata eşti? Se ridică în picioare cu faţa luminată de emoţie.

Jessie o luă de mână pe femeia mai în vârstă.

– Doamnă Brown, n-aţi îmbătrânit deloc!

– Ce mincinoasă dulce mai eşti, draga mea! Acum sunt o bunică încărunţită şi sunt fericită să fiu aşa! Doamna Brown se uită înspre Daniel. Îmi închipui că nu mai eşti domnişoara Braxton?

– Într-adevăr, nu mai sunt. Acesta e soţul meu, lordul Romayne.

Daniel se înclină spre hangiţă.

– E o plăcere să cunosc o veche prietenă a soţiei mele, doamnă Brown. Sper că ne puteţi găzdui la noapte?

– N-am decât o singură cameră disponibilă, spuse scuzându-se hangiţa. E cea mai mare cameră a noastră,

dar poate că aţi vrea să staţi la casa parohială? Tatăl dumitale are mai mult spaţiu.

Jessie îşi arcui sprâncenele, şi doamna Brown spuse în grabă:

– Bănuiesc că nu. Păi, atunci camera albastră e cea mai bună din casa noastră.

– Sunt sigur că e minunată, o asigură Daniel.

Doamna Brown îşi scuturâ capul uimită, studiind-o pe Jessie.

– Măi, să fie, dar ştiu că arăţi bine. Deci, eşti Lady Romayne acum şi vei fi stăpâna acelui castel mare de la ţărm! Privirea îi era admirativă când îl studie pe Daniel.

Coborându-şi vocea la o şoaptă, spuse: Ce gentleman chipeş! Nu-i de mirare că ai fugit cu el! Deşi credeam că fugiseşi cu băiatul ăla brunet?

Jessie ezită, întrebându-se cât de mult să spună. Cu siguranţă că nu totul.

– Din nefericire, primul meu soţ a murit, dar sunt de două ori binecuvântată pentru că l-am găsit pe Lord Romayne. A moştenit titlul de curând, aşa că va fi prima noastră vizită la castel. Dar înainte de castel, va trebui să înfrunte dragonul. Trăgând adânc aer în piept, spuse: Dacă vrei să ne conduci în camera noastră, o să ne aranjăm puţin, apoi o să mergem la tatăl meu.

– Atunci, pe aici. Doriţi să comandaţi cina aici pentru diseară?

Jessie se uită la Daniel. Când el dădu din cap, ea comandă masa şi o urmară pe doamna Brown sus pe scări. Camera era spaţioasă, cu o mică zonă de şedere şi un pat ce părea confortabil. Nu era prea mult loc pentru ca Daniel să doarmă pe duşumea, dar se vor descurca. Să împartă un pat era pe moment o chestiune minoră.

După ce hangiţa plecă, Daniel spuse:

– Cel puţin o persoană s-a bucurat să te vadă.

– O să mai fie câteva. Femeile şi copiii cu care m-am văzut în biserică, pentru că nu mi se permitea să merg altundeva. Jessie îşi scoase boneta şi îşi examină ţinuta. Purta o rochie de culoarea levănţicii, ceea ce era cea

mai veselă culoare acceptabilă pentru semidoliu şi era o nuanţă care o prindea foarte bine. Sfidătoare, îşi adăugă un şal în nuanţe de purpuriu, verde şi auriu.

Daniel se duse în spatele ei şi îi puse mâinile pe umeri, în vreme ce ea se privea în oglindă.

– Arăţi ca o femeie de vază, o asigură el.

– Nu sunt sigură că e adevărat, dar e exact ce am nevoie să aud, spuse ea cu tristeţe. Acum trebuie să intru în gura lupului.

– Putem merge pe jos, spuse Daniel. Dar ai prefera să ne ducă trăsura, ca să nu fii recunoscută?

Anonimatul era tentant, dar ea refuză.

– Ăsta ar fi snobism din partea noastră pentru o distanţă atât de scurtă. În afară de asta, întregul oraş şi locuitorii săi fac parte din trecutul meu. Ar trebui să înfrunt totul.

– Ce rol vrei să joc eu? întrebă el. Să stau în umbră şi să nu spun multe?

Privirea lui calmă îi linişti nervii. Sub imboldul momentului, îl sărută uşor pe obraz, înainte de a se retrage şi a-şi pune mănuşile.

– Da, şi să fii pregătit să mă salvezi dacă mă prăbuşesc şi am nevoie de tine!

– O să te descurci, aşa cum ai făcut-o cu toate celelalte probleme care au apărut în viaţa ta. Deschise uşa, adăugând: Bine sau rău, în curând totul o să se termine.

Jessie spera ca el să aibă dreptate. Coborâră scările şi ieşiră pe High Street. Îl luă de braţ pe când o cotiră la stânga şi merseră spre piaţa aglomerată a oraşului. Pe când se apropiau de târg, începură să atragă atenţia. Mai întâi fu interesul faţă de înfăţişarea lor elegantă. Apoi, o femeie exclamă:

– Ei poftim, este domnişoara Braxton, fără-ndoială! Ia uită-te la ochii ăia!

O bătrână zbârcită sări de după o tarabă de fructe şi legume să se uite mai îndeaproape.

– Fără-ndoială, micuţă Lisbet, te-ai făcut femeie în toată firea! Îi cadorisi cu un zâmbet ştirb. Arăţi foarte bine, fetiţo! Şi cine-i distinsul gentleman? Numele

femeii era doamna Potts. Era o țărancă care venea la târg cu produsele ei și care întotdeauna fusese darnică cu merele rămase la sfârșitul unei zile de negoț.

– Doamnă Potts, spuse Jessie. Ce mă bucur să te văd! Acesta este soțul meu, lordul Romayne. Pot să cumpăr un măr de dragul vremurilor trecute?

Bătrâna chicoti.

– Ia vreo două pe gratis, de dragul vremurilor trecute! Alese două mere roșii și tari de pe masă și îi întinse unul lui Daniel și unul lui Jessie.

Jessie se scotocea în săculeț și l-ar fi scăpat pe al ei, dar Daniel le prinse pe amândouă, apoi făcu o plecăciune adâncă:

– Multe mulțumiri, doamnă Potts!

Se îndreptă și îi dădu o monedă strălucitoare de șase penny pe care o scoase din buzunar.

– Acum o să iei o cană de cidru, de dragul vremurilor trecute!

Doamna Potts prinse moneda cu îndemânare, chicotind din nou.

– Ți-ai făcut rost de unu' bun, domnișoară Lisbet!

Se auzi un murmur general de aprobare dinspre spectatori, dar o voce furioasă de femeie șuieră:

– Târfă!

Jessie ignoră comentariul, dar Daniel se uită în direcția de unde venise vocea anonimă, cu o expresie dintr-odată rece. Nu se mai auziră insulte din acea direcție.

Jessie bagă amândouă merele în sacul ei unde apărură ca două umflături sugestive, apoi îl luă pe Daniel de braț și continuară să meargă prin piață. Răspunse la saluturi ale celor care o recunoscuseră, dar păstră un ritm care descuraja discuțiile.

O singură excepție fu o fată blondă cu ochi limpezi, în vârstă de treisprezece sau paisprezece ani care răzbătu prin mulțime cu o emoție dezlănțuită:

– Domnișoară Lisbet, v-ați întors!

Jessie o privi, încercând să-și imagineze părul blond și ochii albaștri din urmă cu opt ani.

– Emily Tipton, ce mare te-ai făcut!

În mod spontan o îmbrățișă pe fată. Fiind copilă, Emily o urma peste tot pe Jessie cu ochii plini de adorație. Fiica a spițerului local, avea o minte ageră și o curiozitate vie. Lui Jessie îi plăcuse să ajute copilul la citit și îi povestea noi întâmplări interesante pe măsură ce le afla.

Emily râse și o îmbrățișă și ea.

– Mi-era așa de teamă că n-o să vă mai văd niciodată! Cât stați în Chillingham? Mama și tata ar fi foarte bucuroși să vă vadă! Tata m-a învățat cum să prepar doctorii.

Jessie era trimisă câteodată să ia doctorii și poțiuni, așa că știa familia Tipton mai bine decât îi știa pe majoritatea locuitorilor orașului. Fuseseră și ei întotdeauna buni cu ea. Cu un real regret, spuse:

– Stăm doar o singură noapte. Dar îmi pare bine că am avut ocazia să te văd.

Emily fu dezamăgită, dar spuse curajoasă:

– Cel puțin am avut ocazia să vă salut. Poate că veți mai veni pe-aici?

– Poate. Jessie îl împinse înainte pe Daniel pentru prezentare. Deoarece castelul Romayne era la mai puțin de o zi distanță, s-ar putea să mai vină pe aici în viitor. Dacă vor dori.

Scuzându-se față de Emily, Jessie îl luă din nou de braț pe Daniel și continuară să meargă prin piață, până unde aceasta se îngusta în capătul dinspre răsărit al High Street. Biserica era la doar o stradă distanță, cu turnul ei normand la fel de solid ca întotdeauna. Degetele lui Jessie se strânseră pe brațul lui Daniel.

– Casa parohială este aceea mare, de dincolo de biserică.

El o bătu ușor pe mână.

– Cum te simți? Majoritatea oamenilor din Chillingham par a se bucura să te vadă teafără și în viață.

– N-am avut prea multe ocazii să-mi fac dușmani, explică ea. Era ciudat. Ca fiică de vicar, aveam o situație bună, dar cred că, de fapt, celor mai mulți dintre oameni

le părea rău pentru mine. Fără mamă și cu Cassius Braxton drept tată.

Trecură de biserică și ea se gândi la toate acele ore pe care le petrecuse îngenunchind pe pardoseala de piatră rece, primind porunca de a se ruga pentru sufletul ei păcătos. Singurul efect fusese să-i întărească dorința de a fugi de acasă.

Lăsară biserica în urma lor și acum casa parohială apăru în stânga. Piatra locală de o nuanță caldă de gri folosită pentru casele din Chillingham era în mod obișnuit atractivă, dar vastul vicariat din piatră arăta rece și amenințător. Pe drept cuvânt, era și una, și alta.

Proprietatea era înconjurată de un înalt gard din fier, și poarta scârțâi sinistru când Daniel o deschise. După ce trecură de ea și se îndreptară spre ușa din față, Jessie se opri, înfrigurată până la oase.

– O să fie o dezamăgire groaznică dacă tatăl tău nu este acasă, spuse Daniel urcând treptele și folosind ciocănelul.

Jessie știa că el încerca s-o liniștească, dar nu fu în stare decât să-și scuture capul fără vreun cuvânt. Dacă tatăl ei nu era acasă, s-ar putea să nu mai aibă curajul să treacă încă o dată prin toate astea.

Ușa se dădu într-o parte și domnișoara Ludley, cea mai josnică femeie din Chillingham, stătea proțăpită acolo. O fată bătrână, înzorzonată și fățarnică, devotată atât bisericii, cât și vicarului.

Când domnișoara Ludley văzu cine era în pragul ușii, arăta de parcă ar fi vrut să scuipe.

– *Tu!*

Jessie păru să-și revină din paralizia care-i cuprinsese trupul și îi aruncă un zâmbet fals.

– Fiica risipitoare s-a întors, domnișoară Ludley. Acum ești menajera casei parohiale?

Bărbia domnișoarei Ludley zvâcni în sus.

– Am acest privilegiu. Cineva trebuie să se asigure că gospodăria domnului Braxton e întreținută cum trebuie!

– Și sunt sigură că o faci foarte bine, spuse Jessie. Tatăl meu e acasă?

Domnișoara Ludley se încruntă.

– Își scrie predica și nu trebuie să fie deranjat.

– Cu siguranță că se poate face o excepție pentru fiica de mult pierdută, spuse Jessie degajată. Cu Daniel urmând-o, intră în casă cu o încredere care o făcu pe menajeră să se retragă.

– Dacă lucrează la predică înseamnă că e în cabinet. Nu-i nevoie să ne conduci. Poate că ne poți aduce o tavă cu ceai?

Nederanjându-se să vadă cum reacționase domnișoara Ludley, îl conduse pe Daniel prin holul central, spre camera din colțul din stânga pe care tatăl ei o folosea drept cabinet. Ușa era închisă și, când ridică mâna să ciocănească, avu un alt moment de blocaj. Era împresurată de amintiri puternice ale nenumăratelor ocazii când stătuse tremurând exact în același loc, ascultând ordinele tatălui ei.

Gura i se subție și ciocăni scurt, apoi deschise ușa și intră grăbită în cameră. Tatăl ei stătea la biroul lui, arătând uscat și ursuz. Își ridică privirea încruntându-se, apoi înțepeni și rămase cu gura căscată. Se ridică brusc în picioare.

– *Jezebel!*

capitolul 28

Reverendul Cassius Braxton fusese întotdeauna înalt și subțire, dar acum arăta ca un schelet, și cutele adânci de pe față trădau o viață întreagă de furie. Părul i se rărise și acum era complet alb. Partea supărătoare era că ea aproape uitase că ochii lui erau exact la fel ca ai ei, un albastru-deschis de gheață, mărginiți de negru de cărbune. Lumea îi găsea tulburători, chiar și la ea. La tatăl ei, acești ochi glaciali îl făceau să arate ca un judecător nemilos.

Reamintindu-şi că nu mai avea putere asupra ei, ea spuse rece:

– Bună, tată. Nu răspund la numele de Jezebel, dar poţi să-mi spui Lady Romayne.

El bolborosi, incapabil la început să-şi găsească cuvinte destul de dure pentru a-şi exprima furia:

– Nu există nici o Lady Romayne! Depravatul ăla a murit fără soţie sau copil. Tu eşti o târfă şi ăsta probabil că e codoşul tău. Îi aruncă lui Daniel o privire tăioasă.

– Regret să te dezamăgesc, domnule Braxton, spuse Daniel imperturbabil, dar sunt într-adevăr noul Lord Romayne şi, spre regretul reciproc, ginerele dumitale.

Privirea tatălui ei se îndreptă din nou spre Jessie.

– De ce dracu' ai venit? Te-ai lepădat de orice urmă de decenţă când ai fugit cu acel seducător mârşav. Nu mai eşti bine-venită în casa mea!

– Preaiubitul meu tată, spuse Jessie pe cel mai dulce ton, deşi înlăuntrul ei tremura. N-am fost *niciodată* bine-venită în casa asta. Mă încuiai în dulapuri pentru că luam o bucată prea mare de brânză la masă şi mă lăsai să tremur într-un dormitor îngheţat doar cu o pătură subţire ca hârtia, deoarece căldura mi-ar fi stricat caracterul. Fără a mai menţiona că mă băteai cu o curea din piele, pentru că bătaia e ruptă din rai. Dacă asta ar fi adevărat, atunci eu aş fi fost cel mai cuminte îngeraş din Chillingham!

Daniel arăta îngrozit, dar tatăl ei doar scuipă:

– Erai o fiinţă nelegiuită, la fel cu târfa de maică-ta! Era datoria mea să te bat până când scoteam păcatul din tine!

– Dacă băteai un vecin aşa cum mă băteai pe mine, ai fi fost adus în faţa judecătorului! Jessie se sili să inspire încet şi adânc, luptându-se să-şi ţină mânia sub control. Am venit aici să-mi demonstrez mie însămi că nu îmi mai e frică de tine.

– Ar *trebui* să-ţi fie! Mâna tatălui ei zvâcni într-o lovitură violentă.

Jessie nu se aştepta la un atac fizic, nu în faţa unui martor şi nu era pregătită deloc să se apere.

Dar lovitura nu o atinse. Mâna lui Daniel țâșni și îi prinse încheietura tatălui ei, imobilizându-l pe bătrân.

– Dumneata *n-o* să ridici mâna asupra soției mele, spuse el pe un ton glacial. Ești o rușine pentru haina pe care o porți!

Tatăl ei se luptă să-și elibereze mâna, mărăind:

– Am dreptul ca tată s-o pedepsesc pe fiica mea în speranța c-o voi salva de la chinurile veșnice!

– N-ai nici un astfel de drept! spuse Daniel hotărât. Biblia spune în mai multe locuri că: „Va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un singur trup". Aceasta e la fel de adevărat și pentru o femeie. Jessie e acum a mea, la fel cum și eu sunt al ei.

– Și partea cu unirea e într-adevăr minunată, spuse Jessie, sărindu-i în ajutor. Fața tatălui ei se făcu roșie de furie și venele i se umflară pe frunte:

– Tu, creatură infamă și imorală! Amândoi o să putreziți în iad!

– De ce am sentimentul că ți-ai petrecut tot timpul studiind Vechiul Testament al unui Dumnezeu al răzbunării și ai ignorat total mesajul de bucurie și iertare al Noului Testament? rosti Daniel gânditor.

– Înainte de a fi iertare, trebuie să fie pocăință! Tatăl ei își smuci din nou încheietura și de data asta Daniel îi dădu drumul. Dar ce să știe un desfrânat mincinos și escroc ca tine despre biserică?

– Destul de mult, de fapt, spuse Daniel rece, în contrast cu înverșunarea tatălui ei. Sunt preot hirotonisit al Bisericii Anglicane.

– Minți! exclamă îngrozit tatăl ei. Biserica n-ar hirotonisi niciodată pe unul ca tine!

– Ba chiar a făcut-o. Atenție, am o veche atracție pentru metodism, dar hirotonisirea mea e foarte reală. De data asta, zâmbetul lui Daniel era ironic. Mi-am câștigat două titluri de licență la Oxford.

Jessie ar fi râs, dacă nu ar fi tremurat înlăuntrul ei. Tatăl ei îl privea cu ură pe Daniel, scârbit mai mult

de ideea că ginerele lui era pastor decât dacă acesta ar fi fost codoș.

– Îți dau cea mai mare notă pentru consecvență, tată. Erai un om furios și plin de ură când eram copil și încă ești. Inspiră adânc. Am venit să te salut și să-ți spun că ai o minunată nepoată. Fața lui se strâmbă, ca și cum ar fi mușcat din ceva putred.

– Încă o generație de ticăloșie muierească! Mă spăl pe mâini de tine!

– La fel cum Pilat din Pont s-a spălat pe mâini într-o încercare deșartă de a nu-și asuma responsabilitatea pentru răstignirea lui Iisus, sublinie Jessie. Sau ca Lady Macbeth care încerca să-și spele de pe mâini urmele crimei. Ți-ai ales niște jalnici tovarăși de drum!

– Ieși din casa mea, îi spuse tatăl ei cu o voce tremurătoare. N-o să te iert niciodată pentru aceste insulte.

– Dacă are cineva nevoie de iertare, acela ești tu. Dar fiind o femeie ticăloasă, n-am nici o chemare să ți-o dau. Adio, tată! Sfârșită de emoții, se întoarse și îl luă pe Daniel de braț, părăsind amândoi cabinetul.

Pe când se îndreptau spre ușa din față a casei parohiale, apăru domnișoara Ludley să se uite la ei.

– Cum îndrăznești să vii aici să-i tulburi pacea acestui om sfânt care este reverendul Braxton! spuse ea cu răutate.

Jessie se chinui să-și păstreze expresia calmă, când de fapt era prea stoarsă de puteri pentru a răspunde, dar Daniel spuse politicos:

– Nu cred că pacea e punctul tare al vicarului, domnișoară Ludley, dar nu te teme! N-o să vă mai deranjăm vreodată. Deschise ușa și o însoți pe Jessie la coborârea treptelor. Ea se agăță de brațul lui Daniel și încercă să nu se gândească la sumbra idee că n-o să-și mai vadă niciodată tatăl.

După ce trecură de biserică, Daniel o întrebă:

– Mai există și un alt drum în afară de High Street? Nu arăți ca și când ai putea să porți discuții cu oamenii amabili din piață.

Era foarte adevărat. Jessie se frecă pe tâmplă, încercând să-şi alunge amorţeala.

– Aleea aceea de acolo. Dacă mergem direct pe acolo, o să ajungem la o potecă paralelă cu High Street. Dovecote Lane.

El îi urmă indicaţiile şi o conduse spre alee, care era din fericire pustie. Ea bănui că şi el găsise întâlnirea dificilă, dar îşi păstrase atitudinea calmă până când ajunseră în siguranţa camerei lor de han. După ce îşi dădu jos haina, lavaliera şi cizmele, întrebă:

– Ai obţinut ce doreai când ai vrut să-ţi vezi tatăl?

– Nu... nu ştiu. Amorţită, îşi scoase şalul, boneta şi mănuşile, cu privirea pierdută. Nu sunt sigură ce am vrut.

– Să-ţi aminteşti de ce ai fugit de acasă? o întrebă în şoaptă Daniel.

Gura ei se strâmbă de amărăciune.

– Cu siguranţă că mi s-a reamintit azi de ce. Din când în când, nu foarte des, mă întrebam dacă tata era chiar atât de rău pe cât socoteam eu. Poate că mă revoltasem pentru că eram tânără, încăpăţânată şi sentimentală. Dar nu. El chiar era rău.

– Când a încercat să te lovească, am fost tentat să-i rup eu însumi încheietura mâinii şi nici măcar nu sunt rudă cu el, spuse Daniel sec. A trebuit să-mi reamintesc mie însumi că ar fi arătat foarte rău să răneşti un bătrân fragil şi încovoiat. Dar chiar şi acum, când i se apropie sfârşitul, tatăl tău e un bătăuş crud. Sunt chiar şi mai impresionat de tine decât eram înainte. Ai îndurat şi ai devenit puternică şi miloasă, mai degrabă decât să te laşi tu însăţi pradă cruzimii.

Jessie nu dădu atenţie complimentului. Învăţase cum să supravieţuiască, dar asta nu era putere, ci pur şi simplu disperare. Turnă apă în lavoar şi se stropi pe faţă, încercând să-şi limpezească mintea. După ce se şterse, spuse:

– E chiar atât de bolnav? E foarte slab, dar nu i-a lipsit energia să fie furios.

– Manifestă semne importante de boală de inimă, spuse Daniel cu privirea ațintită asupra ei. Poate că mai trăiește încă zece ani sau putea să cadă mort în timp ce zbiera la tine. Din fericire, n-a făcut-o.

Ea se cutremură la acest gând.

– Asta ar fi fost *îngrozitor*.

– Comportarea lui e diferită acum, față de atunci când erai copil? Câteodată caracterul omului se schimbă în rău odată cu vârsta.

– Nu, întotdeauna a fost așa, în special dacă eram mai puțin decât perfectă și bine-crescută. Azi, l-am înfruntat. Sunt recunoscătoare că purtarea mea nu l-a omorât pe loc. Frântă și înfrigurată, își scoase pantofii și se întinse pe pat, trăgându-și peste ea pătura îngrijit rulată la picioarele patului.

Încruntat, Daniel întrebă:

– Sperai la mai mult de la el? Vreun semn de afecțiune sau respect?

Emoțiile haotice care se agitau înlăuntrul ființei ei se uniră într-o durere zdrobitoare.

– Asta e. Am vrut *ceva* de la el. Cel mai mic cuvânt blând sau semn că se bucură că trăiesc. Vreun indiciu că îi pasă că are o fiică. Lacrimi tăcute începură să-i alunece pe obraji. Ar fi trebuit să fiu mai înțelegătoare, în loc să fiu agresivă. Ar fi trebuit să-mi cer iertare că i-am pricinuit durere...

– Nu! spuse Daniel tăios. Tu nu ai greșit și nu există nimic ce ai fi putut spune sau face pentru a obține răspunsul pe care-l doreai. Nu putem avea întotdeauna relația pe care o dorim cu o altă persoană, pentru că nu putem controla cum simte aceasta. Nu cred că tatăl tău e capabil de iubire. E trist pentru tine și încă și mai trist pentru el.

Lacrimile începură să-i curgă mai repede.

– Așadar, e o greșeală că am venit aici.

– Doar tu poți să aprecîezi asta. Daniel se așeză pe marginea patului și o luă de mână, strânsoarea lui încălzindu-i degetele înghețate. Dar fiindcă ai confirmat

că e la fel de dificil pe cât îți amintești tu, văzându-l acum, ți-a alungat măcar o parte din regrete?

– Da, șopti ea. Însă... e greu să pierzi și ultima speranță că s-ar putea să fie mai mult. Se îndepărtă de el pe partea ei, într-o încercare vană de a-și ascunde suspinele chinuitoare ale unui copil cu inima frântă.

Daniel se întinse și o îmbrățișă de la spate, încălzind-o de la cap până la picioare, cuprinzând-o cu o mână sigură de talie. Nu spuse nimic, doar o ținu în brațe, în timp ce ea plânse pentru copilul care tânjise după dragoste și primise doar furie și dezaprobare. Era timpul ca ea să accepte ce spusese Daniel: că nu putea să aibă niciodată tatăl pe care și-l dorise. Dar după ce fugise de acasă, învățase într-un sfârșit să aleagă bărbații buni. Pentru asta era profund recunoscătoare.

Pe când izvorul lacrimilor seca treptat, Daniel începu să-i cânte încet, vocea lui gravă pătrunzând-o până în adâncul ființei ei.

„Curgi agale, dulce Afton, pe lângă verzile tale maluri...[1]" Cântecul era gingaș și lin, ca un cântec de leagăn și el schimbă cuvintele ca să i se potrivească ei. „Jessie a mea, adormi de murmur de izvor, curgi agale, dulce Afton, să nu-i tulburi visul fetei ce-o ador..."

Ea aținpi și nu se trezi decât atunci când se auzi un ciocănit la ușă.

– A sosit cina noastră, îi spuse încet la ureche Daniel, răsuflarea lui fiind la fel de caldă și de blândă ca și cântecul de leagăn. Va trebui să mă ridic.

El se dădu jos din pat, iar ea se ridică în capul oaselor, își șterse ultimele lacrimi de la ochi și zâmbi spre soțul ei atât de blând, de înțelept și extrem de arătos.

– Bine, mi-e foame. Pe când o nouă viață se trezea în ea, spuse sub imperiul impulsului:

– Dacă ești interesat, mai târziu am putea exersa lipirea unul de altul.

Fața lui se lumină precum cerul la răsărit.

– Sper că asta înseamnă ce cred eu că înseamnă!

[1] Dulce Afton – poem liric compus de Robert Burns, poetul național al Scoției, despre râul Afton din Ayrshire, Scoția (n.tr.)

– Oh, da, şopti ea cu o voce fierbinte. Cu siguranţă că asta înseamnă.

capitolul 29

Gordon cunoştea Bristolul din călătoriile lui şi era bucuros să aibă un motiv pentru a-l vizita. Din pură curiozitate, înainte de a începe să cerceteze moartea lui Ivo Trevane, făcu câteva investigaţii despre Daniel Herbert.

Afurisitul ăla era venerat pentru competenţa lui medicală şi pentru munca lui caritabilă. Bogătaşii îl consultau când aveau nevoie de cel mai bun tratament medical, dar cel mai mult timp era dedicat funcţionării unei infirmerii pentru cei în nevoie. Infirmeria mergea bine chiar şi cu el plecat. Se pare că Herbert avea darul de a angaja persoane capabile.

Toate aceste fapte bune se plăteau cumva, bineînţeles. Din experienţa lui Gordon, totul se plăteşte în viaţă. În cazul lui Herbert, acesta nu părea să se fi bucurat de prea multă viaţă personală. Nu existau zvonuri despre amante sau flirturi cu femei tinere de vârsta măritişului. Cu bucăţica aia bună cu care se însurase avea să aibă cu siguranţă de tras. O să fie interesant cum o să meargă căsnicia asta. Herbert era extrem de calm, dar orice bărbat avea limitele lui.

Cu toate astea, Gordon îi dorea numai bine lui Herbert. O fi el un tip plicticos, dar era într-adevăr una dintre cele mai cumsecade fiinţe pe care Gordon le cunoscuse vreodată şi merita puţină fericire. Firesc, era şi titlul ăla al naibii de măreţ şi averea care căzuse pe capul lui, dar era cu mult mai plăcut să aibă o femeie inimoasă care să-i încălzească aşternutul.

Odată ce-şi satisfăcuse curiozitatea în legătură cu trecutul fără de pată al lui Daniel Herbert, Gordon reveni la scopul real al vizitei lui. Nu era greu să găsească informaţii despre ce se întâmplase cu tânărul şi chipeşul domn Trevane în urmă cu şapte ani. Chestiunea fusese un adevărat scandal, şi povestea era foarte interesantă.

Având în minte elementele principale ale cazului, Gordon vizită reşedinţa Trevane care era încă în posesia familiei. Şi avu noroc – vechiul majordom lucra încă acolo. Câteodată, investigaţiile erau chiar prea uşoare.

Proprietarul casei nu era la reşedinţă, aşa că erau puţini servitori şi majordomul, Tuttle, răspundea de tot. Arătă circumspect când Gordon îl chemă în camerele servitorilor. Pentru această vizită, Gordon se îmbrăcase ca un avocat prosper.

După ce se prezentă cu o costisitoare carte de vizită gravată, una dintre cele câteva pe care le avea la el, spuse:

– Regret că te deranjez cu întrebări despre o problemă atât de dureroasă, dar caut informaţii despre fostul dumitale stăpân, domnul Trevane. Este vorba despre o moştenire.

– Oh? Tuttle arătă ceva mai interesat. Ce vreţi să ştiţi?

– Ce fel de om era Trevane? Era destul de tânăr când a locuit aici, nu-i aşa?

– Avea doar douăzeci şi doi de ani. Un tip foarte plăcut. Tuttle îşi scutură capul îndurerat. I-aş fi putut spune că muierea aia cu care s-a însurat însemna necazuri, dar tinerii nu ascultă de cei bătrâni despre astfel de chestiuni. Domnul Trevane era îndrăgostit lulea.

Gordon îşi permise să arunce o privire uşor lascivă:

– Era chiar atât de frumoasă pe cât se spune?

– Şi mai abitir de-atât, spuse Tuttle. Păr negru, nişte ochi mari superbi şi un trup numai bun să-l ţină pe un bărbat treaz toată noaptea, şi totuşi târfa se purta ca şi cum nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Chiar pretindea că tatăl ei era vicar!

– Şocant! spuse Gordon cu un interes crescând, deoarece părea foarte limpede cine era nevasta. Cât de multe ştia Herbert? Presupun că inocenţa ei era doar prefăcută?

– Lisbet aia era ca o pisică în călduri, spuse Tuttle pe faţă. Chiar şi-a mişcat coada la mine o dată sau de două ori, deşi bineînţeles că n-am băgat în seamă farmecele

ei. Nu pot spune că am fost surprins când s-a eliberat cu un cuțit și a fugit cu un alt ibovnic. Și-a făcut bine planul. A dispărut fără urmă.

– Fără îndoială că felul ei păcătos de a fi a prins-o din urmă, spuse Gordon cu pioșenie. Instinctul îmboldindu-l să-i mai pună întrebări, își căută portofelul și scoase o sumă substanțială drept mită, ținând-o la vedere, pe când întrebă: Poți să-mi mai spui ceva despre Ivo Trevane? Despre familia lui? După cum am spus, la mijloc este o moștenire.

– Păi, e o poveste interesantă. Cu o expresie voioasă, Tuttle începu să relateze mult mai multe despre familia Trevane.

Gordon își păstra expresia doar puțin interesată, dar când majordomul termină de vorbit, îi dădu bucuros banii. Pe când pleca de la reședința Trevane, era foarte interesat să știe cât i-ar trebui până să ajungă la castelul Romayne.

După ce plecă, Tuttle pipăi banii cu satisfacție înainte de a-i pune bine. Fuseseră doi bărbați în tot atâtea zile dorind aceeași informație și amândoi plătiseră bine pentru ea. Primul se luminase la față ca un felinar când auzise. Al doilea era doar un avocat și nu părea prea interesat. Dar suficient de interesat.

capitolul 30

Ziua călătoriei din Chillingham spre castelul Romayne a fost binecuvântat de liniștită după furtunile emoționale din ziua precedentă. Daniel bănuia că Jessie era încă supărată din pricina întâlnirii cu tatăl ei, dar se împăcase cu neajunsurile lui ca tată și ființă umană și era hotărâtă să meargă înainte, mai degrabă decât să se prăbușească în suferință. Așa supraviețuise – și era un bun exemplu pentru el.

Existase o oarecare bravadă în felul în care făcuse dragoste noaptea trecută, ca și cum Jessie avea nevoie să-și dovedească sieși că era o femeie matură și liberă. Dar

răspunsurile ei fuseseră adevărate şi Daniel era suficient de bărbat să fie recunoscător pentru bunăvoinţa soţiei sale, indiferent care era motivul.

Era după-amiază târziu când Jessie arătă pe fereastră şi spuse:

– Eşti sigur că acela e castelul Romayne? N-aş crede că sunt multe castele prin zona asta.

Daniel se aplecă peste ea să se uite pe fereastra din partea ei.

– Arată ca schiţa pe care mi-a arătat-o avocatul. Impresionant!

Castelul original data de pe vremea normanzilor şi stătea de neclintit pe un promontoriu deasupra mării.

– Pitoresc, dar arată a fi expus curentului, observă Jessie.

– Mi s-a spus că un recent Lord Romayne a fost de acord cu tine şi a construit o aripă modernă pe care n-o putem vedea din unghiul ăsta. Pitoresc e în regulă, dar cine vrea să trăiască cu tuse, răceli şi frisoane toată iarna? O bătu pe mână, s-o liniştească. Dacă e nesănătos, avem şi alte locuri unde să stăm.

– Prea multe altele! Dar nădăjduiesc că, după ce o să vedem castelul, o să ne dăm mai bine seama cum vrem să ne organizăm vieţile.

– Ar fi bine să avem din nou o viaţă organizată, spuse Daniel cu tristeţe. Viaţa mea s-a dat peste cap încă de când am moştenit toate astea. O strânse pe Jessie de mână. Deşi au fost cu siguranţă şi recompense.

Ea îi zâmbi şi împreună se apropiară de viitorul lor.

În fine, castelul Romayne. După ce Daniel o ajută pe Jessie să coboare din trăsură, ea se uită de jur împrejur, amuzată.

– Un castel apărut lângă mare şi nici un suflet prin preajmă! Presupui că e bântuit?

– Având în vedere cât de vechi e locul, aproape sigur că e, spuse Daniel. Dar fără îndoială că pot face un ritual de exorcizare dacă vreo fantomă se dovedeşte supărătoare. Cât despre lipsa oamenilor, avocatul din Londra,

Hyatt, spunea că majoritatea servitorilor au fost ţinuţi pe masă şi casă până când soseşte noul lord. Ar trebui să fie un majordom, câteva cameriste si rândaşi pe aici pe undeva. Ah, iată că vine un grăjdar.

Vizitiul pe care îl pusese Kirkland la dispoziţie spuse:

– O să vă descărcăm bagajele, apoi o să avem grijă de cai, milord.

Jessie bănuia că atât vizitiul, cât şi garda erau soldaţi instruiţi, desemnaţi pentru protecţie pe timpul acestei călătorii, dacă ar fi nevoie. Dar atât de departe de Londra, era dificil să ia în serios ameninţările lui Frederick Kelham. Probabil că renunţase la speranţele de baronie şi revenise la băutură şi la jocuri de noroc.

Daniel transmise din cap mulţumiri şi apoi o conduse pe Jessie pe scări în sus spre uşa castelului.

– Cu cât ne apropiem, cu atât locul ăsta pare mai vântos.

– Dar foarte, foarte pitoresc.

Masiva uşă boltită din faţă era descuiată şi se deschise cu un scrâşnet sinistru. Daniel se uită spre Jessie, şi amândoi izbucniră în râs.

– Cu adevărat gotic! spuse el.

Păşiră într-un hol vast care se ridica mult deasupra capetelor lor şi prezenta o ameţitoare expoziţie de arme vechi fixate artistic pe pereţi.

– Astea ar trebui să fie de folos dacă atacă vikingii, spuse Jessie uitându-se la un cerc de topoare de luptă aşezate la jumătatea distanţei până la tavan. Dar cred că e dificil să le cureţi de praf.

– E suficient de lugubru pentru ca să bage cineva de seamă puţin praf, o asigură Daniel.

Un bărbat îngrijit îmbrăcat se grăbi să intre în încăpere, gâfâind puţin.

– Scuzele mele, sir! Desigur că sunteţi noul stăpân şi noua stăpână a castelului Romayne?

– Da, noi suntem, şi dumneata desigur că eşti domnul Pendry?

– Da, milord. Pendry era solid și de vârstă mijlocie, cu păr castaniu care se rărea, ochi ageri și un aer competent. Cu o voce ușor mustrătoare, spuse: Dacă știam că sosiți atât de devreme, lucrurile ar fi fost mai bine organizate.

– Ne-am schimbat planurile. N-o să te dojenesc pentru asta, spuse Daniel, liniștindu-l. Pentru că e târziu, ai putea să ne conduci în partea de locuit mai întâi? Și poate să ne dai și niște informații generale despre castel și domeniu?

– Desigur, milord, milady. Pe aici, vă rog!

Pe când majordomul îi conducea într-un coridor pe dreapta, Daniel spuse:

– Avocatul din Londra mi-a spus că predecesorul meu a lăsat mare parte din domeniu în paragină, dar am văzut câmpuri cultivate și gata de recoltat pe când veneam încoace și oi care pășteau pe dealuri. Acele pământuri aparțin unui domeniu învecinat?

Pendry arătă îndurerat.

– Asta este o chestiune pe care va trebui s-o rezolvați, milord. Proprietarul domeniului învecinat a spus că e o crimă să se piardă un pământ bun, așa că și-a trimis oamenii să planteze culturi pe cele mai bune terenuri și oile să pască pe dealuri.

– Plătește rentă pentru acest privilegiu?

– Nu, a fost o chestiune de dispute aprinse între Excelența sa și domnul Trevane.

Jessie simți că nu mai poate să respire. Dacă ar fi fost pisică, i s-ar fi zbârlit toată blana. Daniel deveni foarte tăcut și tensiunea atinse cote maxime.

Ce șanse ar fi fost? Dar știa că Ivo avea o moșie în această zonă. Deși familia lui părea a fi numeroasă, uciderea unui tânăr membru favorit n-ar fi fost uitată repede.

După o ezitare prea scurtă pentru a fi observată de cineva în afară de Jessie, Daniel întrebă:

– Pe vecinul meu îl cheamă Trevane?

– Da, numele Trevane e răspândit în toată zona asta din Dorset. Familia e prosperă și sunt posesorii unei averi frumușele.

Îi veni încă un gând înfricoșător. Ce-ar fi dacă vecinii de alături ar fi părinții lui Ivo? Deși el nu pomenise niciodată de familia lui, și ea avea impresia că nu are rude apropiate, nu credea că spusese efectiv asta. Fiind tânără și naivă, fără altă familie decât tatăl ei, socotise pur și simplu că situația familială a lui Ivo era asemănătoare cu a ei.

Pentru prima dată, se întrebă dacă lăsase în urmă părinți îndureraţi. Dacă existau oameni care să simtă la fel cum ar fi simțit ea dacă ar fi pierdut-o pe Beth...! Dar nu îndrăzni să întrebe.

Daniel îi aruncă lui Jessie o scurtă privire înțelegătoare, apoi îi distrase atenția lui Pendry de la fața ei albă, spunând:

– Intenționez să cultiv din nou pământurile moșiei Romayne, așa că domnul Trevane nu se va mai simți obligat să le folosească.

Jessie trase adânc aer în piept și se rugă ca acești Trevane să fie doar rude îndepărtate ale lui Ivo. Își aminti că și Daniel avea emoții puternice în legătură cu locul acesta când acesta spuse:

– M-am întrebat despre ciuma care a bântuit prin castel și a omorât atâția membri ai familiei Herbert, inclusiv pe părinții mei. A mai revenit?

Pendry scutură capul cu o expresie gravă:

– A lovit peste noapte, i-a omorât pe mulți și și-a văzut repede de drum. S-a sfârșit în două săptămâni.

– Se știe de unde a venit?

– Având în vedere cine s-a îmbolnăvit primul, unul dintre membrii familiei Herbert din Londra avea deja febră când a venit la castel. Ceilalți s-au molipsit cu repeziciune, și aproape jumătate din ei au murit. Oaspeții de la petrecere au fost cel mai tare loviți.

– Poate pentru că se aflaseră cel mai aproape de bărbatul care era purtătorul bolii, spuse Daniel cu o voce sumbră. Febre rapide, inexplicabile sunt un element

nemilos al vieții, și într-o zi cred că vom afla de unde vin și cum să le tratăm. Dar suntem încă departe de acel moment.

Auzind durerea din vocea lui Daniel, Jessie îi luă mâna și i-o strânse mângâietor. Părinții lui muriseră aici, la urma urmei. Dacă nu erau cei mai buni dintre părinți, nu erau nici cei mai răi, și pierderea lor era cu mult mai recentă decât orice suferință a ei.

Dacă nu ar fi fost febra care-i omorâse pe părinții lui și pe alți moștenitori Romayne, Daniel n-ar fi moștenit niciodată titlul și nu s-ar fi dus la Londra să-și găsească o soție. Asta i-ar fi făcut lui viața cu mult mai puțin complicată, dar ar fi fost o tristă pierdere pentru ea și Beth.

Mergeau printr-o serie de camere pustii din piatră, cu puțin mobilier, dar acum domnul Pendry deschise o ușă largă într-un coridor plin de lumină.

– Această galerie face legătura cu noua casă, explică el.

Jessie înaintă, apoi se opri cu un icnet de uimire. Galeria avea ferestre de sticlă cu mai multe ochiuri pe partea care dădea spre mare și privelișteа era uimitoare.

– Ohhh...! șopti ea mergând spre fereastră și privind afară. Castelul stătea pe un promontoriu ce forma un capăt al golfului. Sub el, spre dreapta, o fâșie lată de plajă nisipoasă se arcuia în jurul golfului, în vreme ce spre stânga promontoriul se prăvălea într-o stâncă povârnită, cu valuri care se izbeau de pietre.

– E magnific! Daniel se opri lângă ea, la fel de vrăjit. O galerie cu vedere la mare mai degrabă decât cu picturi. Ce splendid!

– N-am mai văzut niciodată marea, spuse Jessie încet, trasând cu degetul o linie neregulată pe un ochi de geam. Râul Severn din Bristol e impresionant, dar nu-i ca asta.

El o luă pe după umeri.

– Nu e nimic ca marea. Britanici fiind, e ceva înnăscut. Mările ne-au făcut ce suntem azi.

Cu brațul lui cald în jurul ei, ea fu în stare să-și imagineze cum amândoi trăiesc aici și își construiesc o viață – dacă n-ar fi fost familia Trevane.

Daniel îi spuse lui Pendry:

– Sunt pescari în zonă?

Majordomul încuviință, dând din cap.

– Peștele de aici e excelent.

– Cum e cu contrabandiștii? Am auzit că mulți din pescarii de pe coasta de sud au o ocupație secundară, fiind comercianți liberi.

– Se spune că unii au, admise Pendry, expresia lui devenind impenetrabilă. Jessie bănui că și el cumpăra vinuri și alcool de la comercianții liberi din partea locului.

Întorcându-se de la fereastră, ea spuse:

– Galeria e destul de spațioasă pentru a fi salon. A fost folosită în acest mod?

– Da, răspunse Pendry. Pentru că galeria dă spre sud, are soare și căldură în tot cursul anului. Al șaptelea baron care a construit galeria, o proiectase ca seră cu plante și cu mese, fotolii și canapele. Nepotul său, care a devenit al optulea baron, n-a dorit să mențină asta.

Daniel spuse gânditor:

– Ar trebui să o transformăm din nou într-o seră și salon.

Simțind o împunsătură de mâhnire din pricina a ceea ce ar pierde dacă n-ar locui aici, Jessie se îndepărtă de la fereastră și îi spuse lui Pendry:

– E momentul să vedem noua casă.

El își înclină capul.

– Dacă mă veți urma pe aici.

Ea îl luă pe Daniel de braț și continuară să meargă prin galerie, deși ea arunca mereu câte o privire melancolică pe fereastră.

– Aș putea privi valurile toată ziua.

– La fel și eu. Poate că putem să luăm o cină ușoară aici în seara asta și să ne uităm la mare în noapte. Presupun că există niște mâncare și cineva care să gătească în casă?

– Fata de la bucătărie gătește rustic destul de bine, dacă asta v-ar fi pe plac, milord, spuse Pendry. În trei zile casa va avea un personal complet, dacă asta vă este vrerea.

Daniel se uită la Jessie, iar ea dădu din cap. Deși plănuiseră să stea doar două sau trei zile înainte de a pleca s-o ia pe Beth, servitorii care lucrau aici aveau nevoie cu siguranță de mai mult decât masă și casă, acum că Daniel devenise stăpân și era nevoie de mulți bani pentru a-i plăti.

– Da, anunță personalul că reședința e deschisă din nou, spuse el.

Ajunseră la capătul galeriei și pătrunseră printr-o altă ușă largă în casa nouă. Era primitoare și plină de lumină. Foarte diferită de vechiul castel. Al șaptelea baron care construise această extindere avusese bun-gust. Deși decorațiunile și mobilierul erau uzate, camerele erau curate și bine aranjate. Pe când explorau, Jessie hotărî că această casă nouă avea dimensiunile potrivite: suficient de spațioasă pentru a locui decent, dar nu prea spațioasă.

Pretutindeni erau ferestre, inclusiv într-o bibliotecă bine luminată și bine dotată. Cele mai bune erau camerele stăpânului și ale stăpânei, la etajul de sus, unde salonul avea, de asemenea, un lung și costisitor șir de ferestre care dădeau spre golf. Din nou vrăjită, Jessie spuse:

– Cine a construit această casă iubea marea.

Daniel încuviință.

– Noua casă e asemănătoare ca stil cu Milton Manor. Au fost construite cam în aceeași perioadă. Milton Manor nu are marea, dar e mult mai bine decorată.

– Asta se poate aranja, spuse Jessie. Remobilarea acestor camere ar trebui făcută de dragul lui Daniel, chiar dacă în cea mai mare parte a timpului ar veni aici fără ea.

El se încruntă, iar ea bănui că-i observase încordarea. În seara asta, în timp ce mâncau și admirau lumina

lunii căzând pe marea întunecată, vor trebui să aibă o discuție serioasă.

capitolul 31

Eficientul Pendry aranjă ca o masă mică și niște scaune să fie aduse în galerie. În timp ce un soare arzător cobora în mare, Daniel și Jessie luară împreună prima masă la castelul Romayne.

Pendry servea. Când turnă vin pentru Daniel și Jessie, spuse:

– Fata de la bucătărie a pregătit tocană de pește, pâine proaspătă și o selecție de brânzeturi locale. Ca desert va fi o tartă caldă de mere. Se scuză pentru o astfel de mâncare sărăcăcioasă.

– Mie îmi sună foarte bine, spuse Jessie cu căldură.

– Și mie. Daniel sorbi din vin și își ridică sprâncenele. Stimabilul meu văr, al optulea lord Romayne, nu se zgârcea când venea vorba despre crama lui.

– Excelența sa avea un gust remarcabil, încuviință Pendry punând cu polonicul o tocană plină de miresme îmbietoare în două boluri încăpătoare. Când puse primul bol în fața lui Jessie, continuă: S-a trimis vorbă să se recheme servitorii, acum că Excelența voastră se află în reședință. Mare parte din ei locuiesc prin preajmă. Intendentul are o casă pe moșie și va fi aici de dimineață, la fel și menajera care a stat cu fiica ei în sat.

– Vreau să mă întâlnesc cu el. Daniel gustă tocana. Bucăți de pește alb și scoici înotau împreună cu cartofi, ceapă și ierburi într-o fiertură cremoasă și bogată. Delicios. Răposatul lord avusese servitori de prima mână, deși Daniel nu era sigur că omul îi merita. Nimeni dintre cei care-l cunoscuseră nu-și exprimase vreo durere la vestea morții sale.

– Ar trebui să trec în revistă proprietatea împreună cu menajera, spuse Jessie. Deși ea împreună cu restul personalului au făcut o treabă bună păstrând locul curat, există și multe neglijențe în multe privințe.

Daniel chicoti.

– Nici unul din noi nu-i prea bun la leneveală, nu-i aşa? Dar se presupune că suntem încă în luna de miere. Dacă vremea e bună după-amiază poate că putem explora plaja. Există un drum care coboară, Pendry?

– Da, al şaptelea baron a construit o scară rezistentă care coboară spre plajă. Scara începe chiar sub foişorul care stă pe stâncă la est de casa nouă. Pendry aşează pe masă platouri cu pâine şi brânzeturi. Nisipul plajei e destul de tare şi e bun pentru plimbare.

– Abia aştept să mă întâlnesc faţă în faţă cu marea, spuse Jessie, dar în vocea ei se simţea o notă de tristeţe, şi el bănui motivul.

– În acest caz, o s-o facem. Mulţumesc pentru informaţie, Pendry. Daniel arătă spre masă. Avem tot ce ne trebuie, aşa că poţi să te retragi să mănânci, dacă vrei.

Pendry mulţumi dând din cap şi se retrase. Când se îndepărtă, Jessie întrebă:

– Cum îl chema pe al optulea baron? Să te referi la el ca la distinsul tău predecesor e jenant.

– Alistair. Pare că era egocentric şi excentric. Dar deşi a neglijat ocupaţiile uzuale de la ţară, cum ar fi cultivarea pământurilor sale, a lăsat o bibliotecă frumoasă şi era un bun investitor. Daniel ridică paharul spre ea. Mă gândeam că n-o să-mi placă locul ăsta, dar acum că am văzut aranjamentul şi noua casă, îmi place ideea de a-l readuce la viaţă aşa cum trebuie.

Ea ciocni paharul cu al lui, dar expresia îi era serioasă.

– E o idee minunată, dar nu cred că voi fi în stare să petrec mult timp aici, dacă cei din familia Trevane sunt peste tot. Sunt sigură că trebuie să fie rude cu Ivo. Gura i se strâmbă. Nu credeam că are vreo familie, pentru că n-a pomenit niciodată de ea şi nu şi-a invitat nici o rudă la nunta noastră. Dar când Pendry vorbea, deodată m-a frapat gândul că poate Ivo avea părinţi sau fraţi şi surori care încă jelesc pierderea lui. Chiar dacă vecinul Trevane nu e rudă directă, trebuie să fie vreun văr sau aşa ceva.

Daniel își înghiți vinul și puse cu grijă paharul pe masă. Fusese atât de mulțumit de casă și de așezarea ei încât nu se gândise de fapt la implicațiile existenței unui membru al familiei Trevane în zonă. Dar Jessie se gândise.

– Pe atunci ți se spunea Lisbet. Este inevitabil să te asocieze cineva cu Ivo?

Ea se strâmbă.

– Poate că nu inevitabil, dar foarte probabil, de vreme ce apariția mea e într-un fel specială.

Jessie avea dreptate. Cu frumusețea ei uimitoare, era femeia pe care lumea și-o amintea și o descria. Nu era așa departe de la Bristol la coasta de sud. Se puteau face legături.

Luă încă o gură de vin și în minte își luă rămas-bun de la a face din Castelul Romayne o reședință permanentă.

– Trebuie să vin în vizită aici în mod regulat, dar tu nu trebuie să vii. Lumea va înțelege că tu și Beth trebuie să fiți la Kelham, de vreme ce ea îl va moșteni.

Jessie se uită afară în noapte, cu fața tristă.

– Sigur că pot veni câteva zile pe an, doar să le arătăm oamenilor că nu ne-am despărțit.

Chiar și asta putea fi primejdios.

– O să vedem. Belmond Manor e un loc plăcut și lângă Bristol, așa că va fi un bun cămin pentru noi pentru o parte din an.

Cu excepția faptului că Ivo Trevane murise în Bristol.

– O să rezolvăm asta, spuse el, presimțind că o să-și petreacă mult timp la Kelham Hall.

Și o s-o facă. Cu toate astea, în timp ce continuau să discute lejer și să mănânce, nu putu să nu se teamă că trecutul lui Jessie avea s-o prindă din urmă. Și dacă ea avea necazuri, urma să aibă și el.

În dimineața următoare, afară era ceață și chiar și asta era plăcut, învăluind casa în nori catifelați. Pe când Daniel își termină discuția cu noul și din fericire

competentul său intendent, iar Jessie împreună cu menajera cutreieraseră fiecare colţişor al casei, ceaţa se risipise şi un soare şters lucea peste mare cu o lumină blândă.

După un prânz cu şuncă şi supă de fasole – bucătarul-şef încă nu revenise –, Daniel şi Jessie se duseră să exploreze plaja. Scara care cobora spre plajă de pe stâncă era exact atât de bună precum promisese Pendry. Treptele de lemn erau late şi solide, existau balustrade pe ambele părţi şi întreaga structură era ferm prinsă de stâncă.

Daniel merse primul ca măsură de precauţie, pentru a o putea prinde pe Jessie dacă ar cădea, dar nu era nici un fel de pericol. Ea cobora uşor în spatele lui, cu panglicile bonetei şi pelerina de un roşu-închis fluturând în jurul ei în briza uşoară.

Îi zâmbi voioasă:

– Să cobori este usor. Urcuşul va fi bun pentru voinţa noastră!

– Dacă nu pentru genunchii noştri, spuse el zâmbind.

Când ajunseră la capătul scărilor, îl luă de mână la fel de natural cum respira, şi începură să se plimbe pe plajă spre dreapta.

– Ce loc minunat, spuse ea când nisipul scârţâi sub paşii lor. Presupuneam că un castel va fi înfiorător de neconfortabil şi că ne-am simţi ca la capătul lumii, dar nu-i aşa.

Castelul Romayne putea fi cu uşurinţă un cămin. Daniel se uită cum un mic val se sparse pe nisip şi se retrase, lăsând în urmă o crenguţă aproape putrezită.

– E regretabil că familia Trevane locuieşte în vecini.

– Poate că ar trebui să-mi tai părul şi să port un văl, spuse ea sumbru. Sau atunci ai regreta că te-ai însurat cu mine? Te-ai fi uitat printr-o sală de bal aglomerată, m-ai fi văzut şi te-ai fi hotărât că trebuia să ne cunoaştem dacă aveam o înfăţişare comună?

El se încruntă gânditor.

– Pui nişte întrebări foarte dificile. Da, înfăţişarea ta m-a atras, dar am văzut alte femei frumoase care nu-mi inspirau decât o admiraţie indiferentă. Când

te-am văzut pe tine, am simţit o reacţie fizică intensă în fiecare fibră a corpului meu. Dacă aş fi vorbit cu tine şi ai fi fost o răţuşcă prostuţă, interesul mi-ar fi dispărut complet. În schimb, cu cât te întâlneam mai des, cu atât mai mult am ajuns să-ţi apreciez căldura, inteligenţa şi caracterul.

– Şi problemele, adăugă ea. Sunt sigură că nu te-ai aşteptat să vină împreună cu mine.

– O femeie ca o pagină goală nu e foarte interesantă. Gura i se arcui. Tu ai fost întotdeauna interesantă.

Ea râse.

– Eşti bărbatul cu cel mai mult tact, Daniel Herbert. Hai să inversăm întrebarea! Aş mai fi răspuns eu interesului tău dacă n-ai fi fost atât de arătos?

– Eu? Daniel se holbă la ea. Aş tinde cel mai mult spre „prezentabil" şi nu reuşesc întotdeauna nici asta. Croitorul lui Kirkland m-a ajutat cu înfăţişarea, dar trebuie să mi se amintească să mă îmbrac cu grijă şi să mă tund. Nu-i nimic neobişnuit în înfăţişarea mea.

– Nu? Jessie se opri şi se întoarse cu faţa la el. Dar că eşti înalt? Se întinse să-i atingă o şuviţă de păr de pe frunte. Lat în umeri. Îşi trecu degetele de-a latul pieptului lui de la un umăr la celălalt. Şi e o distanţă mare. Vârfurile degetelor ei îi urmăriră trăsăturile feţei. Trăsături frumoase. Minunat conturate, gânditoare, serioase, dar cu o sclipire de umor. Zâmbi răutăcios. Eşti în întregime delicios.

Daniel simţi că roşeşte.

– Mă tachinezi.

– Puţin, dar ceea ce spun e adevărat. Ajunseră la capătul plajei, aşa că ea îl luă de mână şi se întoarseră pe urmele paşilor lor.

– Atracţia e misterioasă şi nu e uşor de explicat. Când suntem atraşi de o persoană, începe să ne placă şi felul în care arată.

– Cu alte cuvinte, eu credeam că eşti frumoasă pentru că eram atras de tine, şi nu invers?

– Exact. Deşi se consideră că arăt bine, înfăţişarea mea nu lasă înmărmuriţi alţi bărbaţi într-o încăpere aglomerată.

– Dacă poţi să crezi asta înseamnă că n-ai fost atentă, spuse el amuzat.

Ea râse.

– Să încerci să analizezi lucrurile astea e un exerciţiu inutil. Iată-ne în acelaşi mariaj, aşa că în loc să analizăm, mai bine ne-am concentra să funcţioneze cât de bine putem.

– Nu asta facem? Vorbind, văzând cum gândim, ajungând să ne acceptăm unul altuia înfăţişarea.

– Da, toate astea şi în plus ne plimbăm pe o plajă. Plaja *ta*.

– Plaja *noastră*. Cu „toate bunurile mele lumeşti te înzestrez", îi aminti el. Fluxul se retrăgea, lăţind fâşia de nisip lucitor. Deşi îmi pare că încă nu-i al meu cu adevărat. N-am venit niciodată aici în vizită. Nici măcar nu-mi amintesc să-l fi cunoscut pe Alistair. Nu există nici un motiv raţional ca toate acestea să fie ale mele.

– Sistemul britanic de titluri şi moşteniri nu e raţional, dar funcţionează, spuse ea pragmatic. Şi o să te ataşezi de pământul ăsta şi de oameni, ceea ce înseamnă că sistemul încă funcţionează.

El îşi ridică privirea spre castel şi se gândi cât de departe ajunsese de la prima lui reacţie îngrozită la auzul veştilor despre moştenire.

– Funcţionează pentru că datoria e o forţă puternică. Şi pentru că el învăţa cum să-şi exercite profesia de medic, în vreme ce-şi făcea datoria.

Jessie dădu din cap.

– Vorbind despre grija faţă de oameni, menajera, doamna Willis, spunea că există o casă spaţioasă liberă în sat care ar fi tocmai bună de spital rural. Era chiar foarte atrasă de idee. A mai spus că fiica ei are o oarecare pregătire în îngrijirea bolnavilor şi că ar fi interesată să mai înveţe dacă deschizi un stabiliment aici.

– Minunat! exclamă Daniel. Putem să mergem mâine să o vedem. Sau poate în după-amiaza asta. Este încă devreme.

Jessie râse şi îl luă de mână să-l oprească.

– Da, e timp de vizitat azi, dar pentru moment, hai să ne bucurăm de această clipă! Prima noastră plimbare pe plaja castelului Romayne.

Prima şi probabil ultima pentru mult timp. Un moment care nu ar trebui scurtat.

– Mulţumesc pentru că mi-ai reamintit să mă bucur de clipă. El îi zâmbi. Am nevoie să mi se reamintească astfel de lucruri.

Silueta uriaşă a castelului se profila deasupra în timp ce se apropiau de faleza de piatră a promontoriului. Spre baza falezei, se puteau vedea deschideri întunecate de diferite mărimi, multe cu apă care clipocea înăuntru.

– Mă întreb cât de adânci sunt acele peşteri marine, spuse Jessie. Crezi că unele din ele merg prin pământ până pe partea cealaltă?

– Probabil că Pendry ar trebui să ştie. Castelul fiind exact deasupra, n-ar fi de mirare ca unii din vechii locuitori să fi adus îmbunătăţiri naturii. Poate că este un tunel de evadare ce dă direct spre mare. Daniel se uită cu ochii mijiţi înspre soare. Valurile au împins stâncile în jurul bazei falezei aproape ca o potecă. Atunci când fluxul e scăzut, s-ar putea să se circule în jurul bazei spre orice s-ar afla pe partea cealaltă.

– Doar pentru cineva dornic să alunece, să-şi frângă oasele şi să se înece acolo, spuse Jessie, pe când un val mare se sparse de stânci, aruncând nori albi de apă în înălţime.

– Aş putea să-mi exersez îndemânarea de trăgător de oase, sublinie Daniel.

Ea râse.

– Aş zice că punerea oaselor la loc la băieţeii ce cad din copaci ar fi singurul exerciţiu de care ai nevoie.

– Băieţeii sunt unii dintre cei mai buni clienţi ai mei. Îi atinse fruntea cu un sărut, plăcându-i tachinarea lejeră dintre ei. Cum de ajunsese să fie atât de norocos?

Se întoarseră de la promontoriu și începură să meargă pe același drum. Departe, o barcă pescărească grațioasă naviga spre răsărit, cu pânzele sale albe, umflate complet de vânt. Un moment perfect. Dar aceste momente treceau repede, prin firea lucrurilor.

Bănuind că neliniștea care-l cuprinsese însemna că momentul se terminase, spuse:

– E timpul să ne întoarcem. Aș vrea să văd locul acela posibil pentru spitalul rural.

Înainte ca Jessie să poată răspunde, o voce amenințătoare de bărbat mugi:

– Ea e! Sunetul întunecat răsună dinspre pereții falezei pe când bărbatul adăugă: Înșfac-o pe femeie *acum!*

Instinctul ce-l păstrase pe Daniel în siguranță prin tavernele din portul Bristol îi îngheță sângele în vine. În timp ce se răsucea în loc, văzu șase bărbați duri, musculoși, ieșind dintr-o peșteră marină, cu expresii feroce pe chip.

– Jessie, aleargă sus spre casă! răcni Daniel. *Acum!* Se afla între bărbați și Jessie, iar scara nu era departe în spatele ei. Riscă o privire rapidă peste umăr și văzu că ea înghețase pe loc șocată. *Fugi!* Adu ajutoare!

Se îndoia că în casă erau destui bărbați puternici să alcătuiască un grup de salvare și nu era timp. Dar cu noroc, s-ar putea ca Jessie să ajungă în siguranță.

– Dă-te la o parte! urlă șeful, un bărbat înalt, cu o basma neagră ce-i ascundea fața. Sau o să te spintecăm dracului în două!

– Dacă o vreți pe soția mea, va trebui să treceți de mine! izbucni Daniel.

La Academia Westerfield, artele marțiale hinduse erau o pasiune școlară ce era predată la început de foarte tânărul duce de Ashton, care era pe jumătate indian. Un exercițiu era ca un singur elev să se lupte cu mai mulți adversari în același timp și Daniel fusese foarte bun la asta. Să se lupte cu mai mulți bărbați în același timp era ca un fel de dans sălbatic. Daniel învățase acolo că un individ avea avantaj asupra unui grup dacă atacanții nu erau antrenați să conlucreze.

Regulile erau simple: apropie-te rapid, folosește numărul lor împotriva acestora, lovește locurile vulnerabile și fii altundeva când ei contraatacă. Știind anatomie, Daniel era bun în special la ochirea locurilor vulnerabile, cum ar fi țesuturile moi și încheieturile fragile.

Rapid, el îl apucă pe șef de mână și umăr și îl trânti în omul din spatele lui. Apoi, sări spre stânga și îl lovi pe altul la gât cu muchia palmei, trântindu-l în nisip.

Un tip solid încercă să-l înșface, dar Daniel sări din loc. Dădu cu piciorul, cu mâna și sări într-o parte. Slavă Domnului că nu erau înarmați. Scopul lor era răpirea, nu omorul.

Doi bărbați îl atacară pe Daniel, și el căzu, dar se rostogoli și îi manevră în calea unui alt tip, punându-i și lui piedică. Pe când Daniel se descotorosea de bărbați, văzu că Jessie alerga în sus pe scări. Dar șeful o urmărea și se apropia cu repeziciune.

Daniel se luptă cu și mai multă forță, adunându-se de pe jos și împingându-și umărul într-un stomac, apoi lovindu-l pe altul în genunchi cu o forță năucitoare. Dar ei erau cinci împotriva unuia singur. Trei dintre ei îl atacară simultan din direcții diferite.

Daniel aproape că fu doborât de atac, dar reuși să se țină pe picioare. Rapid, îl lovi pe unul în vintre, apoi îi aruncă altuia un pumn de nisip în ochi. Când bărbatul gemu, Daniel îl lovi cu putere cu pumnul în falcă.

Adversarul lui înjură furios.

– Lupți al dracului de bine pentru un lord! Își însoți vorbele cu o lovitură în stomacul lui Daniel, lăsându-l fără suflare. Unul dintre ceilalți atacatori profită de slăbiciunea lui Daniel pentru a-l doborî în nisip și îl țintui acolo. Altul îl îngrămădi în timp ce Daniel se lupta să se elibereze.

Deasupra, pe scări, șeful o prinse pe Jessie. Când boneta îi căzu zburând jos, pe nisip, în bătaia vântului, ea țipă:

– Ajutor! Dar zgomotul valurilor și șuieratul vântului îi acoperiră în mare parte țipătul.

Încă țipând, ea îl atacă pe șef cu degetele făcute gheare, țintindu-i ochii, dar el o apucă de piept, blocându-i brațele jos, în vreme ce o ridică de la pământ. Ea se zbătu sălbatic când el o ducea pe trepte în jos, spre plajă. Când văzu cum Daniel era țintuit la pământ, strigă disperată:

– Daniel!

Cu un acces de furie înnebunită, el se eliberă și o luă la fugă spre Jessie chiar dacă știa că orice acțiune a lui era inutilă. Pe când fu capturat din nou, bărbatul care o ținea pe Jessie, mărâi:

– Oprește-te din țipat, câțea ce ești! Am toate drepturile să te răpesc!

Jessie izbuti să se agațe de basmaua ce-i acoperea fața. Se opri din zbatere, cu o expresie șocată. Fără sa-i vină a crede, icni:

– Ivo?

capitolul 32

Șocată până în străfundul ființei, Jessie se uită spre fața cunoscută a bărbatului care o ținea prizonieră în brațele sale. Înălțimea, părul negru, nasul lung și sprâncenele stufoase erau inconfundabile, deși se lățise în umeri și arăta mai bătrân și mai dur. Ei bine, la fel era și ea.

– Nu poți fi tu, spuse ea printre buze inerte. Ești mort!

– N-ai reușit chiar de tot, micuță Lisbet! mugi el pe o voce familiară, neslăbindu-și strânsoarea. Ești încă o bucățică bună. Aproape că am uitat după toți acești ani. O puse jos pe pământ și o luă de posterior cu o mână, ca o gospodină care încerca să vadă dacă un fruct era copt. Ce-ai zice de un pupic pentru bărbatul tău de mult pierdut?

Jessie îl lovi furioasă cu piciorul, dorindu-și ca cizmulițele ei să fie mai grele. În același timp, Daniel se eliberă de bărbații care-l țineau.

– Las-o în pace, naiba să te ia! tună pe o voce ce putea umple o biserică vastă.

Înainte de a face doi paşi, unul dintre oamenii lui Ivo îl lovi în cap cu o piatră luată de pe nisip. Daniel se prăbuşi în nisip.

Jessie ţipă:

– Daniel! şi încercă să se elibereze de Ivo, dar din nou dădu greş.

– El este ăla cu care ai fugit după ce mi-ai tăiat gâtul? întrebă Ivo. Sau e o victimă mai recentă a farmecelor tale?

Ea reuşi să-şi elibereze mâna dreaptă şi îl plesni cât de tare putu.

– Aş vrea să fi reuşit să te ucid, netrebnic şi nerușinat ce eşti, nu meriti să te numeşti gentleman!

– Ce limbă otrăvită mai ai şi tu, Lisbet! Cu obrazul înroşindu-se de la lovitura ei, îşi scoase eşarfa şi o folosi să-i pună căluş la gură. Vocea lui coborî ameninţător. Cred că o să te leg şi la ochi. E mai înspăimântător şi vreau să fii *îngrozită!*

Reuşea, blestemat să fie! Era îngrozită şi nu doar pentru ea. Cât de tare fusese lovit Daniel? Capul îi sângera când căzuse.

Ivo venise bine pregătit şi îi legă eficient mâinile la spate. Unul dintre oamenii lui întrebă:

– Ce să facem cu dichisitul ăsta? Să-l aruncăm în apă?

Pe când Jessie îngheţă, Ivo îi legă o batistă pe ochi, orbind-o.

– Adu-l pe Romayne cu noi, porunci Ivo. Nu văd de ce să sufere de una singură.

– Tipu' ăsta blestemat e tare greu!

– Voi sunteţi cinci, şi el, doar unu, zise Ivo cu indiferenţă. Încearcă să nu-l vatămi prea tare. O ciupi din nou de posterior pe Jessie. Haide, scumpo! Am o socoteală de încheiat cu tine.

O înşfăcă de braţ cu putere şi aproape că o târî pe nisip. Ea se împiedică atunci când ajunseră la stânci. Ivo răcni:

– Lou, ia-o de celălalt braţ, să nu-şi frângă vreun os prea devreme.

Lou o luă de braţ şi cei doi reuşiră să o ţină drept pe pietrele periculos de alunecoase. Apoi simţi o sufocare şi umezeală. Intraseră într-o peşteră marină. Probabil că Ivo şi oamenii lui veniseră prin acest tunel când atacaseră.

– Trepte, spuse brusc Ivo. Să nu te răsucești, că te las să cazi.

Lou îi lăsă mâna pentru că treptele erau prea înguste ca trei oameni să urce alături. De-abia era spaţiu pentru doi, şi ea era înghesuită lângă Ivo care o împingea în sus. Treptele de piatră erau tocite de la atâta folosinţă. Probabil că se găseau exact sub vechiul castel. De câte veacuri veneau şi plecau oamenii pe aici?

Singura consolare era că auzea murmure venind de la oamenii lui Ivo care comentau că îl aduceau şi pe Daniel cu o oarecare grijă. Spera ca aşa era. Dacă era conştient, probabil că blestema ziua în care o cunoscuse.

După ceea ce păru a fi o dureroasă călătorie fără sfârşit, treptele se sfârşiră, şi Ivo se opri. O cheie se roti în încuietoare; apoi o uşă grea se deschise, scârţâind. Mâna dură a lui Ivo o împinse între omoplaţi, şi ea căzu pe o podea dură de piatră, rănindu-şi mâinile şi genunchii.

– Aruncă-l pe Excelenţa sa pe undeva, spuse răstit Ivo. O să-i las aici să năduşească. Trase de legăturile care o ţineau pe Jessie şi îi eliberă mâinile. Gândeşte-te la ce ai făcut, Lisbet, zise el cu asprime. În vreme ce mă hotărăsc dacă să vă las aici să muriţi de foame.

Pe când Jessie trăgea de legătura de la ochi şi de căluş, uşa grea se trânti şi Ivo o încuie. Ea şi Daniel fură lăsaţi într-o temniţă aspră care părea săpată direct în stâncă. Două pături zdrenţuite erau aruncate într-un colţ şi prin fereastra îngustă, cu gratii, se putea zări cerul. Sunetul valurilor care se spărgeau se auzea departe, jos.

Cu inima zbătându-i-se de teamă, ea se lăsă pe genunchii care o dureau, lângă silueta prăbuşită a lui Daniel. O dâră de sânge se scurgea prin părul blond, dar când

îi dădu părul deoparte să-i examineze rana, ochii lui clipiră, deschizându-se.

– O lovitură minoră. Respira neregulat și tresări când își pipăi capul lovit. Nu-i nimic să te îngrijoreze. Tu cum ești?

Ea reuși să zâmbească.

– Lovită și îngrozită, dar extrem de ușurată că tu ești mai mult sau mai puțin bine. Poți să te ridici în capul oaselor? Vrei, totuși, să încerci?

El răspunse, rostogolindu-se până ajunse într-o poziție șezândă, tresărind din nou.

– Unde suntem? Am pierdut o parte a drumului până aici.

– Cred că suntem sub castelul Romayne, spuse ea. S-ar părea că ne-a dus înapoi în peștera marină, apoi pe niște scări de piatră.

Daniel făcu un efort să se ridice și, cu ajutorul lui Jessie, reuși să stea în picioare. Ea și-ar fi dorit ca el s-o ia în brațe, să poată tremura în liniște o vreme, dar el se întoarse și șchiopătă către fereastră.

– Ai dreptate, privelișteа asta e foarte asemănătoare cu cea de la casa nouă, dar la un nivel mai jos și puțin mai la vest. Castelul e destul de vechi pentru a avea temnițe dedesubt. De-a lungul veacurilor, au putut fi adăugate tunele de evadare și ascunzători pentru contrabandiști.

Ea își mușcă buzele, văzându-i conturul trupului în fața ferestrei. Înalt și zvelt, cu umeri lați și sânge închegat în părul lui blond.

– Îmi pare rău, șopti ea. Nu mi-am imaginat niciodată că trecutul mă va ajunge din urmă într-așa groaznic fel.

Daniel se întoarse de la fereastră, pe fața lui nu se putea citi nimic, având lumina în spate.

– Ținând cont cât de tulburată erai după ultima ta ceartă cu Ivo, nu-i de mirare că nu i-ai putut găsi pulsul. Îți pare rău că nu l-ai omorât de-a binelea?

Ea ezită.

– Mă bucur că nu e mort. Era îngrozitor să știu că omorâsem un om pe care... pe care-l iubisem. Dar pe Dumnezeul meu, aș vrea să nu mă fi găsit niciodată și să decidă că vrea să se răzbune!

– Este un om foarte furios, spuse Daniel. Mereu a fost așa?

– De obicei era vorbăreț și fermecător, dar azi s-a comportat exact așa ca atunci când era beat, spuse ea. Totuși, azi nu mirosea a alcool, așa că poate acum e groaznic și înspăimântător tot timpul.

– Poți presupune ce are de gând? Putea foarte ușor să ne omoare, dar pare că a făcut ceva efort să evite asta.

– Vrea să mă facă să sufăr, și pe tine împreună cu mine. Înghiți greu, nevrând să-și imagineze ce o aștepta. Îmi pare atât de rău!

– Fără alte scuze, porunci Daniel. Orice vină în această situație aparține soțului tău.

Pentru prima dată, realitatea înspăimântătoare ce stătea la baza evenimentelor zilei o lovi din plin.

– Sfinte Dumnezeule! șopti ea înspăimântată. Dacă el e soțul meu, tu *nu ești*.

– Nici Philip nu era, spuse Daniel cu o detașare rece. Gândurile lui Jessie trecură la faza următoare.

– Așadar, Beth e ilegitimă și nu e moștenitoarea titlului și averii lui Philip.

– Nu, dar tot e copilul tău iubit al lui Philip. În plus, e moștenitoare, chiar dacă nu e baroneasă, sublinie el. Singurul lucru bun în toate astea e că Frederick nu va mai avea motiv să te amenințe pe tine sau pe Beth.

Asta era bine. Foarte bine. Dar se simțea rău uitându-se prin temnită la bărbatul care nu era soțul ei. Daniel îi oferise pasiune, răbdare și siguranță. Doar acum își dădu ea seama că i se dăruise complet, trup și suflet. Dar el nu era soțul ei, și expresia lui arăta o bunătate și o compasiune detașată, la fel cum un doctor sau un vicar ar arăta față de un străin.

– Asta e atât de *nedrept!* exclamă ea.

– Sunt de acord, dar implicațiile legale și emoționale pot aștepta o altă zi, spuse rece Daniel. Mai degrabă

aş încerca să evadez acum, înainte ca Ivo să se întoarcă beat şi înarmat. Să adauge alcool la furia lui deja existentă e o perspectivă alarmantă.

– Evadare?

Ea studie uşa masivă din lemn. Arăta foarte solidă şi avea o încuietoare zdravănă şi nouă.

– Se poate forţa o astfel de încuietoare? E unul dintre numeroasele tale talente?

– Din păcate, nu. Dar există un alt mod de a ieşi. Se uită spre fereastra cu drugii grei de metal.

– Să evadăm prin fereastră ar fi mai rău decât pe uşă! exclamă ea şocată. Chiar dacă putem trece printre drugii ăia, acolo e o *faleză*! Cu stânci, iar jos, ape zbuciumate!

– Drugii sunt solizi, fu el de acord. Dar cadrul de lemn în care sunt fixate e mâncat de vreme şi de umezeală.

Scoase din buzunar un cuţit pliabil şi începu să scobească în cadru. Bucăţi mari de lemn căzură pe podea.

– Ne găsim cam la jumătatea falezei. Aminteşte-ţi când eram pe plajă, am spus că o creastă de stâncă de la baza promontoriului arată aproape ca o potecă neamenajată! Bănuiala mea este că piraţii sau contrabandiştii care foloseau aceste tunele au mărit panta naturală a stâncilor pentru a crea o cale de evadare spre plaja Romayne unde puteau aduce liniştiţi o barcă.

Ea se gândi la faleză, stânci, valuri, riscul unor oase rupte şi înec – şi îşi îndreptă umerii.

– Ce pot să fac?

El se opri din răzuitul cadrului de lemn şi băgă mâna în interiorul hainei, de unde scoase un pachet de pânză cam de cincisprezece centimetri pătraţi şi de doi centimetri grosime. Îl desfăcu şi scoase nişte foarfeci mici.

– Începe să tai fâşii păturile alea de pe jos. Ţesătura e destul de tare pentru a face o funie pe care o putem folosi ca să coborâm pe drumul ăla.

Uimită, luă foarfecile.

– Porţi o trusă medicală după tine?

El dădu din cap şi se întoarse spre fereastră.

– Am ac, aţă, bandaje simple şi încă alte lucruri utile. Nu ştii niciodată când e nevoie de o mică operaţie chirurgicală.

– Mă uimeşti, spuse ea trăgând păturile din colţ. Erau murdare, cu marginile zdrenţuite, dar materialul era solid. Dacă era tăiat în fâşii late, putea fi suficient de solid pentru a susţine greutatea unei persoane. Cel puţin aşa spera ea. Tăie, sfâşie, apoi repetă operaţia.

Nu dură mult până când păturile fură reduse la fâşii late. Jessie întrebă:

– Te pricepi la făcut noduri?

– Pot să fac un nod care să nu se desfacă, o asigură el. Doar o clipă.

Cu muşchii încordaţi, Daniel răsuci drugii de fier. Se clătină puţin în spate când lemnul sfărâmicios cedă şi rămase în mână cu drugii de fier, dar îşi recăpătă echilibrul.

– Gata!

Când fură îndepărtate de la fereastră, drugii şi cadrul lor formau un grilaj greu de metal. Pe când el rezema grilajul de perete, Jessie spuse:

– Ce rapid ai fost!

– Lemnul era foarte putred, explică el. Soţul tău nu e un foarte bun complotist.

Ea îşi muşcă buzele să nu spună că Ivo nu era soţul ei. Din nefericire, în faţa legii, era.

Se apropie de fereastra deschisă şi se uită afară. Panta era povârnită, şi valurile ce loveau faleza aruncau stropi în înalt. Dar, într-adevăr, exista o margine stâncoasă care părea solidă, la baza falezei, la aproape un metru deasupra nivelului apei.

Evaluă mărimea ferestrei.

– Sunt destul de mică să ies, dar tu îţi poţi băga umerii pe aici?

– Va trebui să intru într-un anumit unghi, dar se poate face.

Ea se uită din nou în jos.

– Avem nevoie de mai multă frânghie. O să-mi tai pelerina. E și ea din țesătură solidă și o să ne ofere o lungime mai mare.

– Bună idee!

Daniel începu să înnoade fâșiile de țesătură una de alta. Trăgea de fiecare nod după ce era legat, apoi continua. Pe când termină de legat fâșiile din pătură, frumoasa ei pelerină din lână roșie pe care o purtase doar de două ori, era tăiată și gata de a fi înnodată.

Daniel legă între ele fâșiile din pelerină, apoi îi aruncă lui Jessie amândouă capetele.

– Trage cât poți de tare, în timp ce eu trag de la mijloc.

Temnița era destul de mare în diagonală pentru a putea încerca frânghia lor improvizată.

– N-are rost să așteptăm, spuse Daniel. Ești gata? O să te cobor. Cred că avem frânghie tocmai cât trebuie pentru a face un laț la un capăt unde să-ți bagi piciorul. Pe când vorbea, făcu lațul pentru picior.

Jessie se uită din nou pe fereastră, simțind că o ia ameteala. Distanța părea de două ori mai mare decât adineaori. Pentru o clipă, se întrebă dacă ar fi mai înțelept să aștepte întoarcerea lui Ivo și să-l lase să-și urle insultele.

Nu. Era mult prea imprevizibil. Dacă era înarmat și devenea violent, Dumnezeu să-i ajute! Poate că ea merita să plătească pentru păcatele ei, dar Daniel, nu.

Își umezi buzele uscate.

– Sunt gata!

Daniel legă un capăt al frânghiei de grilajul metalic, apoi făcu un laț la capătul celălalt.

– Grilajul o să facă o ancoră când o să cobor eu. Mai întâi, pune-ți piciorul drept în laț. O să te ridic pe pervaz cu picioarele în afară și o să țin frânghia, în vreme ce tu te strecori afară și te prinzi zdravăn cu ambele picioare în laț. Asta ar trebui să te țină în siguranță câtă vreme eu te cobor. Poți să te descurci?

Reamintindu-și că sarcina ei era mai ușoară decât a lui, ea spuse cât de hotărât reuși:

– Pot.

Daniel îi prinse privirea, cu ochii lui schimbători, de un cenuşiu oţelit la fel ca valurile de dedesubt.

– Jessie, spuse el încet. N-o să te las să cazi!

– Ştiu că n-o să mă laşi. Îşi feri privirea, nevrând ca el să-i vadă teama. Ştia că n-o s-o lase să cadă. Avea încredere deplină în Daniel. Cu toate astea, simţea distanţa îngheţată pe care Ivo o crease între ei doi.

Daniel nu era soţul ei. Era mai mult decât atât.

Jessie se ridică pe vârfuri şi îi atinse buzele cu un uşor sărut.

– Orice s-ar întâmpla, şopti ea, să ştii că te iubesc.

Apoi îşi feri capul şi îşi puse piciorul drept în laţul de la capătul frânghiei improvizate. Fără cuvinte, Daniel o ridică şi o puse pe fereastră, cu picioarele în afară. Ea îşi strecură şi piciorul stâng în laţ. Ce bine că purta cizmuliţe solide pentru plimbarea lor de dimineaţă.

– Când eşti gata, dă-ţi drumul în afară şi întoarce-te. Te poţi agăţa de pervaz până când te prinzi bine de frânghie. Eşti gata? Poţi să faci asta. Se va sfârşi în doar câteva minute.

Înăbuşindu-şi spaima, ea dădu din cap şi se lăsă în jos pe fereastră şi în abis.

capitolul 33

Daniel o ţinu strâns pe Jessie până când ea ajunse să penduleze deasupra stâncilor fatale, cu mâinile încleştate cu disperare pe frânghie. Nu, era o încleştare cu speranţă. Înghiţi greu şi strânse mai tare până când degetele i se albiră.

– Poftim, spuse Daniel cu o voce calmă, ca şi cum îi dădea o farfurie cu brânzeturi. Dacă vrei să încetinesc sau să opresc, să strigi.

Neputând să articuleze vreun cuvânt, dădu din cap şi el începu să deruleze frânghia. O înfăşurase în jurul corpului său, aşa încât operaţiunea era pe atât de sigură pe cât era omeneşte cu putinţă, dar ea ştia că traseul

de coborâre va fi prezent în coşmarurile ei atâta vreme cât va trăi. Transpirase, în ciuda vântului rece ce sufla şi o răsucea, lovind-o din când în când de stânca dură.

Pe când cobora, stropi zburau în sus aruncând spre ea o apă rece ca gheaţa, făcând-o să devină cu atât mai grea cu cât se apropia mai mult de marginea stâncii care oferea o siguranţă relativă. Ameţită, se uită spre stâncile lucioase şi ude ce se apropiau tot mai mult. Când le atinse cu piciorul, alunecă pe loc şi căzu, dar pentru că se ţinea de frânghie, nu se lovi foarte tare.

Cu inima bătându-i cu putere de uşurare, se uită în sus şi îi făcu semn cu mâna lui Daniel. Rapid, el trase frânghia, apoi o coborî din nou cu haina şi cămaşa lui, legate de capătul frânghiei. Nu discutaseră asta, dar ea îşi dădu seama că astfel se micşora lăţimea umerilor lui cât de mult era posibil. Un centimetru putea înclina balanţa spre succes sau eşec.

Jessie desfăcu îmbrăcămintea şi îi făcu din nou semn. Voia să-i ureze noroc, dar probabil că n-o putea auzi pe deasupra sunetului valurilor care se spărgeau. El îi răspunse la semne înainte de a dispărea pentru o clipă.

Apoi îi apărură picioarele şi începu încet şi cu grijă să-şi caute poziţia de ieşire prin deschiderea pătrată din piatră care acum părea cu mult prea mică. Neputincioasă, îşi dădu seama că ieşirea lui era cu mult mai nesigură în comparaţie cu a ei. Nu numai că îşi julea pielea pentru a ieşi, dar în acelaşi timp trebuia să manevreze grilajul de metal pentru a-l aranja într-un astfel de unghi în care putea să se fixeze pe deschiderea ferestrei oferindu-i un sprijin la coborâre. Dacă punea grilajul prost, acesta ar zbura prin deschidere şi Daniel s-ar prăbuşi pe stânci.

Pentru prima dată de când era copil, se rugă. „Dacă cineva merită ajutorul Tău, Doamne, acela este Daniel! Te rog, te rog, te rog...!".

Brusc, trunchiul şi umerii lui apărură şi el ieşi afară, agăţat în siguranţă de frânghie. Jessie reîncepu să respire.

El coborî mult mai repede decât ea. Pe un umăr, putu vedea sânge, dar era fascinant să vadă jocul puternic al mușchilor de pe brațe și spate, pe când cobora, mutându-și mâinile una după alta. Într-adevăr, era frumos. Eroul ei, dacă nu era și soțul ei. Și ea era cu adevărat o femeie netrebnică să se gândească la un astfel de lucru în aceste împrejurări!

El chiar reuși să nu alunece pe pietrele ude când ajunse jos. Nepăsându-i cât de dezgustat putea el fi din cauza tuturor necazurilor pe care i le pricinuise, ea se aruncă de gâtul lui și îl zgâlțâi, așa cum dorise s-o facă mai devreme.

– *Slavă Domnului* că ai ajuns întreg! răsuflă ea, cu ochii închiși, plini de lacrimi de ușurare.

– Cred că mai totul poate fi pus pe seama Lui, fu de acord Daniel. O bătu pe spate ca și cum ar fi fost un cățeluș prietenos, apoi se depărtă și își luă cămașa pe care ea o pusese cât de departe putuse de stropii de apă.

După cum bănuise, umerii lui, cea mai lată parte a trupului, erau zgâriați și sângerau, dar el reușise să evadeze. Cea mai grea parte se isprăvise. Cel puțin așa spera ea.

El își trase cămașa peste cap, ceea ce făcu priveliștea mai puțin interesantă, dar trebui să-l ajute să se încălzească. Pe când își îmbrăca haina, spuse:

– Ți-e frică de înălțimi, nu-i așa? Asta înseamnă că ceea ce ai făcut e și mai curajos.

Ea zâmbi cu tristețe.

– Înainte de ziua de azi, înălțimile mă deranjau doar puțin. Acum, mă *înspăimântă*!

– Cu toate astea, încă o dată, ai făcut ce era nevoie. Zâmbetul lui era mai degrabă prietenos, decât intim.

Își va face griji mai târziu de asta.

– Nu sunt sigură cât de departe trebuie să mergem în jurul promontoriului, dar dacă o facem repede, vom fi în siguranță pe plajă, cu mult înainte de a se face întuneric. Apoi, o să chemăm judecătorul!

– E posibil ca Trevane să fie judecătorul, dar ceva trebuie făcu în legătură cu omul ăsta. Când l-ai atacat

în Bristol în noaptea în care ai fugit era autoapărare, dar răpirea noastră pentru răzbunarea lui personală este cu mult în afara legii. Daniel studie drumul bolovănos pe care trebuiau să meargă. Fluxul următor se apropie cu repeziciune şi va acoperi în curând o parte din poteca asta, aşa că e vremea să plecăm.

Ea se întoarse şi începu să meargă, cu mâna dreaptă atingând stânca pentru a se echilibra, în vreme ce-şi alegea drumul printre grămezile neregulate de piatră. Unele aveau margini foarte ascuţite şi picioarele ei alunecau prea des în crăpături. Îndârjită, continua să meargă, mişcându-se cât de repede putea.

După vreo sută cincizeci de metri, poteca o cotea, arătând o peşteră marină la dreapta. Nu fusese vizibilă de deasupra, dar era mare. Mai înaltă decât un stat de om, dispărea în întuneric în interiorul falezei.

Era cât pe aci să-i spună lui Daniel, când un urlet de furie răsună de deasupra lor. Tresărind, se întoarse după colţ şi i se alătură din nou lui Daniel care se uita în sus spre fosta lor temniţă.

Ivo Trevane era aplecat pe fereastră cu o expresie furioasă.

– Naiba să vă ia, naiba să vă ia, *naiba să vă ia!* N-o să scăpaţi de mine aşa de uşor!

– Asta numeşte el uşor? spuse Daniel cu un umor sec.

– Cu adevărat că nu e un bun conspirator, nu-i aşa? Jessie se înfioră.

– E momentul să plecăm, până nu ne ajunge, ca să ne ameninţe şi să ne intimideze din nou.

Ea voi să fugă, dar nu îndrăzni s-o facă pe terenul primejdios. Era din nou la cotitură, când auzi un strigăt de groază.

Jessie se întoarse brusc şi văzu că Ivo ieşise pe fereastră să-i urmeze în jos. Probabil că umerii lui erau mai înguşti decât ai lui Daniel. Dar în graba lui, nu făcuse efortul de a pune grilajul în interiorul cadrului ferestrei. Acum se uită în sus, văzând cum pătratul masiv de fier se freca şi se răsucea în interiorul temniţei.

Pe când Jessie privea îngrozită, grilajul se rostogoli pe fereastră pe neașteptate, șocând-o. Ivo căzu ca un bolovan și urletul lui cumplit avea să bântuie coșmarurile lui Jessie.

Țipătul lui se curmă brusc, atunci când se lovi de poteca îngustă. Grilajul ce cădea, zăngăni lângă el, apoi se prăvăli în mare.

Blestemând, Daniel se îndreptă spre Ivo. Jessie voia să fugă în cealaltă parte până când ajungea acasă să-și îngroape capul sub o pernă. Dar după o clipă, îl urmă pe Daniel.

El îngenunchease deja lângă Ivo, care în mod uimitor supraviețuise căderii. De pe brațul lui curgea sânge dintr-o tăietură lungă. Probabil că atinsese o stâncă ascuțită. Și capul îi sângera pe aceeași parte, iar glezna stângă era grav răsucită ori scrântită, ori poate ruptă.

Când Jessie ajunse lângă el, își deschise cu greu ochii.

– Ai câștigat, câțea, suflă el răgușit. Poți să mă lași aici să mor și să termini cu totul, o văduvă cu adevărat, de data asta. Poți să-l păstrezi pe Lord Filfizon dacă-l vrei. În loc să mori tu pentru păcatele tale, o să mor eu.

– Ești un om uimitor de dezagreabil, Ivo Trevane, spuse Daniel cu o voce plăcută, scoțându-și lavaliera. Dar să nu contezi încă pe moartea ta.

Cu rapiditate, rupse în două lavaliera și legă o fâșie deasupra tăieturii adânci din brațul lui Ivo. Apoi scoase un creion din haină și îl strecură sub bandaj. Când răsuci creionul să strângă cercul țesăturii, Jessie își dădu seama că era un garou. Auzise despre ele, dar nu văzuse încă unul.

Pe când sângele aproape că încetase să mai curgă, Daniel se încruntă spre glezna vătămată.

– Cu noroc, cizma te-a scutit de o gleznă ruptă, dar bănuiesc că e o scrântitură urâtă. Trebuie să-ți tai cizma.

Un val care se apropiase îi stropi pe toți trei. Jessie se întrebă cât de aproape erau de punctul maxim al fluxului.

– Chiar după colțul ăsta, e o peșteră marină. E mai înaltă decât aici și intră adânc în faleză. Am văzut bucăți de lemn aduse de apă, îngrămădite înăuntru.

– Asta pare a fi o serioasă îmbunătățire față de cum suntem aici. Daniel se ridică. Jessie, dacă îl iau de umeri, te descurci tu cu picioarele lui?

– Foarte bine, spuse ea fără entuziasm.

– Mă tem că o să doară, spuse Daniel, ridicându-l pe Ivo în capul oaselor și luându-l apoi prin spate de subsuori.

Jessie ridică picioarele lui Ivo. Deși avusese grijă, îl împinse și îl făcu pe acesta să scoată un urlet agonizant înainte de a-și încleșta dinții pentru a opri sunetul.

Următoarele câteva minute fură cele mai îngrozitoare din acea zi cumplită. Jessie se mișca de-a-ndăratelea pe o suprafață udă de piatră, înșelătoare chiar dacă ar fi mers cu fața și nu ar fi cărat nimic.

Dar după un foarte lung sfert de oră, reușiră să-l ducă pe Ivo în relativul adăpost al peșterii. Cam la patru metri înspre interior, era o fâșie de nisip, așa că îl cărară acolo.

Jessie se prăbuși pe nisip gâfâind, în timp ce Daniel se puse imediat pe treabă, slăbind garoul cu grijă. Deoarece rana nu mai sângera, îi tăie mâneca lui Ivo și îi legă brațul cu un bandaj improvizat din lavaliera sa ruptă și din mâneca lui Ivo.

– Ar trebui ca asta să apese suficient ca să oprească hemoragia, fără a-ți distruge brațul.

– Se pare că știi ce faci, spuse Ivo fără tragere de inimă.

– Pentru că sunt doctor și oblojesc nebuni tot timpul, explică Daniel. Acum, o să-ți examinez glezna. Sper să fie o scrântitură, și nu o fractură.

– Dacă este scrântitură, să fiu al dracu' dacă vreau să știu cum e când e ruptă, mormăi Ivo, înainte de a icni din nou de durere, când Daniel îi tăie cizma scumpă și examină glezna vătămată. Romayne, de ce nu m-ai lăsat acolo să mor, întrebă el țâfnos. Ți-ar fi simplificat mult mai mult viața și ai fi păstrat-o, cel puțin până când

ar fi fugit din nou. Dacă ai noroc, s-ar putea să nu încerce să te omoare înainte să plece.

– Să las oamenii să moară nu e genul meu, spuse Daniel scurt. Și îți sugerez să încetezi să o insulți pe doamnă, având în vedere că îți oblojesc trupul rupt, și procesul ăsta ar putea durea mai mult decât acum.

– Doamnă! Ivo scuipă, dar se potoli la privirea rece a lui Daniel.

– Jessie, ai putea să-i scoți lavaliera lui Trevane? Trebuie să-i leg glezna.

Nefiind dornică să-l atingă din nou pe Ivo, Jessie îi spuse:

– Pot să rup o fâșie din rochia mea.

– Trevane a început toate astea, așa că își poate sacrifica o lavalieră, spuse Daniel sec. O să se și potrivească mai bine.

Fără tragere de inimă, Jessie îngenunche lângă Ivo și îi desfăcu lavaliera, apoi începu să desfacă bucata îngustă de țesătură. El o privea mânios, cu ochii întredeschiși, dar nu spuse nimic. Odată ce era scoasă, trebuia să se confrunte cu cicatricea loviturii aproape mortale pe care i-o dăduse, ceea ce ar fi fost încă un lucru rău într-o zi foarte proastă.

Îndepărtă ultima parte a țesăturii, expunând baza gâtului - și nu exista nici o cicatrice vizibilă. Doar păr negru răspândit acolo, dar nici urmă de cicatrice. Cu siguranță că o astfel de rană ar lăsa o cicatrice, nu?

Lovită de un gând imposibil, îi rupse cămașa până la mijloc și se uită în zona coastelor din partea dreaptă de jos. Încă o porțiune de piele netedă, fără vreo urmă.

– Naiba să te ia! icni ea, cu un amestec de neîncredere și furie. *Tu nu ești Ivo!*

capitolul 34

Daniel tresări, ridicându-și capul.

– Omul ăsta nu-i Ivo Trevane?

– Ba negreşit că sunt! spuse Trevane indignat. Am acasă un certificat de naştere care confirmă asta.

– Ei bine, cu siguranţă că nu eşti acel Ivo Trevane cu care m-am măritat! şuieră Jessie. Soţul meu ar avea o cicatrice la gât acolo unde l-am înjunghiat. Degetul ei arătă locul. Nimic! Şi n-ai nici o aluniţă aici, aşa cum avea el. Atinse locul pe coastele lui neacoperite. Cine eşti? Fratele geamăn al soţului meu?

Trevane începu să protesteze, apoi scoase un oftat resemnat.

– Frate, dar nu geamăn. Eram cu doi ani mai mare. Semănam atât de mult că eram luaţi drept gemeni.

– Dacă tu eşti cu adevărat Ivo Trevane, care era numele soţului meu? Privirea lui Jessie putea să-i găurească pielea lui Trevane.

– Rupert Ivo Trevane. Jumătate din bărbaţii Trevane din Dorset au un Ivo undeva în numele lor. Lui nu-i plăcea numele de Rupert, aşa că îl folosea adesea pe Ivo când nu eram prin preajmă să se încurce lucrurile. Vocea lui Trevane se schimbase, pierzând ţâfna şi sunând mai cultivat.

– Cu alte cuvinte, azi te-ai dat drept fratele tău care s-a însurat cu Jessie, în timp ce el se dădea drept tine, spuse Daniel cu asprime.

Trevane se uită urât.

– Da, naiba să te ia!

Jessie se încruntă.

– N-a povestit niciodată nimic despre familia lui. Am crezut că era singur pe lume, la fel ca mine. De ce nu te-a invitat la nuntă, dacă eraţi aşa de apropiaţi?

– Eram în India într-o problemă de afaceri. Au trecut luni până să mă întorc acasă. Am găsit o scrisoare de la Rupert, spunând că s-a însurat cu o fată de mare clasă şi că o aduce pe Lisbet în Dorset de Crăciun, dacă ajungeam acolo până atunci.

Gura lui Trevane deveni o linie ucigătoare.

– Urma să merg la Bristol să te cunosc, când au venit veştile că Rupert e mort şi că frumoasa şi tânăra lui soţie îl omorâse şi dispăruse.

– A menţionat că s-a însurat cu mine pretinzând că eşti tu? întrebă Jessie. De asemenea, a pretins că e proprietarul casei din Bristol şi că are o moşie undeva, pe aici?

– Amândouă îmi aparţin mie, ca frate mai mare, dar îl lăsam să stea în casa din Bristol pentru că găsea că la moşie se plictisea de moarte. Trevane se încruntă. Îi plăceau farsele şi câteodată pretindea într-adevăr că eram eu, dar cu siguranţă că nu te-a lăsat să crezi asta când s-a însurat cu dumneata.

– Oh, ba da! Cu o voce tremurătoare, Jessie continuă. Aşadar, care era scopul şaradei tale nebuneşti? Ai intenţionat să mă ucizi pentru a-l răzbuna pe fratele tău?

Ochii lui Trevane lucirã.

– Nu v-aş fi ucis pe dumneata şi pe soţul dumitale. Plănuiam să vă ţin o zi sau două şi apoi să vă dau drumul.

– Şi apoi, ce? exclamă Daniel uimit. Doar ne lăsai să plecăm şi te aşteptai să nu existe urmări pentru răpire şi atac?

– Toţi judecătorii şi alte persoane importante din această zonă sunt rude cu mine, explică Trevane cu un rânjet superior. Ar fi înţeles de ce am făcut asta, înainte de a te acuza şi aresta pentru uciderea fratelui meu. Vocea i se frânse. Voiam să *suferi!* Voiam să cunoşti ceva din durerea pe care am simţit-o când mi-ai omorât cea mai apropiată rudă!

Cu o furie rece, Daniel spuse:

– Aşadar, el era un tinerel fermecător, pus pe şotii şi încă îi mai duci dorul?

– Mereu, fu răspunsul şoptit. Ochii lui Ivo erau chinuiţi.

– Poate că Jessie ar putea să-ţi împărtăşească câteva dintre amintirile pe care le are despre fratele dumitale, spuse Daniel cu o voce care tăia ca un bici. Îţi poate spune ce brută violentă era când se îmbăta. Atât de violent era, încât ea se încuia în dormitor în nopţile în care ştia că venea beat acasă.

Trevane îşi ridică furios ochii.

– Minți!

– Oh? pufni Jessie. Am fost acolo! Tu nu erai! Da, era fermecător cât era treaz, dar era un monstru când bea!

– Hai să-ți povestesc despre noaptea când am cunoscut-o, spuse Daniel implacabil. Era noaptea când l-a omorât. Când a apărut în infirmeria mea în acea noapte, fața ei era atât de lovită că nici propria mamă n-ar fi recunoscut-o. Din fericire, dragul tău frate nu-i distrusese ochii, dar fusese pe-aproape. Și apoi mai erau vânătăile din jurul gâtului ei, unde a strâns-o, aproape s-o omoare. Vânătăi mari, purpurii, ce arătau cum i-a blocat respirația. Imaginează-ți cum s-a simțit când leșinase din lipsă de aer, luptându-se cu disperare pe când el o amenința că o taie pe față, așa încât nimeni să n-o mai creadă vreodată drăguță.

Pe când Ivo se holba șocat, Daniel continuă, cuvintele tăind ca un scalpel.

– Poate că intenția lui era mai degrabă s-o mutileze, dar ca doctor cu experiență, cred că mai mult ar fi vrut s-o omoare accidental, apoi să verse lacrimi amare când se trezea, pentru că la urma urmei, nu dorise asta, ceea ce făcea ca totul să fie în regulă, nu-i așa? Pentru că era așa un băiat bun, n-ar fi ucis-o cu *bună știință* pe soția lui.

– Nu, șopti răgușit Trevane, nevrând să creadă. N-ar fi făcut nimic din toate astea!

– Dar a făcut, spuse Jessie cu voce aspră. Am reușit să mă eliberez și fugeam spre ușă, când m-a înjunghiat în spate. Cicatricea e atât de vizibilă încât Daniel a recunoscut-o în noaptea nunții noastre, deși nu-mi recunoscuse fața, care atunci fusese lovită și însângerată. Vocea începu să-i tremure. Dacă nu era bunătatea lui Daniel și a surorii lui, nu știu ce se alegea de mine. Poate că aș fi murit pe străzi. În schimb, Daniel m-a oblojit și mi-a dat bani, astfel încât am fost în stare să plec. Pentru că eram o ucigașă, știi, trebuia să fug pentru a-mi salva viața.

Se întoarse și-și dădu rochia de pe umărul stâng cât putu de jos.

– Vezi cicatricea asta? Merge în jos până la talie. Să ți-o arăt pe toată?

– Nu, spuse Trevane cu voce chinuită. *Nu!*

Cu ochii închiși și fața schimonosită de durere, de sub pleoape îi lunecau lacrimi. După un lung, lung moment, își deschise ochii. Era distrus și pe față i se putea citi acceptarea.

– Cum... cum a murit?

– Când mă luptam să fug, i-am împins mâna în care avea cuțitul. A deviat în gât. Exact în locul în care n-ai nici o cicatrice. Trase aer în piept, istovită. Așa că într-adevăr l-am omorât. Când am crezut că ești el, încă viu, am fost ușurată. N-am vrut niciodată să rănesc pe cineva.

Când se opri din vorbit, nu se mai auzea nici un sunet, cu excepția nesfârșitelor valuri. Strângând din buze, Daniel folosi lavaliera pentru a-i lega glezna lui Trevane. Apoi căută printre bucățile de lemn plutitor și găsi o creangă care era destul de lungă și de potrivită pentru a servi drept cârjă.

– Hai să ieșim de aici. Nu știu cât mai e până la plajă, dar vine mareea și nu vreau deloc să-mi petrec o noapte în aceeași peșteră cu dumneata, domnule Trevane.

Trevane se împinse până ajunse în poziție șezândă. Fața îi era palidă și arăta cu totul altfel. Ei bine, era un alt om, acum că nu mai juca rolul fratelui său mort.

– Îmi... îmi pare nespus de rău, Lady Romayne, pentru tot ce v-a făcut fratele meu și pentru ce v-am făcut eu dumneavoastră și soțului dumneavoastră, spuse el nesigur. Moartea lui Rupert m-a adus în pragul nebuniei, și această nebunie a pus stăpânire pe mintea și pe voința mea.

– Există un motiv pentru care se zice că Dumnezeu proclamă că răzbunarea este numai a Lui, spuse Daniel cu severitate. El este singurul care cunoaște tot adevărul. Își puse brațul pe sub umerii lui Trevane și îl ridică în picioare. Sprijină-te cu un braț de mine și folosește bastonul cu cealaltă mână, dacă nu te doare prea tare. Cât de departe e plaja?

– Nu este departe. Trevane reuşi să meargă clătinându-se, Daniel preluând mare parte din greutatea acestuia. Poteca nu-i aşa de înşelătoare în restul drumului. Întreaga zonă e cartierul general al contrabandiştilor. Există un tunel care duce până sus, în temniţele Castelului Romayne şi pe acolo v-am dus pe amândoi. Strămoşii noştri, Romayne şi Trevane, au făcut o afacere destul de profitabilă din contrabandă.

– Încă te mai ocupi cu asta? întrebă Daniel.

– Nu, eu sunt fratele cel plicticos. Gura i se strâmbă fără pic de umor. Nu le pun oamenilor mei întrebări la care nu vreau să ştiu răspunsul.

Pe când mergeau dinspre peşteră spre potecă, Jessie întrebă:

– Domnule Trevane, cum de ai ştiut cine sunt? Noi doi nu ne-am întâlnit niciodată şi am reuşit destul de bine să mă feresc de trecutul meu. Eu şi Daniel am sosit abia ieri. Cum de ţi-ai dat seama cine eram şi ai pus în aplicare acest plan murdar?

– Am fost la şcoală cu un nepot al dumneavoastră, Frederick Kelham, explică Trevane. Avea îndoieli cu privire la moartea unchiului său, întrebându-se dacă nu cumva l-aţi otrăvit pe soţul dumneavoastră mai bătrân, pentru a scăpa de el. Cumva, a aflat că aţi locuit în Bristol şi a hotărât să facă nişte cercetări în legătură cu trecutul dumneavoastră. S-a întâlnit cu fratele meu o dată sau de două ori, aşa că a crezut că-i de datoria lui să-mi spună cine era ucigaşa.

– Frederick! spuse cu ură Jessie. Nu există nici o limită la necazurile pe care vrea să mi le facă mie şi fiicei mele! Dar l-ai crezut, pentru că era bărbat.

– Asta, ca şi faptul că amândoi am fost la Harrow[1], spuse Trevane pe un ton de scuză. Întotdeauna a fost un tip alunecos, dar când mi-a spus că mi-aţi fi omorât fratele – păi, mi-am pierdut o bună parte din raţiune.

– Pierderea raţiunii pare a fi o trăsătură pe care ai împărţit-o cu fratele dumitale, constată cu amărăciune Daniel.

[1] Şcoală-internat pentru băieţi, înfiinţată în 1572 (n.tr.)

Mersul era într-adevăr mai ușor pe această porțiune de potecă, dar ar fi fost foarte, foarte bucuros să ajungă pe nisip. Atunci, l-ar putea pune pe Trevane jos și ar merge în casă să-i cheme pe alții care să ducă treaba la bun sfârșit.

– Frederick e un animal dezgustător care m-a amenințat pe mine și pe fiica mea. *Bineînțeles* că l-ai crezut! izbucni Jessie.

– Mea culpa, Lady Romayne, spuse Trevane cu un oftat. Se pare că de data asta v-ați ales un soț mai bun.

– Am învățat să-mi aleg soți mai buni după Ivo. Îi zâmbi lui Daniel cu o căldură care aproape compensa grozăviile zilei.

– Capătul potecii! spuse ea cu ușurare după ce coti din nou. Să mă duc spre casă pentru ajutor, în vreme ce tu îl lași pe domnul Trevane pe nisip? Îl poate urca altcineva pe faleză.

– Exact la asta mă gândisem și eu.

Daniel îl conduse pe Trevane prin amestecul primejdios de pietre și nisip care marca trecerea de la stâncă la plajă. Soarele stătea să apună, un glob de foc roșu sângeriu.

În ciuda oboselii, Jessie se grăbi să urce, îndreptându-se spre scara de pe faleză. Probabil că era la fel de nerăbdătoare ca și Daniel să se sfârșească toate astea.

Un bărbat cobora în grabă scările spre plajă. Daniel își mijì ochii întrebându-se dacă era un servitor de la castelul Romayne venindu-le în ajutor.

Frederick Kelham. Avea o căutătură sălbatică în ochi și era roșu de furie.

– Dracu' să te ia, Trevane! urlă el. Ar fi trebuit să te ocupi de ucigașa asta! Mi-ai promis că o să te îngrijești să se facă dreptate!

Trevane se opri, clătinându-se în loc.

– Doar n-ai putut să crezi că aș fi omorât-o, așa, dintr-odată! bolborosi el înspăimântat. Voiam s-o văd umilită și spânzurată.

– De ce să n-o omorî? mărâi Kelham. Asta i-a făcut ea fratelui tău.

Trevane încercă să-şi îndrepte trupul zdrobit.

– Am aflat că era mai mult în povestea asta decât mi-ai spus tu. Nu mai era nevoie de altă dreptate.

Jessie care se afla la jumătatea distanţei între Frederick şi Daniel, spuse tăios:

– Ai răspândit destule minciuni pe seama mea, Frederick! Ce ar crede distinşii tăi prieteni dacă ar şti ce mincinos lacom şi dezgustător eşti? Dacă mă mai ameninţi vreodată pe mine sau pe ai mei, o să găsesc un mod de a te aduce în faţa justiţiei şi de a te ruina!

– *Cătea* ce eşti! Cu faţa contorsionată de furie, Frederick scoase un pistol din haină şi îl ridică, ţinându-l cu amândouă mâinile, pe când îl îndrepta înspre Jessie de la mică distanţă.

Ea rămase cu gura căscată, de parcă nici măcar acum nu putea crede aşa ceva despre nepotul lui Philip.

– Eşti cu adevărat nebun!

Daniel îl lăsă pe Trevane să se descurce singur şi ţâşni în direcţia lui Frederick, ştiind că n-o să fie în stare să ajungă la ticălos înainte ca el să tragă.

Jessie încercă să se ferească, dar ţeava pistolului lui Kelham o urmă. Oh, Doamne, el apăsă pe trăgaci...

O împuşcătură explodă în lumina clarobscură a apusului, răsunând dinspre faleză şi gonind un stol de pescăruşi care ţipară zburând spre cer.

Nu, nu, nuuuuuuu! Un urlet primitiv se formă în inima lui Daniel şi se înălţă spre ceruri, ameninţând să-l sfărâme în bucăţi pline de durere.

Dar cel care se prăbuşi la pământ fu Frederick, nu Jessie. Sângele lui Frederick era cel care păta nisipul. Altcineva trăsese.

Cu inima bubuind, Daniel se opri şi scrută împrejurimile. Salvarea se întrupă sub forma unui bărbat cu păr blond-deschis care alerga acum în jos pe scări câte trei trepte deodată. Lângă coapsa lui se vedea o puşcă orientată în jos, cu ţeava fumegând.

Gordon. Lăudaţi fie toţi sfinţii, *Gordon!*

Daniel ajunse la Jessie, şi ea se aruncă în braţele lui, tremurând de parcă şi ea se sfărâma în bucăţi.

El o învălui într-o îmbrățișare atotcuprinzătoare, de-abia venindu-i să creadă că era aici și nevătămată.

Încetinindu-și pașii, Gordon veni pe nisip spre ei, la fel de murdar de pe drumuri cum îl văzuseră ultima dată la Milton Manor.

Ținând-o pe Jessie strâns, Daniel spuse:

– Mă bucur de sosirea ta la momentul oportun, dar cum?

– Am avut noroc. Aproape că-mi terminasem întrevederea cu majordomul de la casa din Bristol a lui Trevane când am pus întrebarea nimerită și am sporit bacșișul. Imediat, mi-a spus că a existat un frate mai mic care murise, căruia îi plăcea să pretindă că el era moștenitorul, explică Gordon. De asemenea, am aflat că întrebase cineva același lucru ca și mine cu câteva zile mai înainte. M-am gândit că ar trebui să știi, dar nu m-am așteptat ca situația să devină atât de curând... atât de primejdioasă.

– Nici unul din noi n-ar fi bănuit, spuse Jessie cu o voce firavă. Mulțumesc lui Dumnezeu că ai ajuns când ai ajuns!

Gordon îngenunche lângă trupul lui Frederick Kelham și îl examină să vadă dacă mai trăiește. Ridicându-se în picioare, spuse:

– Iată un nemernic care nu o să vă mai deranjeze niciodată, Lady Romayne. Privirea i se mută înspre Daniel. Onorariul meu e mai mare pentru salvarea vieții clientului meu.

Daniel aproape că râse.

– Trimite-mi o factură. N-o să obiectez la preț.

Gordon îi răspunse cu un surâs.

– Du-ți soția în casă! O să mă îngrijesc eu de treburile de aici. Se întoarse spre Trevane care reușise să șchiopăteze și să se alăture grupului.

– Dumneata ești adevăratul Ivo Trevane?

– Eu sunt, păcatele mele. Vocea lui Trevane era dogită.

– Trimite jos toți servitorii bărbați, Romayne, spuse Gordon. După aceea, mă bizui pe faptul că acel

majordom eficient al tău îmi va găsi un pat și mâine-dimineață îmi poți spune ce dracu' s-a petrecut aici!

– Pot să-ți dau eu o idee despre asta, spuse Trevane căzând obosit pe nisip.

Mai mult decât bucuros să-l lase pe Gordon să se ocupe, Daniel o conduse pe Jessie spre scări.

– Mă bucur că ești din nou soția mea. Mă gândeam dacă ai fi putut obține un divorț rapid de la Trevane. Și dacă era așa, te-ai fi măritat din nou cu mine?

– Bineînțeles că da! Ar fi fost posibil un divorț rapid? Dacă mă duc cu gândul înapoi, găsesc asta consolator.

– Nu sunt sigur, dar cu siguranță că aș fi aflat. Brat la braț începură să urce obosiți scările. Extenuat, el fu recunoscător că existau balustrade pe ambele părți, deoarece erau folositoare la urcușul unor trupuri obosite.

– Îmi pare atât de rau, Daniel! Trecutul meu mizerabil ar fi putut să te ucidă în seara asta, spuse Jessie cu o voce gâtuită. Lăsase capul în jos, și părul îi cădea în toate direcțiile, acoperindu-i fața.

– Oare cu asta s-a terminat totul? întrebă el cu un umor ostenit. Nu mai apar părinți sau soți sau ucigași sau rude criminale?

Ea îi aruncă un zâmbet obosit.

– Nu, din câte știu eu. Dar cu siguranță că nici eu nu mă așteptam la asta!

Gâfâind, ajunseră în capătul scărilor. Înțelegându-se fără cuvinte, se îndreptară spre foișor și se lăsară să cadă pe spațioasa și confortabila bancă de lemn dinăuntru. Foișorul era o construcție elegantă cu un perete pe post de protecție împotriva vântului în partea dinspre casa nouă. Daniel se așeză și o trase pe Jessie la el în poală. Moale ca o eșarfă de mătase, ea se cuibări lângă el cu capul pe umărul lui și cu brațele în jurul lui.

Pentru mult timp, doar respirară împreună, recăpătându-și forțele și bucurându-se de faptul că erau în viață și teferi. Într-un sfârșit, Daniel rupse tăcerea când își adună curajul să întrebe:

– Chiar ai vorbit serios când ai spus că mă iubești?

Ea își lăsă capul pe spate și îi prinse privirea cu ochii ei de culoarea acvamarinului, plini de sinceritate.

– Din toată inima și sufletul meu, spuse ea încet. Cu tine, am găsit o pasiune mai mare decât cu primul meu soț, la fel de multă încredere și blândețe ca și cu al doilea, și aceste calități vin împreună cu o căldură și o inteligență care sunt doar ale tale. Te iubesc, doctore Daniel, în toate ipostazele tale.

În adâncul inimii lui căldura se întețea, topind toate îndoielile și pesimismul pe care le simțise când se întâlniseră prima dată.

– Credeam că n-o să pot iubi niciodată cu atâta putere și pasiune ca atunci când eram tânăr, spuse el la fel de încet. Te iubesc, Jezebel Elizabeth Braxton Trevane Kelham Herbert! Probabil am avut o presimțire în această privință atunci când te-am văzut pentru prima dată în încăperea aceea înțesată de lume. Doar că n-am fost îndeajuns de înțelept să-mi dau seama că aș putea iubi din nou.

În licărirea roșiatică a apusului, Jessie era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată. O zeiță pământeană cu nesfârșite rezerve de pasiune și devotament. O sărută cu toată dragostea și tandrețea pe care le descoperise.

Ridicându-și capul pentru a respira, Jessie spuse cu răsuflarea întretăiată:

– E absolut evident de ce m-aș îndrăgosti eu de tine! Julia și Mariah au fost foarte ferme cu privire la acest subiect. Dar cu trecutul meu pătat, ce vezi tu în mine?

– Toate greutățile cărora le-ai făcut față te-au făcut să fii ceea ce ești azi. O femeie puternică și înțeleaptă. Îi dădu părul pe spate. Tu îmi aduci pasiune și bucurie, Jessie. Amândouă aceste însușiri lipseau, din păcate, din viața mea. Nu-mi pot imagina un dar mai însemnat.

Ea își apăsă obrazul de mâna care i-l mângâia.

– Aveai deja aceste însușiri. Sunt bucuroasă dacă te-am ajutat să ți le descoperi.

Dându-și seama că venise momentul pentru o dezvăluire întârziată, el spuse:

– Tu eşti prima femeie cu care m-am culcat vreodată, Jessie. Eu şi Rose ne-am descoperit unul altuia trupurile cu toată pasiunea tinereţii, dar numai până la un punct. După ce ea a murit, am îngropat acea parte a mea. Nu-mi puteam imagina ca voi iubi din nou, şi nici să mă folosesc de o femeie fără dragoste. Credeam că-mi voi trăi restul vieţii în celibat, ca un călugăr medieval.

– Asta ar fi fost o pierdere îngrozitoare! Ochii i se deschiseră brusc precum ai unei pisicuţe speriate. N-aş fi ghicit asta după cum făceai dragoste. Deşi, cunoscându-ţi sufletul onorabil, poate că ar fi trebuit să ştiu că nu-ţi luai amante de ocazie.

– Ca doctor, ştiu foarte multe despre trupuri şi cum să le atingi, explică el cu un zâmbet strâmb. A fost o mare încântare să trăiesc plăcerile, ca şi durerile. Se aplecă pentru încă un sărut ce deveni cu repeziciune unul de o intensă ardoare.

Ea se topi lângă el în timp ce sărutul continua la nesfârşit, însoţit de şoapte, răsete şi pasiune. Când în sfârşit, se făcuse prea rece pentru a mai rămâne acolo, Daniel îi puse fără nici o tragere de inimă picioarele pe podeaua de marmură a foişorului şi se ridică.

– E vremea să mergem în casă şi să-i spunem lui Pendry că e nevoie de ajutor jos.

Jessie încuviinţă şi îl luă de braţ pornind amândoi spre casa cea nouă. El întrebă tachinând-o:

– Asta înseamnă că o să pot vedea din nou acel neglijeu roşu?

Râzând, ea spuse:

– O să-l vezi, domnul meu. Dar în seara asta, n-o să fie nimic atât de complicat!

Aşa că el o sărută din nou. Cine avea nevoie de un uimitor neglijeu roşu când era însurat cu cea mai frumoasă femeie din lume?

epilog

Primăvara anului 1814

Micul dejun în galerie devenise un obicei după ce Daniel, Jessie și Beth se stabiliseră la castelul Romayne. Jessie indicase asta destul de ferm, și Daniel ajunsese să iubească aceste pauze liniștite cu soția lui când vorbeau despre ziua care începea. Sub îndrumarea lui Jessie, începuse să învețe a gusta mai mult din bucuriile simple ale vieții.

Jessie goli ceainicul, umplând cești.

– N-am apreciat niciodată vremea atât de mult până acum. Indiferent dacă marea e sălbatică sau liniștită, priveliștea de aici e magnifică.

– Și azi e liniștită, fu de acord Daniel. O să-mi petrec cea mai mare parte din zi la spital, instruind de dimineață noile surori și deschizând infirmeria după-amiază.

– O zi merituoasă. Jessie se strâmbă. E ziua mea pentru evidența cheltuielilor lunare ale casei. La fel de merituoasă, dar cu mult mai puțin interesantă.

Împărtășiră un zâmbet intim. Speranța lui Daniel în ceea ce privește o soție care să îi poată administra toate afacerile se împlinise mai mult decât îndrăznise el să spere. Lui Jessie îi luase nu mai mult de trei luni pentru a administra cu o mână fermă domeniul moștenit de Daniel de la tatăl său și proprietățile Romayne.

Domeniile Kelham le avea deja sub control.

Pacea fu întreruptă când o Beth plină de noroi intră în goană în galerie însoțită de trei copii din sat, la fel de murdari, care participaseră și ei la lecții, toți ținând în mână flori aurii.

– Narcise! strigă triumfătoare Beth, oferindu-le câte un buchet lui Daniel și lui Jessie.

– Sunt minunate! Jessie își îngropă fața în inflorescență, ieșind de acolo cu un nas plin de polen. Primăvara sosește atât de devreme aici, pe coasta de sud!

Dădaca lui Beth, Lily, și tânăra guvernantă pe care o angajaseră intrară în galerie cu un pas mai domol, deși aveau și ele pantofii murdari.

– Îmi cer iertare, milady, spuse Lily, pe un ton de scuză. Ne îndreptam spre bucătărie să punem narcisele în apă, dar micuții au fugit de lângă noi.

Pe când Jessie rădea, Daniel spuse:

– Primele flori de primăvară merită o oarece exuberanță. Sărută obrazul îmbujorat al lui Beth. Acum, afară cu voi toți! Lily te poate lăsa la jgheabul cailor să-ți speli murdăria și apoi, la lecții.

Copiii care chicoteau fură adunați și conduși afară exact înainte ca Pendry să intre cu o tavă de argint pe care se afla corespondența de dimineață. Era frumos împărțită în două teancuri, a lui și a lui Jessie. După ce majordomul plecă, se uitară prin scrisori, care era o altă parte a ritualului zilnic.

– Uite o scrisoare de la Julia, anunță ea. Mă vor în Kent luna viitoare pentru deschiderea Casei Zion din Canterbury. Asta se potrivește perfect, pentru că oricum mergeam acolo în aprilie.

Daniel deschise mai întâi o scrisoare de la sora lui.

– Totul e bine în țara lui Kirkland, informă el, și nepotul meu e un model de bebeluș frumos și inteligent. Își ridică privirea, cu ochii încreținându-se la colțuri. Laurel adaugă că glumește, dar oricum, inteligența și frumusețea sunt complet adevărate.

– Ar fi o mamă anormală dacă n-ar crede asta. Jessie se bătu peste talia subțire care nu arăta încă miracolul de dinăuntru. Odrasla noastră va fi la fel de inteligentă și frumoasă. Se uită spre Daniel. Radiezi.

– Nu mă pot abține, mărturisi el. Procrearea poate să fie cel mai obișnuit dintre miracolele omenirii, dar, cu toate astea, e un miracol. Încă zâmbind, rupse sigiliul ultimei scrisori.

Zâmbetul îi pieri.

– Jessie. Când ea se uită la el întrebătoare, el spuse:

– Tatăl tău a murit. S-a stins în somn. Se pare că l-a lăsat inima.

Ea își duse repede mâna la gură, șocată.

– Exact... exact așa cum ai prezis tu.

– În sfârșit, și-a găsit pacea, spuse Daniel încet.

Ea oftă.

– Nu pot să jelesc un om care nu mi-a fost cu adevărat tată în nici un fel. Cine scrie scrisoarea?

– Menajera lui, domnișoara Ludley. Fiind o femeie care-și cunoaște datoria, s-a gândit că ar trebui să știi. Daniel privi spre dată. Înmormântarea a avut loc ieri.

– Deci sunt scutită de ipocrizia de a fi de față și de a pretinde că sufăr, spuse ea sec. Sunt o actriță bună, dar nici chiar atât de bună.

Daniel citi paragraful final al scrisorii.

– Domnișoara Ludley spune destul de agresiv că tatăl tău i-a lăsat ei toate bunurile lui. Crezi că e verosimil?

– Poate. Probabil că ea e singura persoană care îl jelește cu adevărat. Era o sărmană fată bătrână și ar fi fost vai de ea dacă tata n-ar fi angajat-o ca menajeră. Tatăl meu nu era bogat, dar sunt sigură că i-a lăsat destul pentru a-i oferi o viață confortabilă.

– Poate că îți va plăcea să știi că amabilitatea ta cu siguranță că o s-o înfurie. El ezită, apoi adăugă: Cum te simți? Am observat că adesea e mai dificil să te confrunți cu pierderea unui părinte rău decât cu a unuia bun.

Jessie își țuguie buzele, apoi dădu din cap.

– Exact așa și e. Atâta vreme cât tata trăia, exista o șansă să mă cheme la patul de moarte, să-și ceară iertare pentru purtarea lui și să spună că într-adevăr a ținut la mine. Acuma, că spun asta cu glas tare, știu cât de prostească era această speranță. Inspiră nesigur. Dar era reală și acum s-a dus.

– Pierderea speranței e întotdeauna tristă, dar bănuiesc că mama ta se va simți ușurată.

Jessie se încruntă.

– Cu siguranță că așa va fi! Asta înseamnă că nu mai e o bigamă?

– Bănuiesc că da, însă căsătoria ei cu George Lester este încă nelegală, pentru că a fost încheiată când ea avea un soț în viață, răspunse Daniel. Ai corespondat în secret cu ea luni întregi. Îi va păsa de căsătoria ei nelegitimă atâta vreme cât știe că tatăl tău nu mai poate să-și facă apariția la ușa ei, blestemând-o?

– Mai degrabă cred că s-ar mărita așa cum trebuie, spuse Jessie cu convingere. Vrea să recunoască deschis că sunt fiica ei și e disperată s-o cunoască pe Beth. Dar până acum, era înspăimântată că făcând asta ar putea-o costa tot ce are.

Daniel chibzui.

– Aș putea să îi cunun pe ea și pe George Lester foarte discret, dar mai întâi va trebui să-i spună tot adevărul. Crezi că va fi îngrozit și că o va alunga dacă va ști că ea l-a mințit toți acești ani?

– Din ce spune în scrisorile ei, el o iubește la nebunie, așa că probabil că va fi îngrozit, dar mai interesat să îndrepte situația, decât să-și distrugă familia. O sclipire răutăcioasă apăru în ochii lui Jessie. I-ar putea spune o versiune a adevărului și să pretindă că, la scurt timp după ce Cassius Braxton a alungat-o de acasă, a auzit că a murit. A crezut asta, altminteri nu s-ar fi măritat cu George. Doar acum, că e cu adevărat mort, și-a dat seama că a fost neintenționat o bigamă.

– Șoc! Oroare! Prăbușindu-se în brațele alinătoare ale lui George cu hohote disperate! spuse Daniel cu un rânjet, putând cu ușurință să-și imagineze scena.

– Prin moartea lui Braxton, a aflat, de asemenea, că fiica ei a supraviețuit, spuse Jessie intrând în joc. Bucurie! Extaz! Și mai bine, fiica ei de mult pierdută este măritată cu un vicar care poate discret să legalizeze căsătoria ei cu George și nimeni altcineva nu trebuie să știe adevărul stânjenitor!

– Perfect. Când îi scrii despre moartea lui Braxton, îi vei sugera asta?

Jessie își recăpătă suflul, cu ochii strălucind:

– Și mai bine, o să-i sugerez ca ea și George să sărbătorească descoperirea fiicei ei de mult pierdute și a soțului

ei vicar cu o reînnoire a jurămintelor. O nuntă așa cum se cuvine cu toată familia ei aici. Doar ea și George, tu și cu mine am știi că va fi o căsătorie adevărată, nu o reînnoire a jurămintelor. E posibil?

Daniel râse.

– Nu sunt sigur că legea bisericii acoperă o situație ca asta, dar de ce nu? Nimeni nu va fi lezat și ar putea fi explicată ca o sărbătorire pentru a-ți ura bun venit ție și lui Beth, în cealaltă familie a ei.

– Atunci, o să-i sugerez asta. Jessie izbucni și ea în râs. Pentru că știu că mamei mele și lui George le place să se distreze!

Aprilie 1814

Biserica parohiei Saint Helen Bishopsgate nu era în elegantul Mayfair, dar ferm ancorată în City, inima comunității de afaceri a Londrei. Măreața structură gotică răsuna de muzica faimoasei sale orgi și un soare strălucitor de primăvară pătrundea prin ferestre. Era un cadru perfect pentru reînnoirea jurămintelor de căsătorie.

În holul bisericii, Jessie se aplecă să-i sărute buclele lui Beth.

– E timpul să pășești pe interval, vrăbiuțo! Acum ești o experimentată purtătoare de flori, așa că le poți arăta tuturor cum se face.

Beth chicoti, apoi apucă ferm mânerul coșului ei de flori și păși în biserică. Privirea îi era fixată pe tăticul ei Daniel, care stătea la altar. În straiele sale bisericești, Daniel arăta ca un sfânt *deosebit* de chipeș, care răspândea căldură și iertare tuturor celor ce aveau nevoie. Cu siguranță că le dăduse asta lui Jessie și lui Beth.

La altar așteptau George Lester și cavalerul său de onoare, un vechi prieten și coleg. Negustor practic, George acceptase vestea că mariajul său nu era legitim cu un surprinzător calm și se aruncase cu bucurie în planurile pentru presupusa reînnoire a jurămintelor de căsătorie. Nu numai că va fi o petrecere veselă, dar

și o ocazie de a se făli cu frumoasa sa fiică vitregă și cu nobilul ei soț.

Splendidă, într-o rochie de satin crem, mama lui Jessie șopti:

– Sunt atât de emoționată, de parcă aș avea din nou șaptesprezece ani!

– Așa și ar trebui să fii, spuse Jessie, aranjându-i boneta mamei ei. Era genul acela de lucruri pe care o asistentă a miresei trebuia să le facă. Fusese încântată când Elizabeth o rugase să-i fie martoră. De data asta te măriți cu omul potrivit.

Mama ei râse, cu ochii înlăcrimați îmbrățișând-o pe Jessie și deranjându-și încă o dată boneta.

– Oh, scumpo, sunt atât de fericită că te am din nou în viața mea! Tu ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Nu, George este. Jessie râse, întorcându-i îmbrățișarea, apoi intră în biserică să o urmeze pe Beth pe interval.

Pe când înainta solemn, aruncă un zâmbet noilor săi frați și surori. Cei doi băieți și cele două fete îi semănau mai mult lui George decât lui Elizabeth și aveau firea lui bună și simțul practic. Fuseseră încântați să afle că au o soră vitregă care nu numai că era o baroneasă, dar le dăruise și o adorabilă nepoată.

Bătrâna doamnă Lester avu o licărire jucăușă în ochi, și Jessie bănui că nu era pe deplin convinsă de povestea cu „reînnoirea jurămintelor", dar era la fel de practică precum era și fiul ei. Ce conta pentru ea era că Elizabeth îi făcuse patru nepoți sănătoși și deștepți.

Jessie își ridică privirea să o întâlnească pe cea a lui Daniel. El îi aruncă un zâmbet jucăuș care promitea că o să aibă o sărbătorire intimă doar a lor când se vor duce la culcare.

Pentru că, Slavă Domnului, Daniel nu era întotdeauna un sfânt!